

Giới thiệu Ôm Được Vương Gia Về

Các bạn đang theo dõi truyện Ôm Được Vương Gia Về của tác giả Lục Hà Tử là câu chuyện xuyên không mang nhiều tình tiết vui nhộn và cũng có chút ít sắc trong đây sẽ là cuộc theo đuổi của nữ chính với nam chính.

Thẩm Hòa Bích là một nữ nhân xui xẻo đến nỗi khi chết đi xuống Diêm Vương cũng liên lụy địa phủ cũng xui xẻo theo nên Diêm Vương đã lập tức cho nàng đi đầu thai vào một thôn nữ ở thiên triều nhưng với ngoại hình không được đẹp lắm.

Vì thế nàng quyết tâm giảm cân để mình trở nên xinh đẹp hơn và cũng vô tình gặp được vương gia văn võ song toàn cũng kể từ đây nàng quyết tâm thu phục vị vương gia này mời các bạn theo dõi hành trình câu nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Được Vương Gia Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Mưa to gió dữ, sấm sét vang dội giữa bầu trời.

Ngày mùng mười tháng sáu, ngày mà ngay cả khí trời cũng chuyển biến mạnh mẽ tạo nên giông tố.

Ở ngay dưới bầu trời kinh thành Thiên triều, ngay dưới chân thiên tử dân chúng lại đang rầm rộ bàn tán.

"Việc lớn không tốt ! Có con trai tuần tú thì nhanh chóng báo nó trốn thật kỹ đi, thiên kim của Thẩm tướng phủ nàng, nàng đã tỉnh lại!"

Thẩm Hoài Bích khó khăn mở mắt, đối diện lại thấy một nóc giường hoa lệ điêu khắc tinh xảo, những mảnh lụa mỏng manh chồng chất nhau đung đưa tạo ra khung cảnh huyền ảo như sương như khói.

Nàng giật giật thân thể, phát hiện chính mình nằm ở trên chiếc giường mềm mại hương thơm ngào ngạt, cảm xúc mềm mại của tơ lụa thượng đẳng, hiển nhiên giá trị của chúng là vô cùng xa xỉ.

Nàng nhắm mắt lại, thỏa mãn thở phào một hơi.

Lão già Diêm Vương kia cuối cùng cũng cho nàng một hoàn cảnh sống tốt, lần này chuyển thế, quả nhiên đầu thai tại nhà đại phú đại quý.

Mới muốn ngủ tiếp một lúc thì chưa đầy một giây đã có tiếng hét chói tai như muốn làm xuyên thủng màng nhĩ của nàng vang lên: "Tỉnh! Tỉnh! Lão gia phu nhân, các ngài mau xem tiểu thư đã tỉnh lại rồi!"

Miền cưỡng mở mắt ra, bên giường có một thiếu nữ chừng mười tám, mười chín tuổi gương mặt trái xoan, theo như trang phục, có lẽ là nha hoàn hầu cận của nàng chăng? Ài, hồngбет, quên không hỏi Diêm Vương lão đầu, nàng hoàn hồn nhập vào cô nương này, thì bọn nha hoàn tên gọi là gì?

Vô cùng may mắn chính là, không đợi nàng mở miệng, thiếu nữ liền nhào tới quỳ xuống, đôi mắt ngập đầy nước mắt long lanh "Ta là Tiểu Hoàn a! Ngài tại sao không nói lời nào? Ngài còn nhớ rõ ta chứ?"

Thẩm Hoài Bích phối hợp mơ hồ làm vế đau đầu, "Tiểu Hoàn, đầu ta choáng váng, nên cũng không nhớ được gì hết . . . Ai nha, đây là cái gì?"

Khó trách nàng thật sự cảm giác được đầu mình có hơi choáng váng, thì ra ở phía sau đầu có cục u khá lớn, cũng không biết do va đập vào đâu hay việc gì gây nên.

Bên giường truyền đến tiếng bước chân lộn xộn, lại thấy một người phụ nữ trung niên xinh đẹp, mặt mày đầm lệ xuất hiện ở bên giường.

"Nữ nhi của ta a!" Thừa Tướng phu nhân vừa mừng vừa sợ gào to một tiếng, ôm cổ nàng mà nước mắt đỏ rào rào xuống như mưa, "Nữ nhi của ta số khổ a, con rút cuộc cũng tỉnh, những lang băm này đều nói con không thể cứu được a! Ô oa ——"

Một nam nhân hơn năm mươi tuổi, râu tóc hoa râm đứng ở cách hai bước, cũng đang không ngừng lau nước mắt.

Đối mặt quang cảnh quá mức giống như đang diễn kịch giờ vàng vào tám giờ tối, Thẩm Hoài Bích sững sốt hồi lâu, thật vất vả mới phục hồi tinh thần lại.

Đúng rồi, một đời này, thân phận của nàng là thiên kim tướng phủ, mười tám tuổi, người thiên triều. Phụ thân là Nhất Phẩm Thừa Tướng đương triều, mẫu thân là con của Thượng Thư. Thẩm Hoài Bích là con gái một của bọn họ, rất được sủng ái, trong nhà tiền tài vạn quan, nô tỳ như mây.

Hơn nữa, nàng đã có một vị hôn phu tài mạo song toàn, tên gọi Tàn Diễn, tướng mạo tuần tú, học vấn uyên bác, là Thám Hoa Lang tân khoa.

Nghe qua thì quả thực là hình tượng hoàn mỹ của bốn chữ "cuộc sống hạnh phúc" này a!

Cơ hội chuyển thế tốt như vậy , Diêm vương lại đem cho Thẩm Hoài Bích nàng, đương nhiên là bởi vì nàng có số mệnh phi phàm, hơn nữa chính là nhân vật được địa phủ xếp vào trọng điểm quan sát , bất kể tại trên trời hay dưới đất, đều có tiếng tăm lừng lẫy.

Cái gì? Người hỏi nàng tại sao nổi danh? Vật vì hiếm nên quý mà!

Nàng, Thẩm Hoài Bích, số mệnh bị Suy Tinh bao phủ, là Suy Vương liên tiếp yếu mệnh mười tám kiếp, đòi đòi chịu nổi khổ phải chết bất đắc kỳ tử. Cho dù chuyển thế đến thời đại hòa bình như thế kỷ hai mươi mốt , thì vẫn chạy không khỏi vận rủi bị xe đụng chết.

Mệnh yếu như vậy , trong ngàn vạn người mới có một a!

Rốt cuộc, sau lần gặp gỡ bi thảm thứ mười tám với Diêm vương , ngay cả Diêm vương cũng không thể đứng yên mà nhìn . Ngài vô cùng đồng tình thương lượng với nàng, nói nàng có mệnh Suy Tinh như vậy thật sự quá hiếm thấy, vì phòng ngừa suy khí lây thành bệnh cho những thành viên khác ở địa phủ, địa phủ đã triển khai kế hoạch cứu trợ chuyển thế đặc biệt hạng nhất , mục đích là trợ giúp bọn họ như những kẻ có mệnh suy vương , giúp bọn họ bài trừ số mệnh Suy Tinh , trở về số mệnh bình thường.

Thẩm Hoài Bích khó khăn mở mắt, đối diện lại thấy một nóc giường hoa lệ điêu khắc tinh xảo, những mảnh lụa mỏng manh chồng chất nhau đung đưa tạo ra khung cảnh huyền ảo như sương như khói.

Nàng giật giật thân thể, phát hiện chính mình nằm ở trên chiếc giường mềm mại hương thơm ngào ngạt, cảm xúc mềm mại của tơ lụa thượng đẳng, hiển nhiên giá trị của chúng là vô cùng xa xỉ.

Nàng nhắm mắt lại, thỏa mãn thở phào một hơi.

Lão già Diêm Vương kia cuối cùng cũng cho nàng một hoàn cảnh sống tốt, lần này chuyển thế, quả nhiên đầu thai tại nhà đại phú đại quý.

Mới muốn ngủ tiếp một lúc thì chưa đầy một giây đã có tiếng hét chói tai như muốn làm xuyên thủng màng nhĩ của nàng vang lên: "Tinh! Tinh! Lão gia phu nhân, các ngài mau xem tiểu thư đã tỉnh lại rồi!"

Miền cưỡng mở mắt ra, bên giường có một thiếu nữ chừng mười tám, mười chín tuổi gương mặt trái xoan, theo như trang phục, có lẽ là nha hoàn hầu cận của nàng chăng? Ài, hồng bút, quên không hỏi Diêm Vương lão đầu, nàng hoàn hồn nhập vào cô nương này , thì bọn nha hoàn tên gọi là gì?

Vô cùng may mắn chính là, không đợi nàng mở miệng, thiếu nữ liền nhào tới quỳ xuống, đôi mắt ngập đầy nước mắt long lanh " Ta là Tiểu Hoàn a! Ngài tại sao không nói lời nào? Ngài còn nhớ rõ ta chứ?"

Thẩm Hoài Bích phối hợp mờ hồ làm vẻ đau đầu, "Tiểu Hoàn, đầu ta choáng váng, nên cũng không nhớ được gì hết . . . Ai nha, đây là cái gì?"

Khó trách nàng thật sự cảm giác được đầu mình có hơi choáng váng, thì ra ở phía sau đầu có cục u khá lớn, cũng không biết do va đập vào đâu hay việc gì gây nên.

Bên giường truyền đến tiếng bước chân lộn xộn , lại thấy một người phụ nữ trung niên xinh đẹp, mặt mày đầm lệ xuất hiện ở bên giường.

"Nữ nhi của ta a!" Thừa Tướng phu nhân vừa mừng vừa sợ gào to một tiếng, ôm cổ nàng mà nước mắt đổ rào rào xuống như mưa, "Nữ nhi của ta số khổ a, con rốt cuộc cũng tỉnh, những lang băm này đều nói con không thể cứu được a! Ô oa —— "

Một nam nhân hơn năm mươi tuổi, râu tóc hoa râm đứng ở cách hai bước, cũng đang không ngừng lau nước mắt.

Đôi mắt quang cảnh quá mức giống như đang diễn kịch giờ vàng vào tám giờ tối, Thẩm Hoài Bích sững sốt hồi lâu, thật vất vả mới phục hồi tinh thần lại.

Đúng rồi, một đời này, thân phận của nàng là thiên kim tướng phủ, mười tám tuổi, người thiên triều . Phụ thân là Nhất Phẩm Thừa Tướng đương triều, mẫu thân là con của Thượng Thư . Thẩm Hoài Bích là con gái một của bọn họ, rất được sủng ái, trong nhà tiền tài vạn quan, nô tỳ như mây.

Hơn nữa, nàng đã có một vị hôn phu tài mạo song toàn, tên gọi Tàn Diễn, tướng mạo tuấn tú, học vấn uyên bác, là Thám Hoa Lang tân khoa .

Nghe qua thì quả thực là hình tượng hoàn mỹ của bốn chữ "cuộc sống hạnh phúc" này a!

Cơ hội chuyển thế tốt như vậy , Diêm vương lại đem cho Thẩm Hoài Bích nàng, đương nhiên là bởi vì nàng có số mệnh phi phàm, hơn nữa chính là nhân vật được địa phủ xếp vào trọng điểm quan sát , bất kể tại trên trời hay dưới đất, đều có tiếng tăm lừng lẫy.

Cái gì? Người hỏi nàng tại sao nổi danh? Vật vì hiếm nên quý mà!

Nàng, Thẩm Hoài Bích, số mệnh bị Suy Tinh bao phủ, là Suy Vương liên tiếp yếu mệnh mười tám kiếp, đòi đòi chịu nổi khổ phải chết bất đắc kỳ tử. Cho dù chuyển thế đến thời đại hòa bình như thế kỷ hai mươi mốt , thì vẫn chạy không khỏi vận rủi bị xe đụng chết.

Mệnh yếu như vậy , trong ngàn vạn người mới có một a!

Rốt cuộc, sau lần gặp gỡ bi thảm thứ mười tám với Diêm vương , ngay cả Diêm vương cũng không thể đứng yên mà nhìn . Ngài vô cùng đồng tình

thương lượng với nàng, nói nàng có mệnh Suy Tinh như vậy thật sự quá hiếm thấy, vì phòng ngừa suy khí lây thành bệnh cho những thành viên khác ở địa phủ, địa phủ đã triển khai kế hoạch cứu trợ chuyển thể đặc biệt hạng nhất, mục đích là trợ giúp bọn họ như những kẻ có mệnh suy vương, giúp bọn họ bài trừ số mệnh Suy Tinh, trở về số mệnh bình thường.

Cho nên, nàng chuyển thể lần thứ mười chín, liền đầu thai đến thiên triều này.

Đối với thiên kim tướng phủ đã qua đời, Thẩm Hoài Bích cảm thấy rất cảm kích, cũng rất áy náy. Nếu như không phải Trầm tiểu thư trượt chân rơi xuống nước, hương tiêu ngọc vẫn, nơi nào có thể có được chỗ khuyết tốt như vậy để đến lượt nàng bổ sung?

Hơn nữa ngay cả tên cũng không cần sửa, vị Trầm tiểu thư hương tiêu ngọc vẫn kia cũng tên là Hoài Bích.

Trầm tiểu thư, nàng ở trên trời có linh, ta sẽ thay thế nàng sống thật tốt.

"Nương — oa —" Hai mẹ con ôm đầu khóc rống, mà ngay cả Tiểu Hoàn hầu hạ một bên cũng đều khóc mắt đỏ hoe.

Phu nhân khóc đủ rồi, lau lau nước mắt, nghẹn ngào nói: "Nữ nhi, con phải nén bi thương a. Chuyện đã qua liền đã qua, bảo trọng thân thể quan trọng hơn."

"Vâng — cái gì?" Nàng đang muốn gật đầu lên tiếng trả lời, lại cảm giác được có chỗ nào đó không đúng.

Muốn nàng nén bi thương? Có nén bi thương cái gì cơ?

Không phải Trầm tiểu thư mình đây trượt chân rơi xuống nước sao? Hiện tại người đã sống lại, mọi người hẳn là vui mừng mới đúng a. Làm thế nào còn ngược lại khuyên nàng cố nén bi thương?

Có thể là vẻ mờ mịt trên mặt nàng rất rõ ràng, Thẩm phu nhân lấy khăn tay lau lau nước mắt, "Con của ta a, lần này là cứu được con về rồi, chính là vị hôn phu bạc tình bạc nghĩa của con, hần, hần. . ."

Thẩm Hoài Bích thất kinh "Hần làm sao?"

Nói đùa gì vậy, nàng vẫn còn chưa từng gặp qua vị Thám Hoa Lang trượng phu "Tướng mạo tuần tú, học vấn uyên bác" kia nha!

Thẩm phu nhân cắn răng một cái, quay đầu lại nói: "Tần công tử hần vào lúc con trượt chân rơi xuống nước, tướng phủ trên dưới hoàn toàn hỗn loạn, nó đã một mình rời khỏi tướng phủ. . . Mất tích!"

Cái, cái gì?

Thẩm Hoài Bích tựa như ngày trời đông giá rét bị người ta rót một chậu nước tuyết lên đầu, cả người đều cứng đờ.

Chợt nghe thấy tin dữ, nàng chỉ cảm thấy trước mắt có hàng vạn con đom đóm bay tán loạn một hồi, có hai chữ to bằng cái đầu bay tới lượn đi ở trước mắt, phản phản phúc phúc, cực kì chói lọi.

Bị bỏ, phụ bạc!

Chẳng lẽ. . . Trong lần chuyển thể thứ mười chín, nàng vẫn chọn phải số mệnh bị Suy Tinh bao phủ?

Phải biết rằng, phong tục dân tình thiên triều nơi này tựa như cổ đại Trung Quốc, nữ nhân bị trượng phu vứt bỏ thì đời này là đừng nghĩ đến chuyện tái giá.

Nghĩ đến nàng đang lúc mười tám tuổi hoa, phong nhã hào hoa, gia thế hiển hách, chẳng lẽ phải chịu cảnh cả đời bà cô không chồng, lẻ loi suốt quãng đời còn lại?

Không muốn a!

Thẩm Hoài Bích toàn thân phát lạnh, ngay cả lông tơ đều dựng ngược lên, theo phản xạ nàng nhảy dựng lên từ trên giường "Ta không muốn! Ta không tin! Ta —"

Đang muốn xuống giường, dưới chân không biết bị vật gì đó cuốn lấy, làm cho thân thể mới mượn này không bị khống chế, lập tức bổ nhào về phía trước.

Nàng gọi lớn, "Tiểu Hoàn —"

Tiểu Hoàn vừa lúc đứng ở vị trí đối diện nàng, trợn ngược mắt thấy thân thể tiểu thư đang đổ xuống phía mình, sắc mặt trở nên hoàn toàn tái nhợt, môi cũng bắt đầu có hơi run lên, "Tiểu, tiểu thư. . ."

Nhưng chẳng qua là trong nháy mắt, giống như là nàng đã hạ quyết tâm, trên mặt lóe ra vẻ kiên quyết nên cắn chặt môi, dứt khoát nhất định vuron đôi tay ra.

Thẩm Hoài Bích thở phào nhẹ nhõm. Xem ra cái gọi là nha hoàn hầu cận Tiểu Hoàn này rất tri kỷ a!

Trên khuôn mặt tươi cười hiện rõ một sự vui mừng, nàng buông lỏng người đang hai tay ra, rồi ngã xuống về hướng Tiểu Hoàn.

Ta tin tưởng người, hãy tiếp ta đi!

Đợi một tý!

Nàng bỗng mở to hai mắt, khó có thể tin nhìn chăm chăm vào cánh tay của mình.

Tròn, tròn vo. . . So với bắp đùi của người bình thường thì vẫn còn phải to hơn. . . cánh tay. . . tròn vo? !

Một tiếng va đập nặng trình trịch vang lên, một vật nặng gì đó rơi xuống đất.

Tiểu Hoàn cả người bị thân hình to lớn của Thẩm Hoài Bích đè lên, đôi mắt liền trợn ngược trắng dã, sau đó không nói một lời mà hôn mê bất tỉnh.

Mọi người tro mắt thấy thảm kịch phát sinh rốt cuộc phản ứng lại, luống cuống tay chân chạy đến, bốn bà vú già trung niên hợp lực lại, rốt cuộc thành công nâng được Thẩm Hoài Bích từ trên mặt đất.

Tiểu Hoàn được mấy tỷ muội tốt khiêng sang bên cạnh cấp cứu.

Thẩm phu nhân căng thẳng đánh giá trên dưới thân thể nữ nhi "Hoàn hảo, còn may không bị va đập chỗ nào, chỉ là trang phục dính đất thôi."

Qua một lúc thật lâu, Thẩm phu nhân cảm giác được tình huống quá mức quỷ dị.

"Bích nhi, con có khỏe không? Tại sao lâu như vậy không nói lời nào? Bích nhi? !" Sắc mặt của bà biến đổi, chợt quay đầu phát lại "Tướng công, mau tới đây xem qua Bích nhi một chút! Ông nhìn ánh mắt của nó, lâu như vậy cũng không chớp lấy một cái, ánh mắt đờ đẫn vô thần. Nó, phải chăng là nó bị ngã mà thành đần độn! Ô, con ta số khổ ——"

Thẩm Thừa Tướng đi tới vỗ vỗ bả vai của bà, mở miệng an ủi: "Sẽ không sao, ta xem ra Bích nhi chỉ là do nhất thời đón nhận sự thật, bị kích thích quá lớn mà thôi, sau vài ngày nữa sẽ tốt."

Thẩm phu nhân chần chờ hỏi: "Ông định nói. . . do tin tức Tần công tử mất tích?"

Lão giận dữ, "Không cho nhắc lại cái tên họ Tần kia nữa! Bích nhi nhà chúng ta nhìn trúng hần là phúc khí của hần, Thẩm gia không chê xuất thân của hần, mời hần vào ở trong tường phủ. Vậy mà hần đây, không chỉ có không biết cảm kích, lại còn nhân dịp Bích nhi rơi xuống nước, nhân cơ hội quang cảnh hỗn loạn để bỏ trốn, làm hại Bích nhi bị đau lòng như thế !"

Thẩm phu nhân có hơi bất an, "Thôi đành, cũng không nhất thiết hần có ý đào tẩu. Nói không chừng là bởi vì Bích nhi liền rơi xuống nước trước mắt hần, nhưng hần không cách nào cứu Bích nhi, nên cảm giác không còn mặt mũi nào lại gặp chúng ta, cho nên mới lặng lẽ rời đi. . ."

Thừa Tướng lạnh lùng "xì" một tiếng, "Không phải mới là lạ! Từ khi vào tường phủ, thái độ của hần đối với Bích nhi từ đầu đến cuối thật mềm mỏng. Nếu như lần này thật sự Bích nhi có bất trắc gì, nói không chừng hần vẫn còn âm thầm vui mừng đó! May là nữ nhi chúng ta có phúc lớn mạng lớn, không có gì đáng ngại. Bằng không coi như họ Tần chạy trốn tới chân trời góc bể, lão phu cũng không buông tha hần. Haizzz"

Vợ chồng Thừa Tướng ngồi trông đứa con hơn nửa canh giờ, nếu không phải nghĩ đến còn một đồng lớn công việc cần phải xử lý, Thừa Tướng vẫn còn không nỡ chạy đi.

Thẩm phu nhân ở lại trong khuê phòng, lại kể lể dông dài suốt nửa canh giờ. Nhưng thấy nữ nhi từ đầu đến cuối cứ đờ đẫn nhìn chăm chăm cánh tay của mình mà cũng không nói một lời nào. Bà không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là mang đôi mắt sưng đỏ rời đi.

Lại qua thật lâu, Thẩm Hoài Bích mới giật giật môi, đuổi tất cả nha hoàn trong phòng ra ngoài phòng.

Sau đó nàng chậm rãi di động ánh mắt từ cánh tay của mình mà nhìn đến eo, bụng, bắp đùi, bắp chân. . .

Rốt cuộc nàng biết tại sao từ lúc tỉnh táo tới nay, luôn cảm giác thấy toàn thân vô lực.

Mang cả khối thịt trên trăm cân mà đi lại, đương nhiên sẽ phi thường, phi thường một môi.

Nàng có hết sức đi đến trước bàn trang điểm, ngồi xuống, để gương đồng hất ra gương mặt mình.

Cái gì gọi là mập mạp, cứ nhìn gương mặt này sẽ biết.

Thật sự là. . . Mặt như trăng tròn a!

Gương mặt này, so với trong tường tượng của nàng càng tròn hơn, nhiều thịt hơn, càng mập mạp hơn.

Vị Trầm tiểu thư thiên triều này, so với trong tường tượng của nàng cũng lớn mặt hơn, quả quyết hơn, càng háo sắc hơn.

Thẩm Hoài Bích mặc dù là Suy Tĩnh, nhưng người cũng không ngốc nghếch, ngược lại, bởi vì đủ loại đau khổ trong cuộc sống đã khiến lực quan sát của nàng so với người bình thường còn nhạy cảm hơn nhiều .

Ví dụ như , từ những lời vợ chồng Thừa Tướng đã nói , nàng chợt nghe ra rất nhiều chuyện ——

Tình cảm của Trầm tiểu thư đối với Thám Hoa Lang là chân thật, còn của Thám Hoa Lang đối với Trầm tiểu thư, cái đó liền khó nói .

Vị Thám Hoa Lang tướng mạo tuấn tú, học vấn uyên bác kia, rể hiền tương lai của Thẩm phủ , hơn phân nửa là bị Trầm tiểu thư nhìn trúng, mạnh mẽ "Mồi vào" trong tướng phủ.

Vốn tưởng rằng sẽ được hưởng thụ hạnh phúc bình thường trong đời, ai ngờ chuyển thế lại đây, lại phát hiện lão công bỏ trốn, nàng thẳng cấp thành một người siêu cấp mập mạp, nhưng lại là kẻ háo sắc làm cho người ta giận sôi.

Thẩm Hoài Bích nhìn vào trong gương mà nghiêng răng nghiêng lợi.

"Diêm vương người cái lão lờng gạt, lão hồn đản này. Ta đã có vận xấu như vậy , ngươi vẫn còn nhẫn tâm khi dễ ta? Nếu như bây giờ ta chết, chính là điều các ngươi nói 'chuyện bình thường của số mệnh à ? !"

Cái gương im lặng, chỉ là yên lặng phản chiếu lại gương mặt tròn vành vạnh kia của nàng.

Ai! Oán trách thì oán trách, cuộc sống vẫn còn phải trôi đi mà.

Không có biện pháp, nàng cũng chỉ có thể lại lần nữa nhận mệnh .

Dù sao nàng trải qua xui xẻo sự nhiều không kể xiết, những chuyện càng khoa trương đều đã gặp cả. Chính điều này đã rèn luyện ra khả năng tâm lý đón nhận kiên cường dẻo dai đến mức siêu cấp .

Kỳ thật cũng không có gì, không phải chỉ là hơi béo một chút sao, bước đi phải thở hơi hổn hển hơn, thân hình lớn hơn một chút thôi mà.

Lão công bỏ trốn? Thì làm quý tộc độc thân cũng không tệ.

Chỉ là nàng chưa từng luyện tiếu vốc người trong kiếp trước của mình giống như bây giờ .

Hiện tại khối thân thể này, nhìn ra phải đến một trăm kg. Đầu là một quả cầu tròn xoe nhỏ, thân hình là một quả cầu tròn lớn , từ dưới đi lên không thấy được cổ, từ trên đi xuống không thấy được chân.

Ba bước một lần hơi thở gấp, năm bước một lần thở phì phò.

Hiện tại còn nhớ ra , Tiểu Hoàn vừa mới bị nàng đè chết ngay tại chỗ, thật sự là trời cao rất có đức hiếu sinh nha.

Nhưng mà dầu vẫn chưa chết thì cũng mất đi nửa cái mạng, Tiểu Hoàn đến bây giờ còn chưa tỉnh táo lại, ốm yếu nằm điều dưỡng trên giường.

Do có ví dụ tàn khốc này, trong mấy ngày tiếp theo, bọn nha hoàn đi theo nàng cả ngày nom nóp lo sợ. Nàng mới đi chưa đến hai bước, bên người liền vang lên một trận kêu to nhỏ đủ kiểu, chỉ sợ nàng lại bị vật gì đó làm vấp ngã.

Cho đến cuối cùng, nàng không chịu nổi phiền toái đó, tùy tiện tìm mấy cái cơ nào đó, đuổi những nha hoàn này ra những chỗ rất xa .

Nói giỡn, nàng đang chuẩn bị bắt đầu giảm béo . Có bọn họ ở đây, nàng vẫn còn muốn giảm nữa sao a!

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng ý định rất sáng suốt chọn sân sau làm nơi nàng tiến hành giảm béo .

Thứ nhất, nơi này tĩnh mịch tao nhã, hoàn cảnh tốt a!

Thứ hai, cỏ thơm um tùm, cây cối mọc thành bụi, là nơi bí mật rất tự nhiên.

Nàng chuyển thế đến triều đại này, đại khái ở đây còn chưa phát minh ra những thứ để giảm béo . Một tiểu thư khuê các nếu như đột nhiên ngay tại chỗ điên cuồng để hở mông hở bụng, hơn phân nửa sẽ bị người ta cho rằng vì lo nghĩ mà mất trí phát điên đó!

Thở hổn hển đi tới sân sau, Thẩm Hoài Bích thở gấp đến cơ hồ sắp tắt thở. Nàng dựa vào tường nghỉ ngơi hồi lâu, rốt cuộc lấy lại hơi, cuối cùng đã chọn bãi cỏ bên dưới một gốc cây hòe cổ thụ .

Tả hữu không người, lập tức hành động.

"Cổ xoay xoay, cái mông xoay xoay, cánh tay rung rung, bả vai lắc lắc —— "

Nàng ngâm nga bài ca khỏe mạnh tự biên, cố gắng múa vù vù cánh tay không lồ , ra sức nhảy nhót trên cỏ , xoay eo, đá chân, lắc mông .

Cực kì hứng thú , nàng quyết định khiêu chiến mức độ cực hạn, thử một lần tung chân đá thật cao.

Thân thể nặng nề từ từ đè xuống mặt đất , bắp chân và mặt cổ đồng thời phát ra âm thanh huỳnh huỵch.

Một âm thanh hít hà kinh hãi, truyền đến đầy đủ rõ ràng từ sau lưng.

Thẩm Hoài Bích thất kinh, thân thể lay động, lập tức mất đi không chế, bị ném cái huỵch trên mặt đất, hai cái chân voi cực kì mạnh mẽ xoạc ra thành góc một trăm tám mươi độ.

Nàng ôm chân, đau đến trước mắt biến thành màu đen, ngay cả kêu mà cũng không kêu được, trong óc chỉ còn một ý niệm——

Mẹ nó chứ, bất kể bị ai nhìn thấy , uy hiếp hay lấy lợi dụ dỗ lấp liếm, chết cũng không mang nợ!

Đôi mắt ngập nước mắt , nàng gượng gạo tập hợp về uy nghiêm, phần nộ trùng mắt nhìn về phía sau.

"Tên nô tài nào hử, thật là lớn mật ! Lại dám nhìn coi bản. . ." Âm thanh đang nói tự động tiêu tan.

Nhìn chằm chằm nam nhân trẻ tuổi đứng yên bên cạnh thảm cỏ, đôi mắt Thẩm Hoài Bích từ từ tròn to, miệng cũng chậm rãi há hốc.

Đây, đây là nàng hoa mắt sao?

Tướng mạo này, vóc dáng này. . .

"Tướng soái! Thật sự tướng soái! Thật sự là. . . Cực phẩm tướng soái!"

Nàng chỉ cảm thấy trước mắt có hào quang lấp lánh, cái loại cảm giác này, thật giống như ngọn đèn vô đài một ngàn oát chột sáng lên, chiếu sáng cả mặt mũi cực phẩm soái ca, cũng chiếu sáng cả nội tâm uể oải của nàng.

Nàng đưa tay dụi dụi mắt vài lần.

Soái ca này mặc một bộ trường sam lụa màu xanh nhạt , một mái tóc dài đen nhánh, dùng mũ Minh Châu trùm lên. Vóc người dong dong cao, khí chất lồi lạc, vừa nhìn liền biết chính là công tử nhà giàu xuất thân .

Ánh mắt Thẩm Hoài Bích quét từ trên xuống dưới, lại nhìn từ dưới lên trên. Sau khi nhìn khắp toàn thân hắn mấy lần, cuối cùng cố lấy dũng khí, dè dặt nhìn vào gương mặt của hắn, lập tức lại là một con chóng mặt nữa ập đến .

Tướng soái! Tướng soái đến chỉ có thể dùng từ "Cực phẩm" để hình dung. Cho tới bây giờ nàng chưa từng thấy nam nhân có đường nét xinh đẹp như vậy, quả thực tựa như hình mẫu La Mã hoàn mỹ miêu tả trong tiểu thuyết .

Nhưng ngoài tướng mạo ra, lại có loại cảm giác nói không ra lời, rằng nam nhân này có chỗ đặc biệt.

Tựa như hiện tại vậy, nam nhân ngược tầm mắt lên, nhạt nhòa liếc mắt nhìn nàng.

Trái tim Thẩm Hoài Bích thít lại mãnh liệt , nàng biết, chính mình đã xong.

Nam nhân này giống như là nguồn sáng, chỉ cần một ánh mắt, liền đủ để nàng trúng điện ngắt xui đi.

Nàng chống vào cây hộc cổ thụ, cố hết sức đứng lên, vỗ vỗ phui bụi trên trang phục , rồi vén áo thi lễ với nam nhân.

"Xin hỏi vị công tử này là?"

Nam nhân có hơi nhướn mày, do dự chốc lát rồi nói: "Tại hạ là khách đến thăm Thẩm Tướng Gia , hôm nay thăm hỏi quý phủ nên làm phiền nhiều. Nàng chính là Trầm tiểu thư chứ?"

Thẩm Hoài Bích thờ dãi. Đương nhiên là ta . Trong cả tướng phủ , ngoài ta ra thì còn người thứ hai có loại hình thể thế này nữa sao?

"Đúng là tiểu nữ tử, không biết công tử họ gì?"

Nam nhân lại nhú mày. Xem ra, hẳn đối với hành vi chủ động tiếp xúc với nam nhân thì vẫn còn có thái độ bảo thủ.

Sau một lúc lâu, hắn mới trả lời, "Tại hạ họ Lý, như chữ cây mạn ý."

Họ Lý tại thiên triều là thế gia vọng tộc. Xem ra cho dù là soái ca cực phẩm , cũng khó tránh khỏi sẽ có dòng họ phổ biến như vậy .

Thẩm Hoài Bích ở trong lòng âm thầm thờ dãi một tiếng, nhìn một chút sắc mặt Lý soái ca , nàng quyết định có lẽ không nên lại hỏi tên của hắn nữa .

Vì vậy nàng cúi đầu không nói, kết quả Lý soái ca ngược lại mở miệng .

"Quý nàng là thiên kim tướng phủ, vừa rồi . . hà tất tự ngược đãi làm khổ mình?"

Rất tốt. Xem ra hấn vẫn rất có lý trí, không có coi nàng trở thành mắc bệnh thần kinh, chỉ cho là đầu của nàng có hơi phát rồ mà thôi.

Lúc này nàng không có biện pháp giải thích khái niệm giảm béo cho mọi người, không thể làm gì khác hơn là thay đổi cách lí giải.

"Tiểu nữ tử cũng không phải tự ngược, mà là dựa vào động tác tứ chi để điều hòa thể xác và tinh thần, cố gắng giảm đi nỗi buồn khổ." Người mập mạp đứng là phi thường buồn khổ a!

Hấn gật đầu, có hơi hiểu được, trong ánh mắt nhìn về phía nàng có thêm vài phần đồng tình, "Thì ra là thế. Là tại hạ đường đột, xin nén nỗi buồn."

Thẩm Hoài Bích mở trừng hai mắt. Lại muốn nàng nén nỗi buồn? Phải chăng là hấn phát sinh hiểu lầm cái gì?

"Ta chỉ là điều hòa thể xác và tinh thần mà thôi, huống hồ cũng không có chuyện gì cần nén nỗi buồn nào cả!" Lời mới nói ra miệng, nàng đã biết rõ tự mình nói sai lầm rồi.

Hấn tự xưng là "khách thăm Thẩm Tướng Gia", nếu có chỗ lui tới cùng Thừa Tướng, nghĩ đến cũng là người quen biết, làm như thế nào lại không biết chuyện Tần Diễn bỏ trốn.

Người trong cả triều đình cũng biết Trầm tiểu thư hết lòng cảm mến Tần Thám Hoa, vì điều này đã sử dụng thế lực, ép hấn vào tướng phủ, chuẩn bị bãi đường thành thân.

Nàng đầu thai đến đây, mặc dù ngay cả mặt mũi Tần Thám Hoa đều chưa từng gặp qua, nhưng dù sao thân thể này là của Trầm tiểu thư, món nợ trước kia vẫn còn phải tính trên đầu nàng.

Vị hôn phu bỏ trốn, nàng lại nói "Không cần nén nỗi buồn gì cả". Chỉ cần là nam nhân đều sẽ tức giận nàng bạc tình bạc nghĩa thôi!

Quả nhiên, về mặt Lý công tử trong phút chốc lạnh nhạt đi.

Hấn chấp hai tay, ngay tại chỗ từ từ đi hai bước. Hấn dừng bước chân lại, quay đầu nhìn về phía nàng.

"Tần Thám Hoa mất tích chưa được mấy ngày, Trầm tiểu thư liền nói những lời như thế, thật sự là bạc tình bạc nghĩa." Hấn lại cười cười nói nhỏ "Đến tốt cùng là chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi cũng đã kịp trấn an tâm tình, quên người đã đi. Có lẽ nói, Trầm tiểu thư chưa bao giờ thực lòng đối với Tần Thám Hoa?"

Nói gì vậy?

Coi như là nàng không biết chuyện từ đầu đến cuối, cũng biết ngày đó Trầm tiểu thư khẳng định là yêu mến Tần Thám Hoa.

Nếu như không thích hấn, lại làm thế nào cam nguyện làm ô uế danh tiếng của mình, phái người ép nam nhân vào phủ thành thân?

Huống chi, nàng cũng đã suýt chết.

Đối với một nữ nhân đã suýt chết đi một cách đáng thương, coi như là soái ca, cũng không thể sử dụng loại thái độ khinh miệt để bình luận.

Thẩm Hoài Bích lập tức phản bác: "Nàng . . . Ta đương nhiên là thích Tần Diễn, chỉ là. . ."

Lý công tử nhướn mày, "Chỉ là?"

"Chỉ là. . . Cái...kia. . . A, tiểu nữ tử từ sau khi rơi xuống nước, gáy bị đụng vào tảng đá lớn, rất nhiều chuyện đều không nhớ được, bao gồm đủ loại chuyện xưa nay với Tần công tử."

Hấn thần nhiên nói: "Rơi xuống nước mất trí nhớ? Thì ra là thế." Âm thanh mặc dù bình thản, trên mặt lại mơ hồ mang vẻ châm chọc.

Nàng càng thêm lo lắng vội giải thích "Là sự thật! Ta đụng vào hòn đá ở đáy nước, sau đầu còn nổi lên một cục u thật lớn, đến bây giờ còn chưa có biến mất đây. Không tin, người có thể hỏi tôi tớ trong phủ, sau khi tỉnh lại, có rất nhiều người ta đều không nhớ rõ họ tên."

Lý công tử chỉ là lại cười cười.

Thẩm Hoài Bích không phải kẻ ngu, đối với sự khinh miệt và coi thường của hấn, nàng liếc mắt liền đã nhìn ra.

Nàng nói hồi lâu, người ta một chữ cũng không tin. Sau khi nghe được, thậm chí còn kiểm chế không chau mày.

Cái loại cảm giác này, giống như là dễ dàng tha thứ một con hát nhút nhát, đang vụng về biểu diễn trong tầm mắt của mình.

Có lẽ trong lòng của hấn, căn bản là xem thường vị tiểu thư họ Trầm trước đây.

Kỳ thật điều này cũng không kỳ quái. Một nữ nhân vận dụng thế lực tướng phủ bức bách một người đàn ông lấy chính mình, lại vẫn bị vứt bỏ, thì bị

người xem thường cũng là điều không thể tránh được.

Nhưng Thẩm Hoài Bích không khỏi cảm thấy buồn đau.

Gia thế họ Trầm coi như là hiển hách, đơn giản nàng là béo phì, vóc người xấu xí, cho nên liền nhất định bị vứt bỏ?

Thẩm Hoài Bích vừa uất ức vừa lạnh lùng, lòng tràn đầy ái mộ đối với Lý công tử, lập tức toàn bộ chuyển hóa là oán giận.

Hắn là soái ca thì thế nào? Soái ca liền có khả năng sử dụng loại thái độ lạnh nhạt cao cao tại thượng tùy ý phê phán người khác sao?

Mập mập cũng là có tôn nghiêm!

Sắc mặt của nàng sầm xuống, lạnh lùng nói: "Nơi này là sân sau, ở bên trong tường phủ. Xin thứ cho nữ quyến bất tiện đãi khách, bất luận ngài là vị Vương gia nào của triều đình, có việc gì xin ngày mai trở lại đi!"

Lý công tử sững sờ.

Thẩm Hoài Bích cố nhịn ý nghĩ muốn nhìn hắn vài lần nữa, nàng lắc đầu một cái, rồi rất có khí thế bước đi.

Lý công tử bị bỏ lại bơ vơ ở sân sau, hắn suy nghĩ một chút, cúi đầu, cẩn thận kiểm tra thực hư chính mình rốt cuộc là để lộ chân tướng chỗ nào?

Quần áo bình thường, Yêu Đái bình thường, hài bình thường, ngọc bội bình thường... Chờ một chút!

Ánh mắt của hắn nhìn đến tua đeo ngọc bội.

Tua rua ngũ sắc, trong đó một ánh sáng màu vàng óng ánh, là màu sắc chuyên dụng cho hoàng thất.

Đầu ngón tay có hơi dùng sức, giặt sợi tua rua màu vàng óng ánh gây chuyện kia đi.

"Thật sự là thất bại cái trang thẩm dò a..." Vốn hắn muốn lên đến xem thiên kim cường bức nam nhân có dung mạo ra sao, không nghĩ tới...

Khang Vương Lý Văn Chính cầm sợi tua rua, đứng ở dưới gốc cây hòe cổ thụ, thì thào tự nói.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Được Vương Gia Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Sáng sớm ngày hôm sau, liền có đại sự phát sinh.

Em ruột của đương kim hoàng đế — Khang vương gia, phụng khẩu dụ của hoàng đế, tự mình tới cửa thăm hỏi tướng phủ. Bởi vì nghe nói chuyện Trầm tiểu thư suýt chết đuối, hoàng đế sai khiến Khang Vương mang theo một đồng lớn lễ vật, cố ý đến đây an ủi.

Thẩm Hoài Bích đang nửa mê nửa tỉnh nghe được âm thanh bọn họ hoàn bàn luận, lập tức bật một cái, từ trên giường nhảy xuống mặt đất, hù dọa một đám người sợ nàng ngã.

Nàng không nói hai lời, đuổi toàn bộ bọn họ hoàn chạy tới ngoài phòng, nghiêm lệnh trong vòng nửa canh giờ, không cho đến gần khuê phòng mưới trượng.

Đứng ở chính giữa căn phòng lớn như thế, xác định tả hữu không người nào, nàng hít một hơi thật dài, bắt đầu nhảy thể dục nhịp điệu thật lực.

"Cổ xoay xoay, cái hông xoay xoay, cánh tay rung rung, bả vai lắc lắc —"

Sau nửa canh giờ, cửa phòng mở ra.

Thẩm Hoài Bích tiếp nhận khăn lông nóng nha hoàn đưa tới, lau mồ hôi toàn thân, thay đổi bộ quần áo, lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Kiên nhẫn chờ đợi một hồi, tiểu đồng đưa tin cuối cùng cũng đến.

"Lão gia căn dặn tiểu thư đến tiền thính (phòng chờ của khách), nghênh kiến khách quý."

Hắc, quả nhiên không ngoài dự đoán. Thẩm Hoài Bích đắc ý cười một tiếng, lại lần nữa đánh giá trên dưới toàn thân. Trang phục OK, tạo mẫu tóc OK, tinh thần OK!

"Đẫn đường đi!" Nàng tràn đầy tự tin, nghênh đón thử thách sắp tới.

Đi qua hành lang Cửu Khúc quanh co, xuyên mấy tầng nhà cửa. Vẫn chưa đi đến tiền sảnh thì từ xa liền đã có khả năng nghe được âm thanh đối thoại của khách và chủ .

Hiện người đang nói chuyện không phải ai khác, đúng là Lý đại soái ca mà hôm qua nàng đã gặp tại sân sau, em ruột của thiên triều hoàng đế , chính là Khang vương gia .

"Thẩm Thừa Tướng Gia." Hần nhắc nắp bát lên, nhẹ nhàng thổi thổi đám bột bên rìa ly trà , khoan thai từ tốn nói: "Lệnh thiên kim lần này bất hạnh rơi xuống nước, Bôn vương cảm thấy thông cảm sâu sắc . May là Trầm tiểu thư phúc đức lớn lao, bình yên vô sự. Tục ngữ nói, đại nạn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời. Tin tưởng Trầm tiểu thư sau khi trải qua kiếp nạn như thế , cuối cùng sẽ nhanh chóng gặp được người tốt, kết thành một đoạn nhân duyên. Về phần Tần Thẩm Hoa bị mất tích, đó cũng là trời cao đã định . Hần cuối cùng là người vô phúc ,có duyên không phận với Trầm tiểu thư." Sau một lúc do dự , hần lại nói thêm: " Tung tích của Tần Thẩm Hoa này như thế nào. . . Bôn vương đồng ý Tướng Gia, sau này sẽ hỗ trợ tìm kiếm là được."

Thẩm Hoài Bích ở ngoài cửa nghe xong cũng không nhin được mà phải bội phục hần . Mấy câu nói nhiều dễ nghe này, nếu như hôm qua không hề gặp phải hần, thì nàng khẳng định cho là Khang Vương thật sự muốn giúp nàng đây!

Sau khi sửa sang lại y phục trên người , nàng ho nhẹ một tiếng ở ngoài cửa, rồi nhẹ nhàng cất bước, hơi lắc lư vòng eo tròn quay, ở trong tầm mắt của Thừa Tướng và Khang Vương, long trọng xuất hiện.

Trước hết nàng thi lễ với Thẩm Thừa Tướng , lão cười vui vẻ cầm tay nàng, rồi giới thiệu đôi bên.

"Tiểu nữ Hoài Bích, Khang vương gia là lần đầu tiên gặp ! Bích nhi, Khang vương gia là khách quý tới cửa hiếm có, lần trước đến tướng phủ chúng ta cũng đã cách mấy năm , mau ra mắt Vương gia ."

Thẩm Hoài Bích quay thân thể mềm mại sang phía Lý Văn Chính, sóng mắt liếc một cái, thân nhiên cười một tiếng, "Vương gia vạn phúc. Tiểu nữ từ nhìn Vương gia thật sự quen mặt, vốn tưởng rằng ngày gần đây mới gặp, không nghĩ đúng là mấy năm qua lần đầu tới cửa viếng thăm, thật là làm vẻ vang cho Thẩm phủ , cho kẻ hèn này."

Trong câu nói ám chỉ hành vi của hần hôm qua chưa được chủ nhân đồng ý mà đã vào phủ.

Lý Văn Chính vẻ mặt đều bình tĩnh; thần sắc không đổi, chỉ mỉm cười đáp lại "Tại hạ cũng là nghe đại danh của Thẩm gia thiên kim đã lâu , chỉ là vô duyên được gặp. Hôm nay mới được nhìn thấy dung nhan một cái, quả nhiên là . . Châu tròn ngọc sáng, hơn người."

Ý tứ là nói, hần tuyệt không thừa nhận chuyện hôm qua đã đến , mà nàng quả nhiên tựa như là siêu cấp mập mạp trong truyền thuyết!

Khóe miệng Thẩm Hoài Bích có hơi giật giật, giọng gao thốt ra vài câu.

"Quá khen, quá khen!"

Thẩm Thừa Tướng không biết nguyên nhân trong đó , nghe được Khang Vương khen tặng nữ nhi, thì đôi mắt cười tít thành một vạch.

"Tiểu nữ tuy nói hơi buống bình một chút, dù sao từ nhỏ được rắn dạy tại khuê phòng , thể thống đại gia vẫn phải có, tự nhiên so với nữ nhân xuất thân bình thường thì không giống, đáng tiếc người bình thường không nhìn ra điểm tốt của Bích nhi nhà ta, vẫn là Vương gia thật tinh mắt! Đúng rồi, Khang vương gia, Bích nhi nhà ta năm nay vừa mới mười tám, còn chưa có gả cho nhà người ta , ha ha a. . ." Hiển nhiên là lão đã quên đi chuyện nữ nhi từng mạnh mẽ bức hôn đối với Tần Thẩm Hoa .

Lý Văn Chính tay rung lên, nửa bát trà bị đổ ra trên bàn trà, "Xấu hổ, xấu hổ, vẫn là Tướng Gia thật tinh mắt." Hần nhân cơ hội nói theo, chỉ sợ Thẩm Thừa Tướng chuyển dời mục tiêu đến trên người hần.

Thẩm Hoài Bích khâm phục không thôi. Thừa Tướng lão cha đây mới là hình mẫu cung chiều vô điều kiện a!

Thẩm Thừa Tướng lại nói dài dòng lộn xộn không mạch lạc một hồi, Lý Văn Chính dụi dụi khóe mắt, sau một hồi nhẫn nại thật lâu , lúc này mới chuyển đề tài trở về đến việc chính .

"Lễ vật đã đưa đến, nếu Trầm tiểu thư không việc gì, như vậy Bôn vương xin cáo từ —— "

Trên mặt Thẩm Thừa Tướng hé nở nụ cười, đang muốn nói một chút những lời khách khí hoàng ân mênh mông linh tinh các loại , đột nhiên có đạo âm thanh hét lớn ở bên cạnh: "Đội đi!"

.

Bốn con mắt kinh ngạc nhìn lại, người gọi lớn đúng là Thẩm Hoài Bích.

Lý Văn Chính ho nhẹ một tiếng "Trầm tiểu thư vẫn còn có gì chỉ giáo?"

Thẩm Hoài Bích ánh mắt sáng ngời. Nói giỡn, cực phẩm soái ca làm cho nàng động tâm đang ở ngay trước mặt, mặc dù hôm qua thái độ của hần làm

cho nàng cực kì khó chịu, nhưng nàng từ trước đến giờ không phải người ưa ghi hận, huống chi hôm nay nếu như bỏ lỡ, lần sau cũng không biết đến lúc nào mới có thể lại gặp nhau.

"Khang vương gia, hôm nay khí trời tốt như vậy, hà tất phải vội vàng quay về? Khó có được một lần ngài đến tướng phủ, không bằng ta dẫn ngài ra sân sau đi dạo, tâm sự một chút?"

Đúng vậy, không thể vội vàng, cứ khởi đầu từ bằng hữu, rồi từ từ đi từng bước.

Lý Văn Chính ngăn người, sắc mặt chợt sầm xuống.

"Trầm tiểu thư, chính là trước mặt Tướng Gia, người thân là một cô nương, sao có thể lấy càn rỡ để vô lễ như thế?"

Thẩm Hoài Bích cũng sững sốt. Sao vậy, tại thời đại thiên triều, nàng thân là chủ nhân tướng phủ, mang khách nhân đi tản bộ nói chuyện phiếm ở trong nhà mà cũng không được sao?

Không thể nào, thời đại này xem ra suy nghĩ còn phải bảo thủ hơn à?

Khi nàng vẫn còn đang suy tư, Lý Văn Chính đã mang thuộc hạ, làm bộ muốn rời khỏi.

Thẩm Hoài Bích khẩn trương. Hắn ngay cả một ly trà đều còn chưa uống xong, cũng mới nói được mấy câu với nàng, làm sao lại tức giận muốn đi?

Không được, nàng không thể để cho hắn hiện tại liền rời đi!

Nàng vội vàng gọi lớn, "Khang vương gia, ngài không nên tức giận, tiểu nữ thuần túy là nhiệt tình hiếu khách, cũng không có ý đồ gì khác ——" Trong tình thế cấp bách, nàng đi về phía trước hai bước, hơi nghiêng người về hướng Lý Văn Chính đang ngồi. Hắn lập tức bị một bóng lớn bao phủ.

Lý Văn Chính giật nảy lên một cái, đứng phắt dậy đột ngột, lui lại nửa bước, nói với vẻ không vui: "Trầm tiểu thư, xin tự trọng!"

Bị phản ứng kịch liệt của hắn hù dọa, nàng ngẩn ngơ, thở phì một hơi, lui về phía sau vài bước, chán nản ngồi trở lại trên ghế, vùi mặt chôn ở giữa hai tay.

Vốn đang không cảm thấy cái gì, nhưng tại lúc mới rồi, so sánh với hắn từ khoảng cách gần, nàng đột nhiên ý thức được khối thân thể này so với nữ nhân bình thường thì lớn hơn nhiều lắm.

Cũng khó trách hắn chán ghét chính mình. Nếu như nàng thấy nam nhân so với chính mình mà to gấp đôi, thì nàng cũng bị dọa đến lui về phía sau.

Bong bóng ảo tưởng màu hồng bị vỡ thành ngàn vạn mảnh, biến thành những mẩu băng giá, chui vào trong lòng.

Tâm tình Thẩm Hoài Bích đột nhiên trở nên vô cùng uể oải. Sau một hồi thật lâu, âm thanh buồn bã vọng ra từ giữa hai tay "Đa tạ vương gia tới cửa hỏi thăm, xin thứ lỗi cho tiểu nữ từ bất tiện ra ngoài đưa tiễn."

Lý Văn Chính ngược lại sững sốt, hắn trao đổi ánh mắt Tĩnh Nam Hầu gia Phương Tiểu Hầu cùng đi đến đây.

Nghĩ đến hành động vừa rồi theo bản năng lui về phía sau, đã gây tổn thương đến lòng của nàng.

Thẩm Hoài Bích trở lại khuê phòng, đuổi tất cả tôi tớ ra ngoài, rồi ôm chăn bông khóc rống một hồi.

Ai! Vận xấu của nàng quả nhiên vẫn còn kéo dài, mới tình đầu sau khi đi tới thiên triều, lại phải chấm dứt bằng thất bại.

Mặc dù chuyện như vậy đối với nàng mà nói đã là thường xuyên như cơm bữa. Có điều là lần này, hoàn toàn không giống với những kinh nghiệm thất bại trong dĩ vãng.

Loại cảm giác này đối với Lý Văn Chính... Nói như thế nào đây, chỉ cần thấy hắn, liền bắt đầu từ đáy lòng đến toàn thân đều rung động, đây sẽ là chân mệnh thiên tử gặp được trong truyền thuyết chứ!

Thẩm Hoài Bích chôn đầu ở dưới gối, buồn bã suy nghĩ. Trước đây, vị Trầm tiểu thư kia xem ra vẫn còn may mắn hơn. Nàng thích Tàn Thám Hoa là xuất thân bình dân, chức quan lại không cao, coi như đối phương không thích nàng, ít nhất nàng có thể sử dụng thế lực để kéo người tới phủ.

Còn nàng, người mình thích là em ruột hoàng đế, thân phận quý trọng, chức quyền lại cao.

Đừng nói cướp về phủ, chỉ cần mở miệng nhắc đến điều này thì đã là tử tội.

Nàng phục ở trên giường, trơ mắt nhìn mặt trời lặn sau núi ngoài cửa sổ, vầng trăng đã lên, nàng võ xuống giường, xúc động thở dài.

"Uống rượu ca hát, đòi người được bao nhiêu. Tựa như sương mai, cuộc sống thanh thoi... Tiểu Hoàn, mang rượu tới!"

Tiểu Hoàn xoay cái lưng bị thương mới khỏi, chậm rãi đem vào hai bầu rượu, nhìn tiểu thư, trong mắt chỉ có sự tôn sùng.

Từ sau khi chủ rể hất bỏ trốn, tiểu thư xúc cảm đau buồn, tài văn tiến nhanh a!

Ngoài cửa sổ màn đêm dịu dàng, trong cửa sổ bóng người chớp động.

Không được nửa canh giờ, hai bầu rượu liền cạn sạch .

Thắm Hoài Bích uống đến say chiuến choáng, nàng xách bầu rượu rỗng không, lắc la lắc lư đi đến bên cửa sổ, ném bầu rượu xuống, sau đó phục ở trên bàn, rơi vào trong giấc mộng đẹp sâu lắng.

Nàng mơ thấy Lý Văn Chính.

Người mặc chiếc trường sam lụa màu xanh nhạt, đầu đội mũ Minh Châu giữ tóc, hần có hơi mỉm cười với nàng.

Nàng nhìn kỹ hần đến gần , phong thái nhanh nhẹn. Trái tim nàng bởi vì chờ mong mà nhảy lên kịch liệt, hần nhẹ nhàng nâng mặt của nàng lên, môi chậm rãi hé mở, nói với nàng những từ làm cho tâm linh nàng chấn động mãnh liệt .

"Ta. . . Thích. . ."

Trong nháy mắt nụ hôn hạ xuống kia, Thắm Hoài Bích bỗng chợt bừng tỉnh từ trong mộng .

Ngoài cửa sổ vầng trăng treo cao, cảnh đêm sâu lắng, ngọn nến trên bàn đu đưa.

Nàng xoa xoa ngực. Bởi vì tình cảnh trong mộng , trái tim của nàng đến nay vẫn còn nhảy lên kịch liệt .

Điều này quả thực khó có thể tin.

Thắm Hoài Bích nàng, lần đầu tiên trong đời làm mộng xuân !

Hơn nữa vai nam chính trong mộng, lại là nam nhân mà nàng chỉ thấy mặt được hai lần, ngay cả nói cũng không có nói qua vài câu !

Thắm Hoài Bích nhìn ra ngoài cửa sổ, ôm tai, ngẩn người hai phút đồng hồ.

Thì ra đây chính là vừa thấy đã yêu a!

Cảm giác. . . Thật tốt.

Nếu như có thể có cuộc sống ở chung một chỗ với hần, hần có thể được gọi là hạnh phúc chứ . . .

Đội đã, hạnh phúc? Nàng xui xẻo mười tám đời, cho tới bây giờ liền còn chưa được thử nghiệm hai chữ "Hạnh phúc" này!

Chẳng lẽ, sự xuất hiện của hần là nào đó ám chỉ nào đó , khiến vận xấu làm bạn với nàng rút cuộc tuyên cáo kết thúc. Nàng bắt đầu chính thức Đối Vận ?

Chẳng lẽ, hần chính là bồi thường trời cao sắp xếp cho nàng?

Nghĩ tới đây, Thắm Hoài Bích chỉ cảm thấy một dòng nước ấm trào lên từ đáy lòng , trong nháy mắt chảy tới tứ chi bách huyết. Rồi "âm" một tiếng, bóng màu hồng nhạt màu đỏ như mưa bay đầy trời, khiến cho tinh thần nàng cao ngất, sức sống tỏa ra bốn phía.

Đêm khuya người tĩnh, vào thời khắc mọi âm thanh đã lặng đi, đột nhiên một tiếng hô lớn như trời long đất lở truyền ra từ phía tướng phủ , âm thanh to lớn vang vọng cả bầu trời đêm Kinh thành ——

"Khang vương gia, ta thật thích chàng!"

Cứ nhìn biểu hiện từ những ngọn đèn dầu từng nhà sáng lên , buổi đêm trăng sáng sao thưa này, số cư dân Kinh thành bị thông báo thâm tình của nàng làm bừng tỉnh , đã đạt đến hơn vạn người.

Trong đó, bao gồm cả phủ Định Quốc Tướng Quân bên cạnh Thắm tướng phủ, phủ Hình bộ Thượng Thư đối diện, phủ Lễ Bộ Thị Lang ở gần đó, cùng với bên trong hoàng cung ở cách xa hai con đường .v.v....

Lý Văn Chính hôm nay vào triều, phải đón nhận vô số ánh mắt kì dị cô quái .

Hần mặc dù trẻ tuổi, nhưng tính cách điềm tĩnh, làm việc cẩn mẫn tận tụy, ngày thường xử sự cang là khiêm tốn. Một người như vậy, là khó có thể tìm được đề tài để bàn luận.

Tuy nhiên đứng vào hôm nay, Kinh thành lại tuôn ra một tin đồn có liên quan rất lớn đến hần. Nhất thời trong ngoài triều rung động, đủ loại quan lại đều hưng phấn không thôi.

Lúc vào triều tiến điện , hần đi qua bên người các quan viên , dọc theo đường đi nghe được vô số câu thăm thì nói chuyện.

"Là có thật không? Không có khả năng chứ?!"

"Tuyệt đối không giả! Hạ quan lấy ô sa trên đỉnh đầu đảm bảo, thật có chuyện này!"

"Quả thực khó có thể tin, Tàn Thám Hoa mắt tích còn chưa đến vài ngày, Trầm tiểu thư liền thay lòng đổi dạ . . ."

"Xuyt! Hắn đã tới."

Các quan viên đang to nhỏ lập tức chỉnh đốn y quan, đứng đúng quy củ.

Lý Văn Chính mắt nhìn thẳng, giả vờ làm bộ cũng không hề nghe thấy điều gì, đứng ở trên vị trí của mình.

Thật vất vả đợi lâm triều kết thúc, sau khi hạ triều đến Ngự Thư Phòng đánh cờ với hoàng đế. Dọc theo đường đi lại nhận được vô số ánh mắt kì dị cổ quái của thái giám cung nữ, hắn vẫn cứ mắt nhìn thẳng, làm ra vẻ cũng không phát hiện điều gì, cứ thế đi thẳng qua.

Sau khi đánh xong hai ván cờ, ván thứ ba chơi được một nửa, hoàng đế ngược mắt lên, nhìn chăm chăm vào mặt của hắn nhìn hồi lâu, rồi sò cằm nói: "Lão Ngũ a, trầm hôm nay mới phát hiện, vóc người của ngươi thật sự là rất khá."

Hắn không nói một lời, ánh mắt nhìn bàn cờ.

Hoàng đế còn nói: "Trẻ tuổi tuần tú, phong thái thanh nhã nhanh nhẹn, khó trách có thể bắt được trái tim của Thảm gia thiên kim."

Bộp một tiếng, hắn hạ con cờ trắng, bức chết một con Đại Long của chính mình, sau đó đứng dậy, cung kính nói: "Ván cờ này thần thua, hôm nay đã đánh đủ ba ván. Trong nhà thần còn có việc, xin được cáo lui trước." Không đợi hoàng đế nói thêm gì, hắn đã phẩy tay áo bỏ đi.

Cùng Lý Văn Chính có kết giao sâu đậm. Hiện giờ chính là lúc Phương Tiểu Hầu vừa mới chợp mắt nghỉ trưa liền bị người ta phá rối bắt hắn đi cùng uống trà giải sầu.

Phương Tiểu Hầu cứ ngáp lên ngáp xuống theo hắn vào trà lâu lớn nhất kinh thành - tụ hương lâu.

Không có biện pháp, ai biểu Phương Tiểu Hầu hắn là thư đồng từ nhỏ đến lớn của Khang vương gia đây. Khang vương không vui hắn liền phải liều mình đi theo chủ nhân.

Lúc này trời vừa sẩm tối, khách vào uống trà đông đảo. Ngay cả Nhã Tọa ở lầu hai cũng ngồi không ít người. Lý Văn Chính mang theo Phương Tiểu Hầu vào trong nhả gian đã đặt riêng, nhắm nháp các loại hoa quả trái cây điểm tâm đã bày sẵn, rồi cách màn trúc có thể thấy rõ thư sinh đang kể chuyện.

Thuyết Thư tiên sinh kia đang kể chuyện nước miếng tung bay, khi nói đến đoạn cuối cùng thì vỗ mạnh Kinh Đường Mộc (miếng gỗ để vỗ án như của Bao Công) cất cao giọng nói: "Hôm nay nói vậy rất nhiều, xét đến cùng chẳng qua là bởi vì một chữ tình mà nổi phong ba. Có chuyện này đây mới biết được trên đời này không gì là không thể. Không chỉ có nam nhân mạnh mẽ đoạt thiếu nữ nhà lành làm thiếp, nhưng lại cũng có nữ nhân mạnh mẽ đoạt nam nhân làm chồng. Chính là vị Thảm thiên kim dùng thủ đoạn đáng sợ để cho Tàn công tử lãnh nạn nơi xa xăm!"

"Phụt" một tiếng, Phương Tiểu Hầu miệng đầy nước trà toàn bộ phun hết trên sàn nhà, sặc sụa ho khụ khụ không thôi.

Lý Văn Chính nhàn nhạt đảo mắt liếc hắn một cái "Thiếu kiên nhẫn"

Hắn không có cách nào. Không nghĩ tới đến chỗ nào đều trốn không được đề tài về vị thiên kim Thảm gia. Hôm nay muốn cười lại không dám cười đành phải tận lực nín nhịn chỉ cảm thấy vẻ mặt đều cương cứng thống khổ gần chết.

Xung quanh lần lượt vang lên những tiếng thương tiếc. Các trà khách thương xót Tàn Thám Hoa không may gặp phải bất hạnh, nặng to thiên kim Thảm gia là nữ nhân vô si nhất kinh thành.

Thuyết Thư tiên sinh trên đài như là còn chưa nói hết thờ dài một tiếng lại nói thêm: "Lão phu còn nhớ rõ chính là ở dịp Du Viên Yên mừng bảy tháng bảy năm trước, Thảm gia tiểu thư đối với Tàn Thám Hoa vừa gặp đã thương. Vất vả cầu tình không được, sau cùng mạnh mẽ bắt người về tướng phủ. Ôi. Các vị, năm nay mừng bảy tháng bảy sắp đến. Sau Tàn Thám Hoa không biết lại có công tử nhà ai lại lọt vào mắt của Thảm gia tiểu thư gây đau khổ đây. Lão phu thật sự là không đánh lòng suy nghĩ phán đoán nữa a"

Phía sau màn trúc trong Nhã Tọa, Phương Tiểu Hầu trừng mắt nhìn mà lặp lại "Du Viên Yên vào đầu tháng bảy?"

Lý Văn Chính hơi đổi sắc mặt "Du Viên Yên"

Phương Tiểu Hầu vỗ tay lớn một cái "Đừng vậy, chuyện lớn như vậy ta lại có thể quên mất! Tính toán thời gian, còn không đến nửa tháng đâu?"

Lý Văn Chính thờ dài. Nhớ tới việc này hắn lại đau đầu.

Du Viên Yên năm ngoái hắn tìm được cơ chạy thoát, năm nay có khả năng là trốn không thoát rồi. Hoàng thái hậu ở sau lưng nhìn chòng chọc.

Nghĩ đến Thảm gia tiểu thư năm nay cũng sẽ tham gia Du Viên Yên, nếu mà ngộ lòng với hắn trước mặt mọi người

Hắn nhất thời cảm thấy khẩu vị nhạt thêch, toàn bộ hứng thú mất hết . Rốt cuộc không lòng dạ nào uống trà đứng đây rời khỏi trà lâu

Thẩm Hoài Bích là từ trong miệng Tiểu Hoàn biết được dịp dạo chơi Du Viên Yến này .

Cùng quản gia trong phủ sớm liền đã chuẩn bị tốt bộ trang phục mới cho nàng. Đến ngày mừng bảy tháng bảy , nàng ngồi ở bàn trang điểm trước gương đồng, cảm giác chính mình giống tựa như con rối ở giữa bị mấy bà già vây quanh . Nào là thay y phục trang điểm xinh đẹp đến nàng cũng không còn nhận ra được chính mình nữa.

Chờ mấy bà già kia dừng tay , nàng vội vàng lấy khăn tay lau hết những gì vừa trang điểm . Từ son đỏ trên môi đến nét than kẻ mày, nàng đều lau sạch . Đến đồ trang sức đang cắm đầy trên đầu cũng gỡ xuống hết, chỉ chừa lại một trâm ngọc và một vòng trân châu ., Như vậy nhìn nhẹ nhàng dễ chịu hơn nhiều. Đừng nói giỡn, vốn là vóc người đã không được đẹp rồi, với bộ dạng và kiểu ăn mặc này mà tham dự thì nàng cũng không mặt mũi nào mà gặp Khang vương.

Du Viên Yến năm nay được tổ chức ở phủ đệ của Cố thượng thư . Vào lúc Thẩm Hoài Bích ngồi kiệu đến nơi thì thời gian vẫn còn sớm . Phần lớn mọi người còn chưa tới , chỉ có vài nhóm con cháu quan viên đang tụ họp nói chuyện phiếm .

Nhìn thấy nàng đang đi tới bọn họ cười như có như không mà chào hỏi .

Thẩm Hoài Bích cũng không nhận ra ai, đành tạm thời đáp lễ ứng phó cho có lệ rồi kéo ghế dựa ra một góc. Ngồi xuống nghe các nàng tán gẫu một chút về nữ công gia chánh . Nàng nghe xong thấy nhàm chán muốn chết, vừa vận thoáng nhìn bên cạnh có đề thiếp vàng ghi danh sách tham gia Du Viên Yến . Nàng cầm lấy rồi xoạt xoạt mở ra xem

Vừa nhìn qua, rốt cục cũng đã hiểu .

Cái gọi là Du Viên Yến này, rõ ràng là đại hội kết giao cho thế gia quý tộc đây

Trên sổ ghi tên tất cả tính danh tuổi tác ngày sinh tháng đẻ gia thế , sở thích của nam nữ tham dự . Mỗi người đều là xuất thân thế gia vọng tộc, đại phú hộ. Phần lớn kèm theo danh tính của những công tử còn viết chức quan của bọn họ.

Nàng ngừng lại trong một nhịp thở rồi lại lật luôn mấy trang . Không có ! Nàng lại lật qua xa hơn trước, thì ra nội dung nàng muốn nhìn lại nằm ngay tại trang thứ nhất

Khang vương , tên Văn Chính , tên tự Hạo . Chức quan Đại Tư Mã , Nhất Đẳng Uy Quốc Công, năm nay đã hai mươi mốt , cũng không có một thê thiếp

Thật sự là lời ít mà ý nhiều a

Nếu đặt vào thế kỷ hai mươi mốt tuyệt đối là đàn ông độc thân cấp bậc kim cương .

Nghĩ đến đêm nay có thể nhìn thấy bạch mã vương tử Thẩm Hoài Bích trong lòng kích động hưng phấn không thôi , ánh mắt nhìn chăm chú vào dòng văn tự kia không thể rời mắt được

Lại ngồi trong chốc lát nàng rốt cục cảm giác bầu không khí có gì đó không đúng ;âm. Nàng có chút đề tài cũng có thể tán gẫu vài câu , nhưng bọn họ không có ý nói chuyện cùng nàng

Đối với thái độ lạnh nhạt của bọn họ, Thẩm Hoài Bích tuy rằng không đến mức cảm thấy đau lòng, nhưng cũng ngó người ra không thôi

Chẳng lẽ trước kia Thẩm gia tiểu thư đắc tội không ít người hay sao ?

Hiện giờ mặt trời chiều ngã về tây . Người chủ sự yến hội lần này -- lão thái thái phủ Cố Thượng Thư đi ra gặp khách.

Tất cả mọi người đều đứng dậy hành lễ . Trong hoa viên không ngừng vang lên những lời hỏi thăm , Thẩm Hoài Bích trên người đều nổi lên da gà.

Cố lão thái thái mỉm cười đáp lễ . Nhưng vừa ngược mắt , nhìn thấy Thẩm Hoài Bích thì bà liền giật nảy mình " O ! Đây là tiểu thư nhà ai?"

Nha hoàn bên người nhỏ giọng nhắc nhở vài câu . Cố lão thái thái làm bộ bỗng nhiên tỉnh ngộ cười nói : "Thì ra là tiểu thư Thẩm gia Một năm không thấy , Thẩm phúc thái vẫn như xưa hử"

Xung quanh vang lên những tiếng cười nhạo, Thẩm Hoài Bích cười gượng mà hành lễ.

Phúc thái vẫn như cũ? Cứ nhìn thấy phản ứng của các nàng , chỉ sợ là một năm trước còn vui vẻ hơn .

Trong lòng nhất thời vô cùng tốt .

Sau khi Cố lão thái thái ngồi xuống , mọi người cuối cùng cũng nói chuyện với Thẩm Hoài Bích . Chẳng qua đề tài nửa cổ tình nửa vô ý, luôn đảo quanh dáng người mập mạp của nàng .

Nàng vài lần thử chuyển sang đề tài khác . Chưa nói được vài câu rồi lại quay trở về, mọi người tiếp tục chế cười chuyện nàng mập mạp . Không hổ là thiên kim đã từng đọc thi thư , ngay cả chế cười người khác cũng nói được thật sự không rõ ràng . Nàng càng nghe càng tức , nhưng lúc này cũng không thể phát tác .

Sớm biết rằng sẽ có loại này đãi ngộ này , có đánh chết nàng cũng không tới . Vì cái gì trước kia vị Thẩm gia tiểu thư lại làm như không biết chán , hàng năm kiên trì tham gia

Sắc trời dần dần tối , vàng trắng đã nhô lên ngọn cây .

Các công tử trẻ tuổi tham dự Du Viên Yến cuối cùng cũng đã đi vào trong hoa viên

Nhìn thấy bóng dáng họ đến gần, các nàng điều nhất tề thở nhẹ một tiếng ra vẻ thẹn thùng cũng không nói lời nào. Ai nấy đều xấu hổ cúi đầu , giấu nửa bên mặt ở phía sau cây quạt .

Sắc mặt biết hoá nhanh chóng làm cho Thẩm Hoài Bích tròn con mắt

Nhưng nàng không thể giả vờ thẹn thùng cúi gầm mặt , vì vậy trong khi ai cũng che quạt thì chỉ có mỗi mình nàng thoải mái ngắm nhìn tứ phía xung quanh.

Đầu tiên ánh mắt liền liếc đến Lý Văn Chính

Hắn hôm nay mặc quan phục chính thức màu sẫm, trên ống tay áo dùng kim tuyến thêu Ngũ Trảo Kim Long. Nhưng sợi chỉ vàng càng tôn lên màu nền của chiếc áo bảo đảm, càng thể hiện quý trọng tôn sùng .

Đầu đội mũ ngọc , vạt áo có chỗ ngân tuyến uốn lượn thấp thoáng lại là một kiểu dáng Ngũ Trảo Kim Long. Hắn đi vào cùng với đám quan viên , thần sắc lạnh lùng, tuấn tú bức người .

Ánh mắt Thẩm Hoài Bích đều nhìn thẳng

Đám thiếu nữ chung quanh , ánh mắt đều phát sáng

Chỉ có Thẩm Hoài Bích nhìn nhìn chòng chọc vào người ta . Cho đến cuối tất cả mọi người đang nhìn Lý Văn Chính đều quay sang nhìn nàng đang ngây người .

Đến lúc nàng cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại một giọng nữ vừa lúc vang lên

Người mở miệng là họ Trì , cũng là người có dung mạo thuộc diện xuất chúng nhất trong số những người ngồi đây.

Nàng ta cũng không thèm nhìn tới Thẩm Hoài Bích, nhẹ nhàng nói nhỏ: "Nghe nói người trong lòng của Thẩm tiểu thư là Khang vương gia? Ánh mắt đúng là vô cùng tốt, chỉ là. . ." Nói tới đây, nàng liếc đôi mắt huyền xinh đẹp , quét mắt một vòng toàn thân Thẩm Hoài Bích , rồi nghiêng đầu, hơi bĩu môi.

Thẩm Hoài Bích cảm giác tựa như thể diện bị người ném vào vũng bùn , vẫn còn bị dẫm lên đạp thêm mấy đá.

Buổi xế chiều này, Trì tiểu thư là người chăm biếm nàng sắc sảo nhất . Thẩm Hoài Bích vốn không hiểu tại sao Trì tiểu thư lại gây khó dễ cho mình. Nhưng hiện tại nhìn phản ứng của nàng ta, Thẩm Hoài Bích liền hiểu ra.

Thì ra Trì tiểu thư cũng là thích Khang Vương.

Nếu như không phải thích hắn, thì nàng ta cũng sẽ không để ý gì đến phong cách quý phái cần phải có, mà ngay tại chỗ chưa ngoa chăm chọc đối với Thẩm Hoài Bích , làm thế nào lại tức tối đến thô lỗ?

Xem ra nhân phẩm của Trì tiểu thư không được tốt lắm, ánh mắt trái lại rất không sai.

Nàng ngăn người nhìn mặt mũi kiều diễm của Trì tiểu thư, nghĩ thầm, không biết ít nhất phải là dạng nữ nhân thế nào mới xứng đáng đứng ở bên cạnh hắn , phải chăng là loại cấp bậc tướng mạo như Trì tiểu thư chăng?

Trong lòng của nàng nổi lên cảm giác ê ẩm chua cay. Trì tiểu thư làm sao phải khổ công để chăm biếm nàng đây? Bọn họ căn bản không phải đối thủ cạnh tranh cùng một cấp bậc a!

Nghĩ tới đây, nàng không nhịn được kín đáo thở dài một hơi.

Tiệc rượu dọn xong, mọi người kính cẩn chờ đợi nửa canh giờ, hoàng đế và Hoàng thái hậu giá lâm, mọi người quỳ lạy nghênh đón.

Chỉ thấy hai người uống vài ly rượu, nói vài câu "Mọi người cực kỳ cao hứng đi", rồi liền khởi giá hồi cung .

Trên bầu trời có hàng trăm hàng ngàn đèn lồng và cây nến được thắp, làm cho bốn phía sáng như ban ngày. Lại có mấy trăm chiếc thuyền đăng thả ở trong ao, cảnh sắc tuyệt đẹp giống như tranh vẽ. Bầu không khí Du Viên Yến lúc này mới bắt đầu náo nhiệt.

Nếu là đại hội kết giao mỗi năm một lần, mỗi vị công tử, giai nhân liền nhanh chóng đi thẳng tới chủ đề.

Vốn là ghế của nam nữ được xếp hai hàng, ngồi xa xa đối diện nhau. Không được bao lâu, bọn họ liền vội vàng đứng dậy, trước đem ly rượu, phe phẩy cái quạt, chạy đến xun xoe trước mặt người ngưỡng mộ trong lòng .

Một đám thân là tiểu thư khuê các, cử chỉ thận trọng, đương nhiên không ai chủ động chạy đến chỗ đối diện tiệc để rót rượu.

Trước mặt Trì tiểu thư vây quanh một đám công tử, sắc mặt lại cực khó chịu. Nàng sa sầm nét mặt, không kiên nhẫn đối đáp với các nam nhân trước mặt , ánh mắt không ngừng liếc về hướng Lý Văn Chính đang ngồi thẳng bất động ở chỗ đối diện . Tại sao hắn không chịu đến? Chẳng lẽ nàng không phải người đẹp nhất trong số tất cả thiên kim sao? Chẳng lẽ ánh mắt ngó ý của nàng còn chưa đủ rõ ràng sao?

Nàng tức tối nghĩ , Khang Vương không xứng nổi với tướng mạo phong lưu, thì ra cũng là phong tình Mộc Đầu Vương gia (đầu gỗ, cù lằn) đến không giải thích được !

Số người đến đây không ít, có người nhận được rất nhiều săn đón, cũng có người bị bỏ rơi.

Trước chỗ ngồi của Thẩm Hoài Bích đương nhiên là không có người đến. Thiên kim của Hồ Thị Lang ngồi ở bên cạnh nàng, tràn đầy chờ mong. Nhưng chờ đợi hồi lâu, cũng vẫn cứ lẽ loi một mình ngồi đó.

Hồ tiểu thư này vốn tướng mạo và tài văn chương đều là thường thường, cũng có tính tình kiêu ngạo. Tới nay nàng cảm giác thật là mất mặt. Đương nhiên hơn nữa cho rằng vấn đề đều xuất phát từ chính Thẩm Hoài Bích.

Nàng oán hận trừng mắt nhìn Thẩm Hoài Bích ở bên cạnh. Nếu như không phải ngồi ở bên cạnh nàng là cái cối xay thì chính mình làm thế nào lại ít người hỏi thăm? Đều là nàng ta xúi quẩy bị lây dính từ Thẩm Hoài Bích !

Phương Tiểu Hân trước khi ngồi thì dạo qua một vòng, bắt được vô số trái tim nên cảm thấy mỹ mãn, rốt cục mới nhớ ra là mình cùng đến đây với Lý Văn Chính .

Xoay người nhìn lại, hân quả nhiên vẫn còn ngồi tại chỗ, tự mình uống rượu.

Phương Tiểu Hân không khỏi lưu luyến. Vương gia ánh mắt thật là cao a! Trong Hoa Viên có nhiều vị thiên kim như vậy, hẳn một người đều không buồn nhìn?

Cũng không thể để cho đường đường Khang vương gia một mình một người ngồi uống rượu đến khi buổi yến kết thúc được! Phương Tiểu Hân vội vàng lôi kéo mấy vị đại thần trẻ tuổi có kết giao tình cảm tốt, đi tới mời rượu Lý Văn Chính tịch.

Trì tiểu thư ngồi ở chỗ mình, mắt thấy bên phía đối diện có mấy người đại thần trẻ tuổi vây quanh Lý Văn Chính, nhỏ giọng đàm tiếu, đột nhiên không hên mà cùng phát ra tiếng cười to.

Lập tức liền có mấy người xoay người lại, cười như có như không ngấm về hướng Thẩm Hoài Bích ngồi ở góc.

Trì tiểu thư lập tức phỏng đoán , bọn họ là cười nhạo chuyện Thẩm Hoài Bích lại ái mộ Lý Văn Chính .

Trong lòng lạnh lùng cười một tiếng, nàng mở miệng nói: "Nhìn Du Viên Yến hôm nay , đúng là cũng vẫn náo nhiệt giống như năm ngoái. Ai, chỉ tiếc không thấy Tần Thám Hoa!"

Phương Tiểu Hân nghe được rõ ràng, cười hi hi nói: "Năm nay mặc dù thiếu đi Tần Thám Hoa, lại có thêm Khang vương gia a!"

Lý Văn Chính hơi ngừng động tác uống rượu , liếc mắt nhìn hắn.

Phương Tiểu Hân nhìn sắc mặt của hắn, lập tức im không lên tiếng.

Tợp một ngụm rượu, Lý Văn Chính đặt ly rượu xuống, thân nhiên nói: "Tối nay ánh trăng không tồi."

Người nào khôn khéo giỏi về quan sát sắc mặt, biết hắn không thích bị người trêu ghẹo, nên cũng không dám chòng ghẹo lại hắn .

Ngược lại Hồ tiểu thư oán hận Thẩm Hoài Bích, một lòng chỉ muốn bêu xấu nàng giữa mọi người. Nay thật vất vả nghe được đề tài có liên quan đến Thẩm Hoài Bích , nàng ta liền vội vàng nói tiếp: "Tối nay ánh trăng đẹp như thế. Tiểu nữ tử bất tài, muốn có một bài thơ phú ."

Trong tiếng trầm trồ khen ngợi của mọi người, nàng đứng lên, ngẩng đầu nhìn trăng sáng, lại nhìn một chút Thẩm Hoài Bích ở bên cạnh rồi ngâm nga: "Thất nguyệt sơ thất dạ du viên, nhân ảnh nguyệt ảnh cộng. Tá vấn nhĩ giả hà sở tự? Ngã đạo nhân bi nguyệt canh viên."

(Tháng bảy mừng bảy đạo Du Viên.

Bóng người bóng trăng ngay nhân tiên.

Thử hỏi đôi bên chỗ nào giống,

Ta nói người tròn hơn Nguyệt tiên).

Trong hoa viên im lặng chỉ chốc lát, tiếp theo nhất thời cùng cười vang.

Thẩm Hoài Bích ngồi cứng ở tại chỗ của mình, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Thế này, này. . . Cũng quá khi dễ người đi?! Lại giữa mọi người làm thơ châm biếm nàng mập mập ?

Có khối người nhìn nàng không được vừa mắt , vì vậy lập tức lại có mấy người làm thơ, tiếp tục trào phúng châm biếm nàng.

Ở đây mọi người cười đến không thở nổi. Có người nhân cơ hội ồn ào, muốn để Lý Văn Chính cũng ngẫu hứng làm một bài thơ, coi như là trả thù nàng lớn mật rập tâm là cóc nhái muốn ăn thịt thiên nga.

Lý Văn Chính nghe xong, chỉ nói một câu nói, "Bốn vương không giỏi thơ từ, không dám bêu xấu!"

Mọi người ngạc nhiên.

Ai chẳng biết Khang Vương bình sinh thích nhất thơ từ niêm luật, trình độ thâm hậu, hiện nay lại nói không giỏi thơ từ? !

Thế này thì coi như là Hồ tiểu thư cũng nhìn ra tâm tình của hần đang khó chịu .

Vì vậy mọi người lại quay về chỗ ngồi, cúi đầu dùng bữa.

Lý Văn Chính khẽ ngước mắt lên, đảo qua Thẩm Hoài Bích ở phía đối diện.

Nàng ngồi ở góc hẻo lánh nhất, cúi thấp đầu, xoắn cái khăn tay, sắc mặt cực kỳ khó chịu.

Hần vốn cũng chán ghét nàng ý thế hiếp người, ép buộc Thẩm Hoa đương triều làm trượng phu. Nhưng nhìn cục diện hôm nay, lại đột nhiên cảm giác được nàng thật đáng thương , đơn giản là vóc người mập mập , liền bị người cười nhạo đến mức độ như thế.

Hần không khỏi lại nghĩ. Nếu như Thẩm tiểu thư có vóc người xinh đẹp hơn một chút, dựa vào gia thế của nàng , Tàn Thẩm Hoa cũng chưa chắc sẽ nhẫn tâm bỏ nàng!

Thờ dài trong lòng, hần không nhịn được lại nhìn nàng một cái.

Vừa lúc nàng cũng ngước mắt nhìn, ánh mắt hai người chạm vào nhau giữa không trung .

Thẩm Hoài Bích trong lòng vừa là chua xót, vừa là phẫn nộ. Những kẻ Vương bát đản này, nàng chẳng qua là vóc người mập một chút mà thôi, lại không có khai quật phần mộ tổ tiên nhà ai, có cần phải công kích vóc người của nàng như vậy sao? !

Chẳng lẽ vóc người mập, tới chỗ nào đều phải bị người làm nhục?

Đang lúc tức tối đến đỉnh đầu bốc khói, đột nhiên đối diện ánh mắt của Lý Văn Chính . Nàng nhìn thấy trong mắt hần mờ hồ mang theo thương hại, trong lòng không khỏi run lên, lại là chua xót một hồi . Việc bọn họ cười nhạo đáng về của nàng, toàn bộ đã bị hần nhìn thấy !

Càng nghĩ càng khổ sở, nàng ngửa đầu uống sạch một ly rượu, đặt ly rượu lại trên bàn."Ta cũng ngâm bài thơ!"

Mọi người hai mặt nhìn nhau chỉ chốc lát, đột nhiên không hẹn mà cùng bùng nổ ra tiếng cười.

Tham gia nhiều lần Du Viên Yến như vậy, bọn họ lần đầu tiên nghe nói, Thẩm gia cũng có thể làm thơ!

Phương Tiểu Hầu tưởng tượng đáng về nàng ta đầy người thịt béo, cúi gục xuống bàn để làm thơ thì cười đến bụng đều đau đớn.

Hần lau nước mắt do cười nhiều, nói với Thẩm Hoài Bích: "Thẩm tiểu thư đã có tác phẩm, thì không ngại đọc ra , cũng để cho tất cả mọi người nghe một chút."

Nàng không chút nghĩ ngợi, mở mồm lại nói: "Khí ngã khứ trạch tạc nhật chi nhật bất khả lưu. Loạn ngã tâm trạch kim nhật chi nhật đa phiền ưu

(Bỏ ta đi xa

Hôm qua chẳng giữ chẳng thể lưu

Làm rối lòng ta

Hôm nay sao lăm nổi phiền ưu!"

Hai câu thơ đọc ra, làm kinh ngạc mọi người ngồi đây.

Phương Tiểu Hầu phốc một cái, cả ngụm rượu phun hết lên trên bàn.

Nói giỡn đi? Phi nữ này thật là biết làm thơ nha? Hòn nữa há mồm chính là một câu tốt như vậy!

Thắm Hoài Bích nhìn chung quanh. Chưa từng nghe qua chứ? Chưa từng nghe qua chứ?

Nơi này người tuyệt đối chưa ai được đọc Lý Thái Bạch, Đỗ Phủ, Đường Tống Bát Đại Gia. Nay xem nàng mượn danh thơ nghìn đời do Lý Thái Bạch làm, để chen ép ngao khí đám Vương bát đản bọn họ!

Nàng lại đọc: "Trừu đao chém nước, nước trôi mãi

(Rút đao chém nước, nước trôi mãi

Nâng chén tiêu sầu, càng thêm sầu)

Toàn bộ bài thơ đọc xong, Phuong Tiểu Hân trố mắt một lúc lâu. Bộp một tiếng, cây quạt trong tay rơi xuống trên bàn.

Sau một hồi im lặng thật lâu , đột nhiên có người lớn tiếng mở miệng, cuống quýt bảo: "Mau cầm giấy bút đến! Ghi lại bài thơ này nhanh lên một chút !"

Lại có người cuống quýt hỏi lại Thắm Hoài Bích, "Xin hỏi Thắm tiểu thư, bài thơ này tên là gì?"

Nàng hừ nói: "Gọi là làm 'Đêm mừng bảy tháng bảy đến Du Viên' đi!"

Nói xong đứng lên, nhìn đủ loại sắc mặt của mọi người xung quanh , rồi rất kiêu ngạo phát tay áo nhanh chân bước đi.

Khi đi qua trước mặt chỗ Lý Văn Chính ngồi, bước chân nàng không nhịn được dừng một lát.

Hắn ngẩng đầu, đôi mắt đen nhánh thẳng tắp nhìn chăm chú nàng, sau một hồi lâu mới nói: "Thắm tiểu thư làm thơ thật hay."

Nàng hành lễ đối với hắn, rồi đi ra ngoài cổng , nhưng trong lòng là có hơi cay đắng. Người rốt cục cũng có con mắt nhìn .

Cả bài thơ nè

Bản dịch thơ của hieusol - Tàng Thư Viện:

Bỏ ta đi xa

Hôm qua chẳng giữ chẳng thể lưu

Làm rối lòng ta

Hôm nay sao lăm nổi phiền ưu

Gió tiễn nhận thu bay muôn dặm

Biệt ly say ngất chốn cao lâu

Kiến An cốt khí Bồng Lai ý

Tài thơ Tiểu Tạ dễ tìm đâu

Thi hứng dâng cao khoe tráng chí

Hái trắng kia vào tay ta mau

Rút đao chém nước, nước trôi mãi

Nâng chén tiêu sầu, càng thêm sầu

Kiếp sống buồn tênh lòng phai nhạt

Xõa tóc rong thuyền ta phiêu du.)

(Bản dịch thơ của hieusol - Tàng Thư Viện:

Bỏ ta đi xa

Hôm qua chẳng giữ chẳng thể lưu

Làm rối lòng ta

Hôm nay sao lắm nỗi phiền ưu

Gió tiền nhận thu bay muôn dặm

Biệt ly say ngất chốn cao lâu

Kiến An cốt khí Bồng Lai ý

Tài thơ Tiểu Tạ dễ tìm đâu

Thi hứng dâng cao khoe tráng chí

Hải trắng kia vào tay ta mau

Rút đao chém nước, nước trôi mãi

Nâng chén tiêu sầu, càng thêm sầu

Kiếp sống buồn tênh lòng phai nhạt

Xoa tóc rong thuyền ta phiêu du.)

Bạn đang đọc truyện *Ôm Được Vương Gia Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Không đến ba ngày, những câu thơ Thẩm Hoài Bích làm tại Du Viên Yến đã truyền khắp Kinh thành, khiến mọi người kinh ngạc không thôi.

Ở trong Tự Hương Trà Lâu, trà khách trẻ tuổi đã từng to tiếng mắng nàng vô si vô bổ bàn thờ dài, "Thật sự là không nghĩ tới, Trầm tiểu thư lại có được tài ba như thế. Rút đao chém xuống nước nước càng chảy mạnh, nâng chén tiêu sầu sầu càng sâu. Chỉ riêng là hai câu này, liền có thể nói là nghìn đời có một không hai!"

Thuyết Thư tiên sinh ngồi trên đài nói: "Mấy ngày gần đây có lời truyền, Trầm tiểu thư vì tưởng nhớ Khang vương gia, mỗi ngày viết một bài thơ, phổ nhạc một khúc. Tiểu lão nhi may mắn xem được một phần trong đó, quả nhiên là... Tài hoa hơn người, làm cho người ta thán phục."

Ở trong Nhã Tọa, Phương Tiểu Hầu trở mắt đứng nhìn. "Ngoại trừ làm thơ ra, nàng còn có thể viết ca khúc? Cái này, cái này thật sự là..."

Lý Văn Chính nhìn ra ngoài cửa sổ trầm tư hồi lâu, đột nhiên cao giọng hỏi Thuyết Thư tiên sinh, "Công lực Trầm tiểu thư làm thơ thì chúng ta đã được biết đến, nhưng mà nàng phổ khúc nhạc, tiên sinh có thể hát hộ hay không?"

Thuyết Thư tiên sinh cười hắc hắc "Hát thì đương nhiên là hát được, nhưng mà, tiểu lão nhi chính là phải bỏ ra năm lượng bạc trắng, mới nhờ và qua tay nhiều người từ Thẩm tướng phủ mua được khúc nhạc phổ này..."

Lý Văn Chính thuận miệng hạ lệnh Phương Tiểu Hầu, "Cho hấn năm mươi lượng."

Thuyết Thư tiên sinh mừng rỡ, vội vàng cuống quýt đi vào Nhã Tọa, cao giọng xướng lên.

"Hôm qua giống như nước chảy về đông không thể lưu lại, hôm nay làm nhiều loạn ta tâm tư ta. Những năm tháng không có gì ấy, nhìn như Uyên Ương Hồ Diệp. Chính là ai có thể thoát khỏi nỗi đau này trong thế gian loài người? Uyên Ương Hồ Diệp chốn phồn hoa, ở nhân gian e rằng bất tất tự làm khô mình tận trời xanh, không bằng dịu dàng trên giường..."

Phương Tiểu Hầu ho khan hai tiếng "Được rồi được rồi, dừng lại dừng lại!"

Trầm tiểu thư này thật đúng là dám viết, nội dung không ngờ lại lớn mật như thế "Không bằng dịu dàng trên giường"? Chắc chắn! Hấn nghe xong mà cũng có cảm giác ngượng ngùng.

Lý Văn Chính từ đầu đến cuối không nói chuyện, Phương Tiểu Hầu cảm giác được không ổn, vội vàng quay sang nhìn phản ứng của hấn.

Đầu tiên hấn cho là chính mình nhìn lầm rồi, lại nhìn lần thứ hai để xác định.

Hắn kêu thảm một tiếng ở trong lòng, lão thiên gia a!

Trời đổ mưa máu, thái dương mọc đằng tây. Khang vương gia từ trước đến giờ vui buồn không hiện ra mặt. Nhưng bây giờ thì ngài, ngài lại đỏ mặt!

Hắn xoẹt một cái liền quay mặt đi một trăm tám mươi độ.

Không phát hiện, hắn cũng không phát hiện cái gì hết á!

Thuyết Thư tiên sinh đợi trái mong phải, thế nhưng hai vị cũng không hề phản ứng. Cuối cùng lão không thể làm gì khác hơn là vội ho một tiếng, "Tiểu lão nhi đã hát xong."

Phương Tiểu Hầu đưa năm mươi lượng ngân phiếu cho lão "Biển đi cho nhanh"

"Đợi đã" Lý Văn Chính lên tiếng ngăn cản lão "Nhịp điệu của khúc hát này cực kì xa lạ, cho hỏi tên làn điệu là gì?"

Thuyết Thư tiên sinh chộp vội ngân phiếu, cười đến tít mắt lại, vô cùng ân cần đáp: "Khởi bẩm công tử, là ca khúc do Thẩm gia tự nghĩ ra, tên làn điệu gọi là 'Uyên Ương hồ điệp mộng'."

"Uyên Ương hồ điệp mộng. . ." Lý Văn Chính thì thào lặp lại một lần, gật đầu, rồi hơi ngược mắt, "Tại sao người còn ở nơi này?"

"Oái!" Thuyết Thư tiên sinh bị một cước đá bay ra khỏi Nhã Tọa.

Trên đường quay về vương phủ, Lý Văn Chính ngồi ở trong xe ngựa, từ đầu đến cuối yên lặng không nói gì.

Phương Tiểu Hầu đưa bài thơ và khúc hát của Thẩm Hoài Bích được mọi người tán dương chép ra trên giấy, Lý Văn Chính cầm lấy rồi nhìn suốt nửa canh giờ.

Cho đến lúc xuống xe ngựa, hắn mới nhỏ giọng tự nói nửa câu "Nàng vốn là giai nhân, làm gì. . ."

Nói đến chỗ này liền dừng lại, không nói nốt câu nữa. Hắn chẳng hỏi thêm gì ai mà đi xuống xe ngựa, về phủ nghỉ ngơi.

Phương Tiểu Hầu hạ lệnh cho phu xe quay về Tĩnh Nam Hầu Phủ.

Suốt dọc đường, hắn suy nghĩ ngàn vạn, nghĩ đến Trầm tiểu thư với cái cảm nức ních ba ngón, gương mặt tròn vành vạnh. Hắn nhớ tới ánh mắt mê đắm sáng ngời đối với Lý Văn Chính, còn nghĩ đến vòng eo của nàng so cùng vai nước cũng quả là ngang ngửa.

Hắn không nhận được ngựa mặt lên trời thở dài, "Nàng vốn là giai nhân, làm gì tạo hóa trêu người!"

Thẩm Hoài Bích gần đây thật sự rất suy sụp.

Thẩm Thừa Tướng mặc dù cung chiều nữ nhi, nhưng nữ nhi trước đây làm chuyện ra đường cường bức Thẩm Hoa Lang, khiến lão cảm giác thật mất mặt.

Kết quả là, để bảo vệ danh giá khuê nữ cho con mình, cũng là suy nghĩ cho vì danh tiếng tướng phủ, đối với Thẩm Hoài Bích lão đã ban hạ ba đạo mệnh lệnh.

Một, không cho phép ra khỏi phủ.

Hai, không cho tự mình hạ mệnh lệnh cho người xuất phủ. Có chuyện gì, tìm quản gia thương lượng.

Ba, bất kể đi nơi nào, cũng có bốn nha hoàn trở lên đi theo.

Kết quả, nàng chỉ có thể mỗi ngày đi tới đi lui trong tướng phủ, thiếu chút nữa là bức bối đến phát điên rồi.

Rốt cuộc nàng cảm nhận được nỗi khổ thân là thiên kim. Cả ngày không có việc gì, thời gian kéo dài e rằng buồn quá, rất dễ dàng không kiềm chế được mà biến thành tâm lý biến thái.

Lợi ích duy nhất, chính là hiện tại nàng có đủ thời gian, có khả năng mỗi ngày ngồi ở phía trước cửa sổ, từ sáng đến tối tưởng nhớ tới Lý đại soái ca của mình.

Sau hơn mười ngày ngăn người ngồi trước cửa sổ, nàng cảm giác được loại phương thức tưởng nhớ này quá vô ích, vì vậy phái người thông báo quản gia, nàng cần loại giấy màu hình vuông.

Làm cái gì? Gấp hạc giấy.

Tiểu Hoàn ngồi ở trên băng ghế, tròn mắt nhìn nàng mặt mày hạnh phúc hết viết lại vẽ trên giấy màu, cuối cùng sau nhiều lần thay đổi đã gấp lại thật tốt, gấp thành một chũm loại tạo hình kỳ quái, nghe nói là hạc.

Sau đó nàng bỏ con hạc giấy vào một cái hộp nhỏ tinh xảo, dùng gấm buộc lại, rồi thắt nút thành cái nơ con bướm xinh đẹp , đồng thời cho người thông báo quần gia, đưa lễ vật cho Lý Văn Chính.

Vài ngày sau, trong ngoài triều Kinh thành đều lan truyền, Thảm phủ thiên kim mỗi ngày tặng lễ đến Khang Vương phủ, gió mặc gió, mưa mặc mưa.

Thân là người đương sự , Lý Văn Chính có suy nghĩ gì, thì không ai biết.

Thảm Thừa Tướng trái lại thật sự hài lòng.

Nữ nhi trước kia nhìn trúng ai đó điển trai, nếu không phải gia cảnh quá kém, thì chính là món hàng ngu ngốc . Nếu không thì chính là trong nhà thân thích quá nhiều, cha mẹ chồng bà cô em chồng đều có đủ cả, nữ nhi mà gả sang đó chỉ sợ sẽ phải chịu khổ.

Hiện tại nữ nhi coi trọng Lý Văn Chính, bất kể là bản thân , học thức, tướng mạo, địa vị, đều là siêu quần xuất chúng. Hắn còn có vương phủ của mình, nữ nhi mà gả sang đó, chính là có sẵn ngôi Vương phi, địa vị được tôn sùng.

Thảm Thừa Tướng càng nghĩ càng vừa lòng, cả ngày mặt mày hớn hở, hận hận không thể lập tức cưới nữ nhi mới phải.

Mấy ngày gần đây hắn mới vội vàng hoàn thành một việc ở triều đình , tương đối rảnh rỗi, Thảm Thừa Tướng liền nhân cơ hội này, công bố muốn cảm tạ hắn lần trước tới cửa thăm hỏi tiểu nữ, phát thiệp vàng mời khách, để Lý Văn Chính đến tướng phủ làm khách.

Lý Văn Chính trước sau từ chối khéo ba lần. Đến lần thứ tư, Thảm Thừa Tướng lại phát thiệp mời đến, trên mặt ghi rõ:

"Nếu như Vương gia công việc bận rộn, không rảnh đến tể phủ, lão phu sẽ mang theo tiểu nữ tới cửa cảm tạ. . ."

Vì vậy hắn không thể làm gì khác hơn là nhận lời dự tiệc .

Buổi tiệc tạ ơn của Thảm Tướng Phủ được tổ chức dưới tán cây đại hòe ở hậu hoa viên.

. Thảm Thừa tướng rất vừa lòng với sự an bài này. Lão ngồi trước bàn, cười ha ha nói: “Đây là nơi tao nhã nhất trong tướng phủ, Vương gia cảm thấy thế nào?”

Lý Văn Chính không nói gì. Nhìn đến nơi này, hắn lại nhớ đến lần trước hắn cải trang trà trộn vào tướng phủ, gặp phải Thảm Hoài Bích.

Hắn nhìn không được liếc mắt về phía đối diện, nhìn thấy nàng ngoan ngoãn hiền lành ngồi ở đó, ánh mắt nàng nhìn chăm chăm vào hắn.

Lý Văn Chính trong lòng thầm nghĩ, chắc là mỗi ngày nàng đều ở nơi này biểu diễn những vũ đạo kỳ quái! Với cường độ mỗi ngày như vậy, khó trách lúc này mới nhìn qua, thâm cô xanh mượt bị trụi một khoảng.

Hắn không nhìn được, tự lẩm bẩm thở dài nói “Đáng tiếc thâm cô tốt như vậy...”

Thảm Thừa Tướng nghe không rõ, liền hỏi lại: “Vương gia nói gì?”

Hắn lập tức sửa lời, nói: “Vừa rồi bẩm vương mới nói cảnh trí tuyệt hảo, nhất là thâm cô rất đẹp.”

Thảm Thừa Tướng vui mừng cười to.

Thảm Hoài Bích trừng mắt nhìn chăm chăm Lý Văn Chính, ánh mắt sáng quắc.

Trong lòng Lý Văn Chính có chút tức giận xấu hổ, nhưng ngại mặt mũi Thảm Thừa Tướng, cũng không biểu hiện ra ngoài, chỉ sờ sờ mặt mình, “Thảm tiểu thư, trên mặt bẩm vương có dính cái gì sao?”

Vừa nghe hắn nói vậy, đương nhiên nàng không tiện tiếp tục nhìn hắn nữa, khẽ lắc đầu rồi ngoan ngoãn cúi đầu xuống.

Điều này làm Lý Văn Chính rất vừa lòng, lại cùng Thừa tướng hàn huyên vài câu, nhắc đũa gấp thức ăn.

Ăn vài miếng, cảm thấy bầu không khí có hơi kì dị cổ quái, cảm thấy là lạ ở chỗ nào.

Hắn ngược ánh mắt tinh anh, nhìn lướt qua một vòng, chú ý đến động tác của Thảm Hoài Bích, thiếu chút nữa thì hắn đã nổi cáu lên.

Nàng ngồi ở đối diện, trước mặt chỉ có một chén com trắng, căn bản không có động đến thức ăn. Nàng lén lén liếc hắn một cái, gương mặt tròn trịa tràn đầy vẻ thỏa mãn, hốn ha hốn hơ ăn hết hai chén com trắng nữa, lại đưa mắt lên nhìn hắn.

Quả nhiên là vẻ đẹp cũng có thể ăn được !

Lấy nhan sắc Khang vương thay thức ăn để ăn với com sao? Nhìn đến mặt mũi của Thảm Thừa Tướng, hắn không tiện nổi giận tại chỗ. Nhưng hắn tức giận đến mức rung tay, cơ hồ không thể gấp được thức ăn.

Cứ như vậy, đương nhiên là không thể nuốt trôi được. Hắn ăn vài miếng qua loa rồi lấy cớ còn có công vụ cần xử lý, nói lời cáo từ với Thảm Thừa

Tướng.

Thẩm Thừa Tướng rất vất vả và mới có thể mời được người đến, đương nhiên không thể để người dễ dàng rời đi, miệng không ngớt nói hồ thẹn, hỏi Khang Vương phải chăng là tối nay thức ăn không hợp ý.

Lý Văn Chính nói: “Thẩm Tướng Gia cũng biết, mấy ngày trước Bồn vương vừa mới tiếp nhận đại án Bộ Hộ mua bán chức quan làm rối kỷ cương, hai ngày nay Bồn vương đang cùng quan viên Đại Lý Tự thẩm tra sổ sách, truy nã những nghi phạm có liên quan, Bồn vương thật sự rất bận!”

Bỗng nhiên Thẩm Hoài Bích la lên: “Sự vụ bận rộn, Vương gia càng phải bảo trọng thân thể!”

Lý Văn Chính gật đầu nói: “Đa tạ tiểu thư quan tâm. Như vậy, Thẩm Tướng gia, Bồn vương cáo từ.”

Thẩm Thừa Tướng ngăn cản hần nói: “Thật ra, tiểu nữ thỉnh thoảng cũng có hầm canh, nhất là được thiện đề điều dưỡng thân thể, hôm nay cũng đã chuẩn bị không ít.” Lão không đề cập đến việc, tay nghề nàng tốt lên là từ sau khi nàng rơi xuống nước, dù sao trước đây lão cũng chưa từng thấy nữ nhi vào bếp.

Lý Văn Chính ngạc nhiên vội vàng nói: “Không cần, không cần!”

Thẩm Hoài Bích liền dặn dò Tiểu Hoàn: “Mau mang hộp thức ăn lên!”

Nhưng hần thật sự không hề muốn ăn, lại càng không muốn tiếp tục ở lại Tướng phủ, hần chấp tay với Thẩm Thừa Tướng, xoay người bước đi.

Hần đường đường là Vương gia, hoàng thân quốc thích, chẳng lẽ một đại thần lại có thể ngăn hần rời đi sao?

Vừa sắp sửa ra khỏi hậu hoa viên, tai hần cực kỳ thính, mơ hồ nghe được một tiếng ghen ngào, tiếp theo là âm thanh kinh hoàng của Thẩm Thừa Tướng, “Bích Nhi, Bích Nhi! Nữ nhi ngoan, người đừng khóc!”

Chẳng lẽ là Thẩm tiểu thư khóc?

Lý Văn Chính giật mình, bước chân chậm lại, chợt nhớ đến câu nói của nàng: “Khí ngã khứ trạch tạc nhật chi nhật bất khả lưu. Loạn ngã tâm trạch kim nhật chi nhật đa phiền ưu.”

(Bỏ ta đi xa

Hôm qua chẳng giữ chẳng thể lưu

Làm rối lòng ta

Hôm nay sao lăm nổi phiền ưu).

Ngôn từ tuyệt diệu như vậy, chỉ ngắn ngủi hai câu, chứa đựng bao nhiêu bi thương.

Rõ ràng là hần đã phát áo bỏ đi, Lý Văn chính đứng ở phía sau cửa viện, lại nhin không được đành quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Chỉ thấy nàng đứng ôm hộp thức ăn, cúi thấp đầu đứng tại chỗ, nhẹ giọng khóc thút thít, mặt trời chiều chiếu bóng nàng thật dài trên mặt đất.

Rõ ràng là hình dáng nàng mập mạp mũm mĩm, lúc này thoạt nhìn lại có vài phần đáng thương.

Hần nghĩ rằng, thiếu nữ béo như vậy bình thường đã là bất hạnh, thân là một đời tài nữ có trói buộc trên người lại càng bất hạnh, hần cần gì lại đi đa thương lòng của nàng?

Thẩm Hoài Bích ôm hộp đựng thức ăn, càng nghĩ càng thấy bi thương.

Ngày thường thú vui lớn nhất của nàng chính là làm ra các món điểm tâm ngọt, đủ loại kiểu dáng đặc sắc, lần này vì Lý Văn Chính đến dự tiệc, nàng tinh thần phấn chấn, đến phòng bếp trở tài một phen.

Tất cả đồ ăn đều là do nàng cả ngày tỉ mỉ chuẩn bị, tràn đầy mong chờ kết quả, nhưng đến cơ hội mở ra cũng không có.

Lý Văn Chính người này thật sự rất tuyệt tình.

Nàng khụt khịt mũi, mở ra hộp đựng thức ăn, cẩn thận lấy ra đĩa điểm tâm, xoay người lại hỏi Thẩm thừa Tướng, “Hần không muốn ăn thì thôi, là hần không có lộc ăn. Cha, người có muốn ăn không?”

Nàng còn chưa dứt lời, chỉ thấy Thẩm Thừa Tướng tròn to mắt, nhìn trừng trừng người ở sau lưng nàng.

Một ngón tay thon dài trắng nõn sau lưng nàng đưa đến, chỉ vào hộp đựng thức ăn của nàng.

“Đây là thứ gì? Trước đây Bồn vương chưa từng thấy qua.”

Thẩm Hoài Bích chỉ cảm thấy trái tim nhỏ bé của nàng như thất lại, sau đó không ngừng đập bình bịch.

Cổ của nàng cứng nhắc, bả vai cũng cứng nhắc, miễn cưỡng hai chân xoay người lại, vừa mừng vừa sợ, “Cái này là một loại bánh ngọt gọi là caramen.”

Nam nhân trẻ tuổi trước mặt gật đầu, hần đứng là Lý Văn Chính.

Nàng nín thở đem hộp đựng thức ăn đưa qua, hần nhận lấy.

Thẩm Hoài Bích cảm thấy chính mình không thể tự thở được nữa. Sợ hãi chỉ hộp thức ăn, âm thanh phản chấn nói: “Bên trái là bánh caramen hạnh nhân, bên phải là... là bánh caramen dưa hấu, còn cái này là caramen anh đào.”

Lý Văn Chính đánh giá điểm tâm chưa từng thấy qua này.

Mềm, lại hơi trong suốt, còn có hoa quả trộn lẫn ở bên trong, nhìn đáng vẻ thật sự rất đáng yêu.

Một lát sau, hần ăn một miếng, người hầu một bên vội vàng châm nước dâng lên.

Hần định ăn thử một miếng nhỏ, lại cắn lấy một miếng lớn, vài lần thì ăn hết một cái.

Sau đó lại ăn sạch bánh caramen dưa hấu, caramen hạnh nhân, caramen anh đào.

Thẩm Hoài Bích vui vẻ một hồi, vội vàng kéo ra tầng dưới của hộp đựng thức ăn, lấy ra một đĩa sứ trắng tinh, phía trên đặt mấy khối điểm tâm mềm mại hình tam giác.

Hần chần chờ một tí, hỏi: “Cái... này. . . Là bánh bông lan?”

Nàng giải thích, “Đây là bánh ga-tô bơ với cách điều chế độc nhất vô nhị, trên mặt phủ một lớp bột quế năm ngoái. À, cũng có thể thay đổi thành là bánh hấp (bánh bò).”

Hần thử ăn một miếng nhỏ, hương vị ngọt ngào mềm mại, vào miệng liền tan, đúng là chưa bao giờ hưởng qua thứ mùi vị tốt như thế này.

Hần thành thực mở miệng khen: “Ăn rất ngon.”

Thẩm Hoài Bích cao hứng đến nỗi trái tim muốn bay ra ngoài, đưa cả hộp thức ăn cho hần, “Bên trong còn rất nhiều bánh pút-đing và bánh ga-to, người đều mang về phủ đi.”

Hần gật đầu, người hầu tùy thân vội vàng nhận lấy hộp thức ăn.

Lý Văn Chính lại nhìn nàng một cái. Thật sự không nghĩ tới, vị Thẩm tiểu thư có tướng mạo xấu xí này lại có thể làm ra điểm tâm tinh xảo như thế, quả nhiên là nhìn người không thể nhìn tướng mạo.

Tối nay tưởng rằng bữa tiệc sẽ tan rã trong không vui, không nghĩ tới ở lâu một lát nữa, lại có thu hoạch ngoài ý muốn.

Hành động của Thẩm tiểu thư tất nhiên lớn mật, nhưng cũng là cuồng dại, những thứ điểm tâm này kỳ dị tinh xảo, chỉ sợ tốn không ít thời gian chuẩn bị đi!

Nghĩ tới đây, hần khẽ mỉm cười đối với nàng, “Thẩm tiểu thư lo lắng.”

Tiếp theo lại cùng Thẩm Thừa tướng hàn huyên vài câu, liền mang hộp đựng thức ăn ra khỏi tướng phủ.

Thẩm Thừa tướng thấy hần nhận lấy điểm tâm do nữ nhi làm, vui mừng không thôi. Tội nghiệp nữ nhi một phen khổ tâm a!

Nhưng mà nhìn phản ứng Khang vương hôm nay, Bích nhi chẳng qua là chỉ nhìn hần vài lần, mà hần liền thiếu chút nữa phẩy tay áo bỏ đi. Nay muốn hần làm con rể Thẩm gia. . .

Ai, nhiệm vụ này rất là khó khăn, thật sự là khó khăn a!

Trái lo phải nghĩ, khổ không diệu kế.

Nhìn lại, thấy nữ nhi còn đứng tại chỗ, ánh mắt ngốc trệ, cặp mắt vô thần, cánh tay vẫn duy trì tư thế đưa hộp đựng thức ăn, cũng không nhúc nhích.

Thẩm Thừa tướng thất kinh, tiến lên kéo cánh tay của nàng: “Bích nhi, Bích nhi! Con làm sao vậy?”

“Phụ thân a,” nàng thì thào nói: “Người nhìn thấy chưa, hần cười với con, hần cười với con! Hần tại sao có thể cười đẹp mắt đến như vậy. . .”

Thẩm Thừa tướng thở dài một tiếng, cầm tay của nàng.

“Nữ nhi ngoan a, không phải là phụ thân đã kích con, chẳng qua là. . . Tâm tư Khang vương gia này rất khó có thể nắm lấy, nếu như người con xem

trọng là những vị công tử nhà khác, phụ thân có thể thay con nghĩ biện pháp, nhưng là Khang vương thì. . .”

“Chính là hần.” Nàng đột nhiên nói.

“Gi?”

“Phụ thân a, nơi ở của Khang vương gia ở đâu? Nói cho nữ nhi biết có được hay không?”

Ông bị dọa đến hết hồn, “Nữ nhi! Khang vương gia thân phận quý trọng, nhưng cho dù như thế nào cũng không thể mạnh mẽ đoạt lấy a!”

Thẩm Hoài Bích ‘bùm’ một cái ngã quy. Hình tượng của nàng đã kém đến nỗi như vậy sao!?

Nàng day day thái dương, “Phụ thân a, hôm nay nữ nhi đã bị phụ thân hạ mệnh lệnh, ngay cả đại môn cũng không được ra, như thế nào đi tranh giành người? Nữ nhi. . . nữ nhi chỉ là muốn biết hần nghĩ ngơi ở đâu thôi.”

Ông trầm ngâm một lát, “Khang vương phủ cách Tướng phủ chúng ta cũng không xa. Chúng ta ở phố đông, Khang vương phủ ở phố tây, ra cửa theo con đường này đi xuống liền đến.”

“Cái gì?” Nàng kêu to, “Ồ một con phố khác!?” Chỉ cách mấy trăm thước a!

Nàng trừng hai mắt, nghĩ đến hần sẽ ngủ ở địa phương cách mình gần như vậy, lập tức cảm thấy cuộc sống lại tràn đầy hi vọng.

“Phụ thân a, vậy người có thể hay không nói cho nữ nhi, vị trí cụ thể của Khang vương phủ ở. . .”

Thẩm Thừa tướng suy nghĩ một chút, “Hướng chính tây, hần là ở bên kia. . . Bích nhi? Bích nhi con muốn làm gì?”

Nàng trực tiếp đi tới gốc cây hoè, vừa cuộn tay áo vừa lớn tiếng giao việc “Tiểu Hoàn, đi gọi người đem cái thang tới, ta muốn trèo cây.”

Những ngày gần đây đầu đường cuối ngõ ở kinh thành có một tin sốt dẻo chính là ____

Thẩm Hoài Bích là vua trèo cây!

Đám Thuyết Thư tiên sinh kể lại sinh động như thật chuyện tình yêu đơn phương của thiên kim tướng phủ với Khang vương gia. Bởi vì Khang vương phủ ở phía tây, tướng phủ liền lệnh cho nô bộc chặt toàn bộ cành cây hoè hướng về phía tây hậu viện. Rồi nàng kéo theo thân hình nặng nề, mỗi ngày kiên quyết sớm tối trèo cây hai lần, chỉ là vì nhìn theo Khang vương gia đi ra và đi vào phủ. (*biểu diễn các loại kí thác như bình thư, bình thoại, đàn tử.)

Lý Văn Chính công việc bề bộn, mỗi ngày đi sớm về trễ, ra phủ vào lúc trời còn mờ tối, vào phủ thời điểm đã là ban đêm. Vì vậy Thẩm tiểu thư cũng mỗi ngày dậy sớm ngủ trễ, từ xa xa đưa mắt nhìn theo.

Vì khích lệ chính mình, nàng còn cố ý viết xuống một thiệp thư pháp, dán vào thân cây đại thụ, phía trên viết ba chữ to “Tư quân thụ”.

Nhóm trà khách nghe xong liền ríu rít thờ dài, thì ra là tất cả mọi người trách lầm Thẩm tiểu thư lâu như vậy, nàng đúng là người tình thâm nghĩa trọng.

Chuyện xưa động lòng người như vậy liền phát sinh ở bên trong kinh thành, mọi người vừa cảm động, vừa chua xót.

Ngẫm lại xem, thể trọng đáng người Thẩm tiểu thư như vậy, lại vì chuyện yêu mà kiên trì không ngừng, mỗi ngày đều leo cây hai lần.

“Vi chàng leo cây” đã trở thành khẩu nghiệm trung trình giữa cái đôi tình lữ. Kết quả là, trong ngoài kinh thành, lúc nào cũng có thể nhìn thấy được nam nữ ra sức leo cây.

Chỉ là, Lý Văn Chính thủy chung không tới cửa thăm hỏi tướng phủ lần nào.

Nhóm trà khách mỗi ngày đều nghe ngóng, kết quả đều làm người ta thất vọng, thất vọng rất nhiều, mọi người không khỏi đồng thanh cảm khái. Khang vương gia thật là tâm như thiết thạch a!

Thẩm Thừa tướng đau lòng vì nữ nhi, không đành lòng làm nàng thất vọng. Sau khi nhẫn nại hơn mười ngày, rốt cục vào một ngày nào đó sau khi hạ triều, trước mặt Lý Chính Văn hỏi thăm đối với món điểm tâm ngọt lần trước như thế nào, ý dẫn cá mắc câu.

Lý Chính Văn gật đầu nói: “Mùi vị tuyệt hảo.”

Thẩm Thừa tướng không ngừng cố gắng, “Tiểu nữ gần đây xuống bếp, lại chế luyện một số điểm tâm ngọt mới, vương gia có hứng thú đến tướng phủ thưởng thức không?”

Hần từ chối liên tục, “Công việc bận rộn, không có thời gian rảnh, hay là để lần khác đi!”

Rồi hần hơi khom người chấp tay, đi vòng quanh các quan viên.

Thẩm Thừa tướng cảm thấy rất mất mặt, giận đến râu ria vểnh lên, nhưng lại không thể làm gì.

Dù sao địa vị cấp bậc của Khang vương gia so với lời hấn nói cũng là thật. Gần đây đúng là hấn bề bộn nhiều việc, vụ án bán quan làm rối ki cương của bộ Hộ đình lú rất nhiều. Chỉ riêng quan trên tứ phẩm đều đã bị bắt mười mấy người, gần đây Đại Lý Tự Tam Đường Hội Thảm, quan viên trên dưới đều bị bận rộn đến đầu óc quay cuồng.

Dùng công việc triều đình để chán, đủ mạnh mẽ.

Thảm Thừa tướng thờ phỉ phò trở về tướng phủ, còn chưa ngồi vững vàng, liền lập tức phân phó nô bộc, “Mấy người các ngươi, ngay bây giờ đi ra vườn quăng cái thang dưới cây hoè, đốt giấy dán trên thân cây ngay lập tức!”

Nhóm nô bộc giật mình không thôi, “Nhưng mà, đó là lệnh của . . .”

Ông giận tím mặt, “Trong phủ chẳng lẽ không còn là Tướng gia ta làm chủ!?”

Đám người hầu cảm thấy không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là lẳng nhặng đi qua hoa viên, đồng thời âm thầm phái người thông báo.

Nhưng thời gian nửa chung trà, Thảm Hoài Bích liền đã xông đến đây.

"Cha a!" Nàng nhào vào lòng Thảm Thừa Tướng, "Đang yên lành, tại sao không cho nữ nhi trèo cây?"

Lão thờ dài một tiếng, "Ai, không phải cha muốn ngăn cản ngươi, là Khang vương gia thật sự quá sát đá, cha cũng chịu bó tay a! Tục ngữ nói ở ngoài năm bước, tất có cỏ thơm. Ngươi là hồn ngọc quý trên tay Thảm gia chúng ta còn sợ không gả đi được sao? Nữ nhi có lẽ sớm nên quên hấn đi!" Lão trù mền sờ tóc nữ nhi, lại nói: "Gần đây khô cho ngươi, đến, cho cha ngắm ngươi thật kĩ."

Nhờ ánh sáng ngoài cửa sổ soi vào, lão thương tiếc nâng mặt nữ nhi lên, trên dưới quan sát vài lần, đột nhiên sợ hãi.

"Nữ nhi, ngươi làm sao? Nhìn cằm ngươi, ban đầu là ba ngón, hiện tại chỉ còn lại có hai ngón thôi!"

Thảm Hoài Bích sờ sờ chỗ thịt dưới cằm, hình như là ít đi một chút.

Gần nửa tháng này, vì có thể dễ nhìn thấy Lý Văn Chính nhiều hơn, trời vừa sáng liền dậy, cho đến đêm khuya mới ngủ.

Ban ngày ngồi ở trong phòng, nghĩ đến tướng phủ và phủ đệ của hấn ở trên cùng một con đường, chỉ cần đi mười lăm phút là tới. Nhưng nàng lại chỉ có thể ngồi ở trong phòng tương tư, tâm tình liên uất ức muốn nôn ra máu.

Ăn không ngon, ngủ không yên, không gầy mới là lạ.

Thảm Hoài Bích không nhịn được xúc động thờ dài.

Dù sao người ở triều đại này liền ngay cả Lý Thái Bạch, Đỗ Phủ, Tô Đông Pha cũng không biết, càng không có thể biết Liễu Vĩnh. Coi như dùng một kiệt tác do ông ta làm ra để vịnh ngâm một phen, thì cũng sẽ không có người thu phí bản quyền của nàng được!

Vì vậy nàng sầu não thì thầm: "Y đại tiệm khoan chung bất hối, vì y tiêu đắc nhân tiền tụy."***

(Vạt áo dần dần rộng chung không hối hận, là y tiêu biết dùng người tiền tụy.)

Tiểu Hoàn đứng sau bình phong vênh tai nghe, móc ra giấy bút từ trong ngực, xoẹt xoẹt viết hai dòng rồi vẩy tay gọi một nô bộc, đưa câu thơ vừa chép xong cho hấn, hạ giọng nói nhỏ: "Lại có thơ mới. Ngươi cầm đi đưa cho những người câu thơ ở bên ngoài, mỗi người thu hoạch hai mươi lượng."

Người hầu kia cười không khép miệng, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Không tới hai ngày, bài từ khuê oán (nỗi buồn khuê phòng) mới của thiên kim tướng phủ liền truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ trong Kinh thành.

Lý Văn Chính hôm nay vào triều nghe người ta ngâm ba lần. Đi Ngự Thư Phòng nghe hoàng đế ngâm một lần. Lúc xuất cung cùng Phụng Tiểu Hầu đi trà lâu uống trà giải sầu, trong vòng nửa canh giờ nghe bốn lần. Khi ngồi xe ngựa về phủ, lại nghe hai thư sinh nghèo rót mừng toi đi ngang qua gật gù đắc chí ngâm một lần.

"Một con tim với ngàn tình tự. Nay đã vùi sâu cõi thế nhòa! ... thơ hay, thật sự là thơ hay!" Người bên trái kia cùng tú tài ngâm xong, tiếc hận không thôi "Không nghĩ tới Thảm tiểu thư tình thâm đến bước này, quả nhiên là chữ chữ châu ngọc, véo von mà rung rung đầm lệ."

Thư sinh bên phải kia cũng phụ họa theo, "Chỉ tiếc Thảm tiểu thư có tài không có tướng, vóc người phỉ nhiều quá đáng, chỉ sợ không được Khang vương gia ưu ái a!"

Tú tài cảm giận: "Hận lão Thiên không có mắt, bất công như thế đối với Thảm tiểu thư!"

Thư sinh trách tội: "Tiếc cho Khang vương gia không có ánh mắt, chỉ thích sắc đẹp không thích tài đức!"

"Ai!" Hai người cùng thờ dài, bị phu xe ngựa chạy tới vội nhảy dạt sang bên.

Trong xe ngựa Phương Tiểu Hầu mồ hôi lạnh đều toát ra, nhìn sắc mặt không đổi của Lý Văn Chính phía đối diện.

Hai người biết nhau từ nhỏ, hẳn biết Vương gia nhà mình vui buồn không hiện ra sắc mặt, cũng không ai biết đang suy nghĩ cái gì!

Nha? Nghe thấy được những lời này, Vương gia hẳn, hẳn sẽ không thẹn quá hóa giận, trút giận lên người hẳn chứ?

Đến chớp mũi Phương Tiểu Hầu đều chảy ra mồ hôi lạnh.

Hắn đột nhiên cười khan hai tiếng, "Hôm nay làm thế nào dám ve trên cây lại kêu nhiều như vậy? Từ sớm đến bây giờ, chúng kêu đến lỗ tai của ta kêu o o, nghe không được người ta nói!"

Lý Văn Chính ngược mắt, thần nhiên quét mắt nhìn hắn một cái "Thế này có lẽ không hợp lắm. Tiểu Hầu gia chính là đang lúc thanh xuân, phải là tai thính mắt tinh mới đúng. Phải chăng là đang bị bệnh gì à? Trở về ta liền báo với hoàng huynh, thỉnh vài tên ngự y để xem lỗ tai người."

Phương Tiểu Hầu trong lòng kêu thảm thiết. Kinh động hoàng đế? Sau đó thỉnh ngự y lại đây, phát hiện hắn lỗ tai không hề bị bệnh, lại xử lý hắn tội khi quân? Không nên chứ!

Hắn vội vàng không ngừng kêu "Không cần làm phiền, chỉ cần về phủ điều dưỡng mấy ngày là tốt rồi."

Lý Văn Chính làm ra vẻ không giải thích được: "Mới vừa rồi không phải nói người nghe không được người ta nói sao? Như thế nào hiện tại lại nghe thấy ta nói chuyện? Chẳng lẽ Bốn vương không phải người?"

Phương Tiểu Hầu toàn thân đều toát ra mồ hôi lạnh.

Vương gia a Vương gia, đại hoà trong lòng người, cũng không nên tìm ta trút giận a!

May là hắn phúc lớn mạng lớn, nên xe ngựa vừa lúc chạy đến nơi.

Mã phu ngừng xe, bật thốt lên: "Vương gia, Tiểu Hầu gia, đến vương phủ."

Lý Văn Chính thuận miệng hỏi: "Sùng Chi, có muốn vào phủ ngồi thêm lát nữa với ta?" Đó là hỗn danh của Phương Tiểu Hầu, khi chỉ có hai người với nhau thì Lý Văn Chính ngẫu nhiên sẽ trực tiếp gọi hắn như vậy.

Phương Tiểu Hầu nghĩ thầm, hắn còn muốn sống lâu vài năm đây, nói gì thì cũng không muốn vào theo. Vì vậy vội vàng cự tuyệt.

Lý Văn Chính cũng tùy ý hắn, lệnh cho phu xe đưa hắn trả về Tĩnh Nam Hầu Phủ, còn chính mình xuống xe, bước lên thềm Bạch Ngọc.

Đi tới bậc cuối cùng, bỗng ngừng bước chân, tầm mắt đảo xung quanh, quả nhiên lại thấy người hầu Thảm phủ đang đứng chờ ở cổng lớn vương phủ, trong tay bưng một cái hộp nhỏ nhỏ tinh xảo.

Mấy ngày nay, ngày ngày đều diễn ra một cảnh như vậy, ngay cả người gác cửa trông coi vương phủ cũng lấy làm bình thường.

Người hầu kia thấy hắn, lập tức chạy tới, hành lễ, cung kính đưa cái hộp cho hắn.

"Vương gia, cái này là tiểu thư chúng ta hôm nay hạ lệnh cho tiểu nhân đưa tới."

Hắn tiếp nhận, cũng không mở ra, tiện tay bỏ vào ống tay áo, chẳng hỏi gì ai mà đi vào đại môn Khang Vương phủ.

Xuyên qua hai lớp đình viện, đi qua hành lang gấp khúc Bồ đào, vào thư phòng, đuổi tất cả tôi tớ đi, đóng cửa sổ, đóng cửa ra vào.

Từ hộc bí mật sau giá Bác Cổ hắn móc ra một quyển giấy, mở ra đặt lên bàn. Hắn cầm lấy bút lông sói, chấm mực, nín thở tĩnh khí, viết xuống một nhóm chữ nhỏ tinh tế ——

Y đại tiện khoan chung bắt hối,

Vi y tiêu đắc nhân tiều tụy.

(Một mảnh lòng thom ngàn vạn mối

Cõi người đâu chỗ an bài hồi !?!)

Hắn đọc lại hai lần, sắc mặt có hơi đỏ lên, nhỏ giọng lầm bầm: "Quả nhiên là thơ hay, tài hoa hơn người."

Cuộn quyển giấy lại đặt vào hộc bí mật xong. Lúc này hắn mới móc ra cái hộp từ ống tay áo, đặt lên bàn, rồi tháo nơ con bướm thắt nút.

Quả nhiên, lại là bên trái một con hạc giấy, bên phải một món điểm tâm, dùng giấy màu sạch sẽ bọc lên.

Lý Văn Chính lấy ngón tay đẩy giấy màu bao hai bên. Chà, hôm nay là bánh caramen màu xanh nhạt hình tam giác.

Nhẹ nhàng cắn một cái, vị trà hoà quyện với vị sữa thoang thoang tràn vào đầu lưỡi, thấm vào ruột gan.

Ăn vài miếng xong, chỉ cảm thấy hương vị còn lưu lại trong miệng.

Rửa sạch tay, hẩn lại cầm con hạc giấy trong hộp, thuần thục mở ra.

Nét chữ theo cung cách hành văn đơn giản riêng biệt của Thẩm Hoài Bích hiện ra trước mắt.

"Hôm nay chính là bánh kem trà xanh! Thích không?"

Khóe miệng của hẩn cong lên, tầm mắt nhìn xuống dòng chữ phía dưới—

"Gần đây phải chăng là bề bộn nhiều việc? Ngàn vạn lần chú ý thân thể, ngủ đủ giấc mới duy trì được tinh thần!"

Kiểu chữ xiên xiên vẹo vẹo, là nàng tự tay viết thư.

Lý Văn Chính thật sự nghĩ không ra, tại sao tài nữ viết ra câu thơ hay kinh người, lại có nét chữ tẻ như vậy.

Chữ kí thì giống như mọi khi, chỉ vẽ con heo nho nhỏ .

Hẩn xem xong thư hạc, mở ra hộp thư bí mật khác, cẩn thận để vào trong hộp.

Toàn văn bài thơ :

Điệp Luyến Hoa

của Liễu Vĩnh

Hán viết

Dao dạ đình cao nhàn tín bộ,

Sạ quá thanh minh,

Tiệm giác thương xuân mộ;

Sổ điểm vũ thanh phong ước trú,

Mông lung đậm nguyệt vân lai khứ.

Đào lý y xuân âm độ,

Thùy tại thu thiên,

Tiểu lý khinh khinh ngữ.

Nhất phiến phượng tâm thiên vạn tự,

Nhân gian một cá an bài xứ.

--Dịch nghĩa:--

Bướm Thương Tiếc Hoa

Ban đêm đi tản bộ không sợ trên bờ nước bên đình xa,

chợt nhớ đã qua tiết Thanh minh,

nên thương buổi chiều xuân,

trong gió nghe như có tiếng vài hạt mưa,

mây trôi theo trăng lặn mờ mờ.

Xuân vẫn ngậm độ cho đào mận ra hoa,

ai như ở cõi vĩnh hằng,
đang cười khúc khích và nói nhỏ nhỏ,
một trái tim yêu với ngàn vạn tình tự,
nơi cõi người đã chôn vùi rồi.

--Bản dịch của Nguyễn Minh--

Đêm không sợ đi trên bờ nước
Đình xa xa nhớ chợt Thanh minh
Nên thương cho buổi chiều xuân
Thoảng nghe trong gió có phần mưa rơi
Trời mờ nhạt mây trôi trắng lặn
Xuân vẫn ngậm độ mặn ra hoa
Hồn ai như ở cõi xa

Đang cười khúc khích, nhẩn ta vài lời
Cõi nhân gian có một người
Tim yêu đầy ắp nay thời vùi sâu

--Bản dịch của Viên Thu--

Bướm lượn hoa
Đêm đi tản bộ mạn đình xa,
Chợt nhớ Thanh minh tiết đã qua.
Bỗng cảm thương chiều xuân đến lạ,
Dường nghe trong gió thoảng mưa sa.
Mông lung trăng nhạt, mây lơ lững,
Xuân thúc thôi đào mạn nở hoa.
Ai đây cõi ngàn thu lãng đãng,
Đang cười khe khẽ nói ngân nga.
Một con tim với ngàn tình tự,
Nay đã vùi sâu cõi thế nhòa !

-- Bản dịch của Lâm trung Phú --

Thả bộ bờ đình trong buổi tối
Đã quá Thanh Minh
Thương cảm chiều xuân tới !
Vài tiếng mưa rơi , gió thoảng bật
Mông lung trăng lụng ,mây trôi giạt .
Đào mạn đương thì , xuân dở dối

Ai ở gần đu

Cười khẻ thanh thanh nói !

Một mảnh lòng thom ngàn vạn mối

Cõi người đâu chỗ an bài hồi !?

Bạn đang đọc truyện *Ôm Được Vương Gia Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Thẩm Hoài Bích ngồi ở trên cành cây hòe cổ thụ .

Cây hòe cổ thụ này có tuổi thật sự rất lớn , ít nhất có hơn ba trăm năm ! Thân cành vững chắc, mà ngay cả loại người có trọng lượng như nàng cũng có thể ngồi ở trên đó.

Mỗi ngày nàng đều trèo lên trên đây đến hai lần, cho nên trên cây hòe đã được bố trí thật sự thoải mái.

Đúng vậy, có bày nệm ghế, trên đó để cái bàn, cây quạt, khăn tay, thuốc mỡ phòng sâu, muối . .

Xem ra giống như là một cái tổ chim thật lớn.

Trong đó vật dụng quan trọng nhất chính là ống đồng tròn hiện tại đang ở trong tay nàng — tựa như ống dòm Nguyên Thủy.

Sở dĩ nói là Nguyên Thủy , đó là bởi vì Thẩm Hoài Bích học vật lý cũng không phải khá lắm, hơn nữa công nghệ thủy tinh thiên triều cũng không phải rất phát đạt, cho dù là triệu tập thợ thủ công tốt nhất Kinh thành, căn cứ bản vẽ của nàng để làm ra ống dòm, thì khả năng phóng đại của nó vẫn còn rất sơ cấp.

Nhưng mà, dù sao so với mắt thường thì khả năng thấy ở cự ly xa cũng là khá hơn nhiều, nàng đã rất thỏa mãn .

Nhìn tặng phẩm mỗi ngày đưa đến Khang Vương phủ , giống như là đá chìm đáy biển, ngay cả bọt sóng cũng không có kích thích được một cái.

Nhưng hấn vẫn còn nhận, không phải sao?

Đã nhận lấy, liền tỏ vẻ hấn có khả năng đã đọc thư nàng viết, cũng có khả năng còn ném thư điếm tâm do nàng tự mình làm.

Như vậy so với cự tuyệt ngay tại chỗ thì còn khá hơn nhiều.

Thẩm Hoài Bích không dám lại yêu cầu xa vời .

Hiện tại tâm nguyện của nàng, chính là ôm cái ống dòm, đứng vào thời khắc hấn ra vào cửa chính vương phủ thì dốc hết khả năng nhìn rõ ràng mặt hấn.

Hôm nay tâm nguyện của nàng đã đạt được, thấy hấn đi lên bậc thang, nhận lấy hộp tặng phẩm, sau đó bỏ vào ống tay áo, đi vào trong vương phủ.

Nàng thỏa mãn để ống dòm xuống, thuận theo bậc thang, tụt xuống cây hòe cổ thụ.

Tiểu Hoàn đang ở dưới tán lá cây, gấp đến độ dặm chân.

"Ai nha, đại nhân của ta , ngài rút cuộc đã xuống ! Nô tỳ đều sốt ruột muốn chết!"

Nàng ngẩn người, "Làm sao vậy?"

Tiểu Hoàn cảnh giác nhìn tả hữu một chút, mới ghé sát tai nàng nhỏ giọng nói: "Chuyện về Khang vương gia, nô tỳ vừa mới nghe nói một tin tức cực kỳ bí mật."

Vì tin tức cực kỳ bí mật, chính là tin tức mà người bình thường không có cơ hội được biết đến .

Nhưng kỹ thuật kiến trúc cách âm thời đại này thật sự không quá phát đạt, không có chuyện gì mà giấu được người bên kia tường, nên vẫn có khả năng để lộ tin đồn.

Tin tức cực kỳ bí mật lần này, chính là Thẩm Thừa Tướng đặc biệt vào cung yết kiến Hoàng thái hậu. Hai vị nhân vật quyền quý tiến hành bàn bạc cơ

mặt , tin tức là do cung nữ tùy thân hầu hạ Hoàng thái hậu tiết lộ ra.

Thì ra Thầm Thừa Tướng không đành lòng chứng kiến nữ nhi vì tưởng nhớ Khang Vương, mỗi ngày treo cây, ngày càng tiều tụy. Cuối cùng lão quyết định xuất một chiêu rút củi dưới đáy nồi, hoàn toàn chặt đứt mong mỏi của nữ nhi .

Nhưng mà, Khang Vương là nhân vật nào, con đẻ của Hoàng thái hậu , đệ đệ ruột thịt của hoàng đế , là nhân vật cấp quan trọng trong triều đình , nên lão không lay chuyển được.

Cho nên lão trái lo phải nghĩ, quyết định chạy đến chỗ Hoàng thái hậu khóc lóc kể lể .

"Ai, nữ nhi đáng thương kia của thần, nó vì Khang vương gia, quả thực là tương tự thành bị bệnh!" Thầm Thừa Tướng khẽ dụi mắt, nặn ra vài giọt lão lệ "Thái Hậu, ngài liền thông cảm cự thân dưới gối chỉ có một nữ nhi như vậy . Nếu như nó đi, vì thần , thần cũng không muốn sống!"

Tam triều nguyên lão Thầm Thừa Tướng túm lấy ống tay áo của Hoàng thái hậu mà gào khóc lớn.

Hoàng thái hậu mềm lòng . Thầm gia là chung đỉnh thế gia vinh hoa phú quý, hiền thần xuất hiện lớp lớp, cứ chiếu theo bối cảnh gia thế thì cũng có thể thông gia cùng Hoàng tộc, thiên kim Thầm gia nếu thích hoàng nhi như vậy, không bằng dứt khoát hoàn thành một đoạn giai thoại.

Vì vậy bà lấy vẻ mặt ôn hoà quay sang hỏi Thầm Thừa Tướng " Bức họa của Thầm Hoài Bích đâu?".

Lão lập tức lấy ra bức họa cuộn tròn từ trong tay áo, kính cẩn trình lên.

Hoàng thái hậu mỉm cười mở bức họa cuộn tròn ra. Vừa nhìn lần đầu tiên mặt liền ngây dại, liếc mắt nhìn lần nữa , sắc mặt đã xanh lè.

Bà liền xoẹt một cái liền cuộn tròn bức họa lại "Chuyện này hoàn toàn không thể!"

Thầm Thừa Tướng như thê mở cờ trong bụng , lão lấy làm cực kỳ may mắn . Nữ nhi rốt cuộc được thoát khỏi bùa mê của Khang Vương, nhưng ở ngoài mặt lại giả bộ sợ hãi mà hỏi "Vì sao không thể?"

Hoàng thái hậu cứ quanh co hồi lâu, mà nói không ra lời.

Đúng vậy! Một người chưa lập gia đình, một bên chưa gả, có gì không thể đây?

Chính là nghĩ đến vóc dáng của Thầm Hoài Bích, nếu như hoàng nhi cưới nàng ta, liệu có thể phát sinh thảm kịch đêm tân hôn chú rể bị tân nương đè chết hay không đây? !

Hoàng thái hậu toàn thân run lên, không dám lại tiếp tục nghĩ. Khang Vương là đứa con mà bà ta yêu mến nhất a! Bà tuyệt không cho phép loại thảm kịch này phát sinh, tuyệt không!

Bà lập tức chấn hưng tinh thần, nói như chém đinh chặt sắt: "Tướng Gia có chỗ không biết, Khang Vương đã đính hôn , là ai gia mấy ngày trước đây làm chủ. Người được chọn chính là. . . Ách, Nhị thiên kim của Sĩ Thượng Thư!"

Đến đây thì Thầm Thừa Tướng cảm thấy mỹ mãn .

Trên đường về phủ, lão tính toán , cứ trì hoãn một, hai tháng nữa, hoàng đế sẽ hạ chỉ, ba hôn gả Cố gia thiên kim cho Khang Vương.

Đợi khi Khang Vương thành thân, nữ nhi thoát khỏi từ trong say mê đối với hắn , đến lúc đó lão sẽ lại khuyên bảo nữ nhi cho tốt, để nàng ăn uống mà lấy lại được chỗ thịt đã bị gầy đi trong thời gian vừa qua.

Thầm Thừa Tướng càng nghĩ càng là đắc ý.

Nhưng lão thật không ngờ chính là, hoàng đế còn chưa ban thánh chỉ, tin tức cũng đã để lộ !

Thầm Hoài Bích nghe được tin tức Tiểu Hoàn mang đến , cảm giác được là một hồi sét đánh ngang tai, tiếp theo bước chân nàng như nhũn ra, ngã ngồi xuống trên cỏ.

Cả ngày tiếp theo, nàng đều thất hồn lạc phách, ngay cả vào lúc chế biến thủ công món ăn điểm tâm cũng không yên lòng.

Trực tiếp gây ra kết quả chính là, hôm nay Lý Văn Chính ở trong bánh hạt dẻ ăn phải một hạt hạch đào vỡ to, cơ hồ làm rụng một bên hàm răng của hắn.

Hắn bung mặt cau mày nhăn nheo hồi lâu, rồi mới thò tay mở con hạch giấy ra.

Hôm nay hạch giấy là màu lam, trên mặt xiên xiên xẹo xẹo viết vài hàng chữ.

"Màu lam đại biểu u buồn, đây là tâm tình hôm nay của ta, có lẽ người biết tại sao, có lẽ người không biết".

Hắn nắm con hạch giấy, im lặng một hồi.

Hắn tự nhận trình độ văn học của mình không tệ, kiến thức cũng khá là uyên bác, nhưng bốn câu này đến tột cùng là có ý tứ gì? Tại sao màu lam đại biểu u buồn? Ai tới giải thích một lần cho hắn nghe đây!?

Ôi, phán đoán tâm tư của nữ nhân, quả nhiên so với đáy bể tìm kim thì còn khó khăn hơn nhiều.

Hắn suy nghĩ một chút, rồi đưa bút viết lên trên bốn hàng/ rất nhiều chữ X. Sau khi gấp lại như cũ, hắn lại hạ lệnh cho tiểu đồng tùy thân chạy theo gọi người hầu mang lễ vật tặng của Thẩm phủ quay lại, nói là có cái gì muốn đưa hắn mang về.

Sau khi nhận được hồi âm, Thẩm Hoài Bích cầm phong thư mà cảm động một hồi, đây là lần đầu tiên nàng thấy bút tích của Lý Văn Chính, mặc dù chỉ là rất nhiều chữ X.

Cầm phong thư phát giác một hồi lâu, nàng lại cầm lên một tờ giấy khác, viết—

- Ngươi biết tin tức không?

Lại kiểm người đưa đến Khang Vương phủ. Nửa canh giờ sau, thư lại chuyển về, trên tờ giấy Lý Văn Chính viết bốn chữ hồi âm "Không biết gì cả".

Thẩm Hoài Bích trong lòng lóe lên một tia hy vọng. Nói như vậy, hắn còn không biết chuyện phải thông gia với Cố gia.

Nàng khẩn trương lấy tờ giấy mới, nhanh chóng viết—

- Ta nghe thấy, ngươi năm nay phải thành thân.

Lý Văn Chính ngăn người, làm thế nào hắn lại không biết có ... lời đồn đại này? Chẳng lẽ, Thẩm tiểu thư là ám chỉ chính nàng ta sao?

Mây nhú lại, suy nghĩ một lát, đưa bút viết xuống tám từ "Công chuyện bận rộn, không có thời gian".

Nửa canh giờ sau, thư lại đến.

Lần này trên thư không chỉ có chữ viết, mà còn có hình vẽ.

Thẩm Hoài Bích thêm vài nét bút đã vẽ ra một kẻ nhỏ nhỏ thân người đầu heo, bên cạnh ghi chú "Lý Văn Chính".

Con heo nhỏ đặt vào chính giữa lá thư, chống tay nhìn bầu trời, dáng vẻ lạnh nhạt kiêu căng. Bên cạnh vẽ một đám đầu heo màu hồng nhạt nhỏ nhỏ, mỗi con đều ngân ngấn nước mắt.

Lý Văn Chính nhìn thấy liền giận dữ. Không ngờ nàng lại vẽ Bồn vương thành một con heo!

Nhưng rồi cẩn thận nhìn lại vài lần, thấy trên đầu mỗi con heo cũng có vài chữ, mơ hồ là tên của mấy thiên kim quyền quý.

Trong đó có một con ngoài sự mập mạp, ở trong đầu heo màu hồng nhạt đặc biệt có kí hiệu dễ làm người khác chú ý. Hắn liền đưa ra ánh nến nhìn lại, quả nhiên bên cạnh đầu heo viết ba chữ nhỏ nhỏ "Thẩm Hoài Bích".

Hắn lập tức dờ khóc dờ cười, cầm bút lông chần chờ hồi lâu, không biết phong thư này nên viết như thế nào mới tốt.

Chẳng lẽ cũng muốn hắn vẽ một đàn heo?

Người hầu Thẩm phủ vẫn còn ở bên ngoài chờ thư hắn hồi âm. Hôm nay hắn chạy qua chạy lại cả đêm giữa hai phủ đệ, chân đều như sắp rụng, cũng không biết còn phải chạy bao nhiêu chuyến nữa, thật sự là khóc không ra nước mắt.

Đột nhiên nghe được trong thư phòng tiếng của Lý Văn Chính truyền đến "Bảo người hầu Thẩm phủ trở về đi, phong thư này ta nhận, không trả lời lại."

Người hầu Thẩm phủ vô cùng cao hứng đi về.

Lý Văn Chính nhìn lại hình vẽ màu mè ở phong thư đang nằm trên thư án, lại hơi xao lòng.

Chính giữa là một đám heo con lại còn ngân ngấn nước mắt nữa chứ.

Hắn nhớ ra trước đó vài ngày tham gia Du Viên Yến, mấy vị thiên kim kia quả là có vẻ mặt này. Càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, rốt cục không nhịn được cúi đầu cười ra tiếng.

Hắn bỏ bức họa heo con trên giấy này vào tay áo.

Tuy nhiên, hắn không nghĩ tới chính là, qua vài ngày, lúc vào cung yết kiến mẫu hậu, bà thật là quan tâm đến hồi hắn về hôn nhân đại sự.

Đầu tiên là nhắc tới hoàng huynh hắn vừa mới có người thêm ngũ hoàng tử, còn nói trừ hắn ra, các Vương gia khác ai cũng có Vương phi, cuối cùng trực tiếp nói tuổi của hắn đã không nhỏ, liệu trong lòng đã có nữ nhân ngưỡng mộ nào chưa.

Lý Văn Chính nhớ mấy câu không hiểu ra sao cả mà đêm đó Thẩm Hoài Bích nói , lập tức bưng tỉnh.

Thì ra nàng nghĩ mẫu hậu muốn giúp hấn làm chủ hôn nhân đại sự này.

Hoàng thái hậu sai người đưa bức họa của Nhị tiểu thư nhà Cố Thượng Thư Cố gia ra, hớn ha hớn hở khen trước mặt hoàng nhi . Tán dương một phen Cố nhị tiểu thư là đoan trang hiền thực, tướng mạo hơn người như thế nào .

Lý Văn Chính chỉ là nghe , cũng không đáp.

Hoàng thái hậu nhìn sắc mặt hấn lạnh lùng, liền sai người cầm thêm những bức họa các đại tiểu thư xinh đẹp khác đến đưa hấn xem ,hấn lại không hề lên tiếng.

Liền ngay mười lăm hai mươi bức họa vừa ý, hấn cũng là từ đầu đến cuối không gạt đầu, Hoàng thái hậu lo lắng , đành dứt khoát hỏi: "Chẳng lẽ còn có những người khác , so với những người này tốt hơn?"

Lý Văn Chính cup mắt suy nghĩ một chút.

Người được chọn lựa thật không ngờ, vì hấn nhớ ra vừa rồi xem những bức họa này, lại thấy mấy người này giống những con heo mà Thẩm Hoài Bích đã vẽ, nhất thời buồn cười, cười nhẹ thành tiếng.

Hoàng thái hậu giật mình nhìn hấn.

Đứa con trai này của bà bởi vì tướng mạo bẩm sinh quá tốt, Giáo Tịch (chức quan dạy dỗ hoàng tử) chỉ sợ hấn dưỡng thành thói quen lỗ mãng, tận lực chèn ép tính tình hấn. Kết quả áp chế quá mức, từ nhỏ liền điềm tĩnh , nói năng thận trọng quá đáng.

Như thế nào hôm nay cười đến không hiểu ra sao cả?

Lại nghĩ đến cái hình heo con mập mập nhất ở giữa đàn heo, Lý Văn Chính hỏi mẫu hậu : "Mẫu hậu vì sao không có thiên kim Thẩm gia ?"

Hoàng thái hậu nheo mắt, nhớ lại hình dáng Thẩm Hoài Bích , lập tức sợ hãi.

"Thẩm tiểu thư, Thẩm tiểu thư, Thẩm tiểu thư? Là... Thẩm Hoài Bích?"

Nhiều người xinh đẹp hiền thực như vậy hấn cũng không có nhìn trúng một người, lại còn nhắc tới cái người mập mập Thẩm gia Thẩm Hoài Bích!

Hoàng thái hậu cảm giác chính mình muốn té xỉu .

Bà kéo mạnh ống tay áo của hoàng nhi, lớn tiếng nói: "Chính nhi, từ nhỏ đến lớn, mẫu hậu cũng không có can thiệp vào chuyện gì của ngươi. Chính là chỉ có lần này, đây. . . trong đồng bức họa này, tùy tiện chọn lấy một người, đều so với Thẩm gia Thẩm tiểu thư tốt hơn nha!"

Không biết như thế nào, những lời này nghe vào trong tai Lý Văn Chính , cảm giác lại không được thoải mái.

Thẩm gia Thẩm tiểu thư thì sao !Nàng thi từ, chữ viết đẹp; tự nàng làm món điểm tâm ngọt, suy nghĩ lí thú vẽ heo con dễ thương. . .

Hấn lại không nhận được cười cười, lập tức thu nụ cười, nói: "Nhi thần trái lại cảm thấy, Thẩm gia Thẩm tiểu thư văn chương hơn người, lại khéo tay." Chỉ tiếc vóc người quá mập . Ai, quả nhiên là tạo hóa trêu ngươi."

Hoàng thái hậu nhìn ánh mắt của hấn càng hiện ra vẻ hoảng sợ .

Này, này, này, đây là có chuyện gì? Một nam tử tốt như vậy, sẽ không thật sự coi trọng cái.. nàng mập Thẩm gia chứ?

Nhi từ , ánh mắt của ngươi có thể bình thường lại đi hay không? !

Bà cố nén tiếng thét chói tai, đứng thẳng lên, vô cùng nghiêm túc, chân thành nói với hấn .

"Chính nhi, thân ở hoàng gia, sẽ phải thời khắc chú ý thể diện hoàng gia. Có lẽ , Thẩm gia thẩm tiểu thư thật sự là văn hoa hơn người, khéo tay. Nhưng mà, chỉ bằng vào tướng mạo của nàng , nàng liền không có khả năng trở thành Khang Vương phi."

Lý Văn Chính run nhẹ trong chốc lát, nói: "Nhi thần đã biết."

Hoàng thái hậu thở phào nhẹ nhõm, "Ngươi hiểu được là tốt rồi. Tới đây , ngươi nhìn một phen nữa Cố gia Nhị tiểu thư, ngươi đối với nàng nơi nào không hài lòng? Mẫu hậu thật là vừa ý nàng!"

Thẩm Hoài Bích không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nàng biết, khẳng định có chuyện gì xảy ra.

Đoạn giấy hạc truyền tin kia tưởng như chỉ là một cảnh trong mơ. Cũng bắt đầu từ ngày nào đó, Lý Văn Chính lại đột nhiên ngừng lui tới, còn không có viết cho nàng một chữ.

Sầu muộn của nàng ngày càng rõ ràng, bất an cùng ngần người đã trở thành thói quen.

Tình trạng này làm cho Lý Văn Chính không ngừng cân phải nguyên liệu đặc thù ở trong nhân các món điểm tâm.

Có khi một viên quả hạch, có lúc một mảnh rau dưa, có điều, một lần tương đối kích thích nhất là khi nuốt vào một vốc lớn muối hạt, ước chừng uống năm cốc nước lớn mới tiêu hóa nổi.

Tình thế phát triển nên càng về sau, vào lúc ăn điểm tâm hẳn tuyệt đối ăn chậm nhai kỹ, thông thả nhắm nháp, xác nhận vô hại mới nuốt vào yết hầu.

Đối với loại hiện tượng này, đám người hầu bên cạnh phần nộ không thôi.

Bọn họ cho rằng, hành động của thiên kim Thẩm tiểu thư đưa điểm tâm là có mưu đồ khác. Nói không chừng chính là nàng muốn làm ghen chết Vương gia nhà mình, nặn chết Vương gia nhà mình, sặc chết Vương gia nhà mình!!!

Bọn họ cũng biết được sự kỳ quái. Nếu trình độ món ăn không được đảm bảo, tại sao Vương gia còn muốn kiên trì nhắm nháp điểm tâm đưa tới mỗi ngày đây!

Đáp án thì ngay cả chính Lý Văn Chính cũng không biết.

Từ sau khi Hoàng thái hậu răn dạy hẳn, hẳn cũng không còn thư từ lui tới cùng Thẩm Hoài Bích.

Thân là hoàng gia, đương nhiên sẽ có quy tắc, cho dù người khác không đề cập tới, nhưng trong lòng hẳn cũng rõ ràng.

Liên nói ví dụ như, xuất phát từ lo lắng đối với thể diện của hoàng gia, thân thể mập ú của Thẩm Hoài Bích tuyệt đối không thể trở thành Vương phi.

Chính hẳn cũng ý thức được điều này, cho nên đối với sự dạy bảo của mẫu hậu, hẳn cũng liền tuân thủ, không hề vượt qua qui củ.

Nhưng tại sao, lại có cảm giác bức bối như vậy đây?

Hiếm thấy khi mình bức bối, bức bối đến hẳn ngồi nằm đều không yên.

Cho nên hẳn vui đầu vào công việc, từ sớm đến muộn, tập trung vào đám hồ sơ vụ án phức tạp để tìm kiếm sự yên bình.

Thẩm Hoài Bích lại đang ngồi ở trên cành cây hòe lớn.

Nàng bắt đầu cảm giác hành động mỗi ngày đều trèo cây của mình không hề có ý nghĩa.

Nhưng mà chuyện làm đã lâu, rất dễ dàng biến thành thói quen.

Tựa như hiện tại, mỗi ngày vào sáng sớm và ban đêm đều trèo cây hai lần, đã biến thành thói quen của nàng.

Coi như biết rõ hẳn cố ý tránh mặt nàng, thời điểm bình thường cố ý tránh xuất hiện, thì nàng cũng đúng giờ bò lên trên đó, vừa nhìn liên tục về phía tây.

Coi như không thấy được người, thì xem một chút phong cảnh, nhìn một chút con đường, ngắm một chút nơi xa, cũng rất tốt.

Gần đây, thời gian làm việc và nghỉ ngơi của nàng rất bất thường. Ban ngày cả ngày ngần người, đến buổi tối, rồi lại rõ ràng không ngủ được.

Ví dụ như hiện tại, đêm hôm khuya khoắt, yên tĩnh không một tiếng động, tất cả mọi người lúc này đều đang ngủ say. Nàng lại mất ngủ, vì vậy không thể làm gì khác hơn là nửa đêm lại đi lên cây hòe lớn giải sầu.

Nàng theo thói quen định nhìn một chút về phía tây. Bây giờ là lúc bóng đêm đang tối hun hút. Một mảng kiến trúc lớn của Khang Vương phủ được che dấu trong đêm, ngẫu nhiên có lăm chấm vài ngọn đèn dầu nhấp nháy rồi lóe sáng, đó là hộ vệ tuần tra ban đêm của vương phủ.

Ồ, chậm đã, hình như còn một gian trong phủ đang còn sáng đèn.

Nàng cầm ống dòm, tò mò nhìn đến gian phòng kia một chút. Thì ra vào lúc đêm khuya, còn có người cũng như nàng, đều một dạng không ngủ được a!

Suy nghĩ trong đầu còn chưa hết, nàng liền thấy có người mở cửa phòng đi ra.

Thẩm Hoài Bích ngần ngừ, nhìn qua đầu ống dòm kỹ vài lần. Là Lý Văn Chính!

Hắn chỉ mặc bộ áo đơn, ở trong sân nhỏ bức bối dạo qua một vòng, rồi lại nhanh chóng trở về phòng.

Nàng để ống dòm xuống, chỉ cảm thấy chân tay đều phấn chấn.

Thì ra, hẳn ở nơi đó a!

Cả đêm, phòng ngủ của hắn đèn đuốc sáng choang, nàng thì ngồi ở trên cây hòe lớn, nhìn theo hắn một đêm.

Lúc đến canh tư, một chấm nhỏ sao mai từ chân trời nổi lên, Lý Văn Chính cùng tùy tùng đi ra ngoài vào triều.

Thẩm Hoài Bích sờ sờ giấy hạc trong tay, viết xuống một ít chữ vào tờ giấy, lập tức đi xuống cây hòe.

Đến xế chiều, như thường phái người hầu tặng lễ hộp đến Khang Vương phủ.

Tối phiên người hầu mặt mày đau khổ đứng ở trước đại môn Khang Vương phủ. Chờ đợi đến vài canh giờ, cuối cùng hôm nay hẳn cũng có vận khí tốt. Mới vào lúc sẩm tối, Khang vương gia đã trở lại.

Lý Văn Chính dụi dụi ánh mắt khô khốc, tiện tay tiếp nhận lễ hộp, bước vào Khang Vương phủ.

Mấy ngày nay, vụ án Hộ Bộ làm rối loạn cương mà bán chức quan điều tra cũng đã đến giai đoạn mấu chốt. Vì xét duyệt lấy lời khai mười bảy nghi phạm chủ yếu, mấy người quan chủ thẩm bọn họ đều luân phiên ra trận. Thẩm vấn cho tới hôm nay, vụ án rốt cục đã có đột phá, hẳn cũng có thể sớm quay về vương phủ ngủ một giấc thật tốt.

Ngón tay của hắn sờ sờ lễ hộp tinh xảo trong tay áo. Hôm nay điểm tâm bên trong sẽ có mỹ vị gì đây?

Hắn lại bắt đầu mong đợi.

Vào thư phòng, vẫn đuổi hết mọi người đi, hắn mở ra lễ hộp, đẩy ra gói giấy đóng hai bên.

Ồ, hôm nay món điểm tâm này sao lại có màu sắc kỳ quái như vậy? Lại là tro bụi màu nâu, trên mặt vẫn còn đang rải rác vài vật thể vụn vặt hình bột phấn.

Hắn không nhận được ý nghĩ rằng, hôm nay có phải là nàng không cẩn thận đựng đồ bụi lò, hất lên trên điểm tâm?

Quan sát hồi lâu, rốt cục cố lấy dũng khí, cắn vào rồi nhấm nháp một chút.

Hương vị ngọt ngào thơm phượng phức, xôm xốp mềm mại ngon miệng, để lại hương thơm trong miệng.

Hắn rốt cục xác định được điểm tâm hôm nay không có vấn đề, vì vậy thỏa mãn ăn sạch sẽ, rửa tay trong chậu nước, rồi mở ra hạc thư.

"Thí nghiệm thật lâu, rốt cục tìm được nguyên liệu thích hợp, làm ra bánh ngọt Tiramisu (là một loại bánh ngọt tráng miệng rất nổi tiếng của nước Ý), hy vọng người thích."

"Phụ chú: rải trên mặt bánh ngọt không phải là bụi lò, yên tâm ăn đi! Còn nữa, công việc tuy vội vàng nhưng cũng phải chú ý thân thể đó! Thức đêm đối với cơ thể không tốt, cố gắng đừng như thế nữa."

Phản lực khoản (kí tên) vẫn là một con heo nhỏ.

Hắn xem xong hạc thư, cười cười, đang muốn thu cái hộp vào, thì động tác tay chợt lại dừng phắt, đột nhiên đình chỉ.

Hắn đêm qua quả thật là đã thức đêm.

Vì xét duyệt ghi lại cả lời khai của mười bảy nghi phạm, cả đêm không ngủ.

Nhưng vấn đề là, tại sao hắn đêm qua một đêm không ngủ, nàng hôm nay đã biết tin tức, lại còn viết thư tới khuyên hắn bảo trọng thân thể?

Hắn làm việc và nghỉ ngơi đến khi nào bị người khác quan sát được rõ ràng như vậy?

Hắn bức bối đưa tay sờ lên thái dương. Có lẽ là trùng hợp đi! Thẩm Hoài Bích thân là thiên kim tướng phủ, tiểu thư khuê các, làm sao có thể phái người đi giám thị hắn?

Hắn là không thể nào!

Phòng ngủ mở ra từ bên trong, tiểu đồng hầu cận đứng ở ngoài cửa lập tức chào đón.

"Vương gia ——"

Lý Văn Chính ngẩng đầu liền hỏi: "Nghênh Thuận, người có thể trèo cây được không?"

Nghênh Thuận ngần ngừ, nhếch miệng nói "Khởi bẩm Vương gia, nô tài từ nhỏ lớn lên tại vương phủ. Nhiều năm như vậy, các loại công việc đều học rất tốt, chính là không có học trèo cây. . ."

Lý Văn Chính quét mắt nhìn hắn một cái, hàm hồ: "Nữ nhân đều có thể trèo cây, người còn không trèo được ư?"

Không nói hai lời, liền mang hắn vào khu nhà rìa cùng phía đông của vương phủ.

Tà hữu nhìn một chút, chỉ một gốc cây đại thụ to nhất.

"Ngươi, trèo lên trên đi."

Nghênh Thuần lập tức kêu khổ đến thấu trời, đành phải chạy khắp nơi mượn thang, nom nớp lo sợ leo lên cây.

"Xa hơn lên trên một chút." Lý Văn Chính đứng dưới tán lá cây hạ lệnh, nhìn độ cao đã khá khá mới nói: "Ngươi nhìn sang phía đông, xem có tới được Thảm tướng phủ không?"

Nghênh Thuần nhìn quanh vài lần, lớn tiếng bẩm báo "Thấy được cửa chính tướng phủ, nhưng mà tầm biến lớn không thấy rõ lắm."

Lý Văn Chính lại nói: "Lại cẩn thận nhìn cho ta, thấy được mặt người ra vào tướng phủ không?"

Nghênh Thuần dôi mắt về phía xa, ánh mắt đều nhìn đến xót, mặt khổ sở trả lời: "Có khả năng nhìn thấy người ra vào, nhưng mặt người . . . Xa như vậy, nô tài thật sự không nhìn rõ a!"

Lý Văn Chính lại nói: "Ngươi lại nhìn kỹ, thấy được phòng ngủ Thảm gia không?"

Nghênh Thuần ngây ngốc nhìn hồi lâu, ủy khuất nói: "Vương gia, tiểu nhân còn chưa từng đến tướng phủ, làm sao biết chỗ nào là khuê phòng của Thảm tiểu thư a?"

Hắn giật mình một cái, suy nghĩ như tia chớp, lập tức tìm ra mấu chốt .

Thảm Hoài Bích cũng không có đến Khang Vương phủ, nàng lại làm sao biết chỗ nào là phòng ngủ của hắn, lại là làm sao thấy được hắn suốt một đêm không ngủ!

Chẳng lẽ nàng thật sự phái người giám sát hắn? !

Lý Văn Chính âm thầm cắn răng, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

*

**

Thảm Hoài Bích ngồi ở trên cây hòe lớn, ngẩn người.

Gần đây nàng thật sự khó nắm bắt thời gian làm việc và nghỉ ngơi của hắn. Coi như là hắn muốn trốn nàng thì cũng không đến mức đảo lộn cuộc sống của mình chứ !?

Tối ngày hôm qua, nàng trèo lên trên cây hòe, đợi đến nửa đêm, lại cũng không hề thấy hắn xuất hiện. Sau này sai người nghe ngóng mới biết được, xé chiều hôm qua hắn trở về vương phủ, đúng lúc chính mình không chờ ..

Mà hôm nay, nàng ở trên cây lại đợi đến nửa đêm, liền đang hoài nghi hắn phải chăng là lại trở về phủ sớm, thì có một chiếc xe ngựa dừng ở cửa vương phủ .

Tìm nàng đập thành thạch, cuồng quit cầm lấy ống dòm, muốn liếc hắn thật tốt một cái.

Kỳ thật chỉ là hai ngày không có thấy mà thôi, tại sao nàng lại cảm giác được thời gian trôi qua rất lâu đây?

Một ngày không thấy, như cách ba thu. Câu ngạn ngữ cổ này thì ra rất đúng.

Bóng người di động trong ống kính, là Lý Văn Chính, hắn đi ra từ trong xe ngựa .

Nàng nhìn chăm chú gương mặt của hắn. Ừ, so với hai ngày trước, hình như không thay đổi mấy.

Nàng say sưa nhìn hàng mi dài đậm của hắn, cái mũi cao thẳng, khóe môi có hơi nhếch lên. . .

Ồ, hắn đang cười với ai vậy?

Chỉ thấy hắn xoay người sang chỗ khác, giống như đang đỡ ai xuống xe ngựa.

Tìm Thảm Hoài Bích ngừng đập một nhịp, lập tức thít chặt lại kịch liệt, tầm mắt vội vàng chuyển qua bên cạnh hắn.

Bên cạnh hắn đứng là một người thiếu nữ tuyệt sắc, mắt như thu thủy, vòng eo chỉ một nắm tay.

Thảm Hoài Bích biết chính mình không nên nhìn tiếp. Nếu cứ nhìn tiếp, chính là theo dõi riêng tư của người khác .

Chính là tay nàng hoàn toàn không nghe đại nào chỉ huy, ống dòm dõi theo từng bước chân của bọn họ. Nàng nhìn thấy bọn họ trước sau đi vào đại môn vương phủ, lại đi qua ba tầng đình viện, xuyên nhà thủy tạ Cửu Khúc.

Lý Văn Chính dừng bước chân lại, nói gì đó với thiếu nữ ở phía sau. Thiếu nữ thân nhiên cười một tiếng, tiến lên hai bước, tự giao tay mình vào trong tay của hắn.

Hắn đẩy cửa ra.

Cái nhà kia, đúng là chủ phòng mà hắn ngày thường sống ở đó. Thẩm Hoài Bích cầm ống dòm mà tay căng thẳng.

Phong tục dân tình thiên triều vẫn còn thật sự theo truyền thống cổ. Phụ nữ đẳng hoàng tuyệt đối không thể có chuyện nửa đêm chạy đến trong phòng ngủ của nam nhân, chẳng lẽ thiếu nữ này... Chính là ở lầu xanh!?

Như vậy, hắn đây là... Triệu kỹ nữ?

Màn đêm dịu dàng, Thẩm Hoài Bích ngồi yên đến nửa đêm, mới thất hồn lạc phách tụt xuống gốc hòe. Nàng trở lại khuê phòng, dùng gối đầu bịt kín mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Được Vương Gia Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Lý Văn Chính kéo thiếu nữ vào chủ phòng thì buông tay. Thiếu nữ nhẹ nhàng theo sát phía sau hắn, đóng lại cửa phòng xong, quan tâm lấy ly trà ôn nhu gọi. "Vương gia uống ly trà đi!!"

Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng, thấy vậy nàng chợt rung mình một cái đặt ly trà xuống rồi đứng sang bên.

"Ngồi bên kia đi" hắn đưa tay chỉ hướng đến cái ghế bên cạnh, thiếu nữ liền nghe lời ngồi xuống...

"Trên án thư có vài quyển sách ngươi tùy tiện cầm một cuốn đọc cho Bôn Vương nghe" thiếu nữ cầm lên một quyển lật xem hai trang "A, Vương gia này đây là "Đạo Đức Kinh""

Lý Văn Chính giọng điệu bình thường nói "đọc"

Thiếu nữ méo miệng muốn khóc lên.

Nàng là ai a, nàng là Đệ nhất kỹ nữ nổi tiếng nhất Kinh Thành, qua lại không biết bao nhiêu vương công quý tộc. Chỉ cần liếc mắt một cái liền có vô số nam nhân quỳ dưới váy của nàng....

Khang Vương gia ít giao thiệp với nơi trăng gió, vậy mà hôm nay lại cho người mời nàng vào phủ. Liễu Phiên Phiên vừa mừng vừa sợ cho là câu được con cá lớn nên tí ni ăn mặt và trang điểm suốt cả buổi chiều!

Vốn là tất cả đều thật tốt ai biết khi vào tới tẩm phòng hắn liền không để ý đến nàng, ánh mắt của nàng như ai oán nhìn Lý Văn Chính nhưng ngay cả liếc mắt hắn cũng không thèm nhìn nàng lấy một cái.

Bất đắc dĩ nàng không thể làm gì khác là ủy khuất đọc {Đạo Đức Kinh} "Đạo khả đạo, phi thường đạo *, Danh khả danh, phi thường danh **""

Nàng vừa đọc nhưng trong lòng vô cùng tức giận. Nàng làm sai cái gì sao? Cái gì cũng không làm a, tại sao Vương gia đột nhiên không để ý tới nàng chứ??

Mới đọc có ba trang mà nàng đã cảm thấy buồn ngủ. Nàng gượng gạo ngược mắt lên nhìn Lý Văn Chính một chút, lập tức thiếu chút nữa là thổ huyết. Vậy là trong lúc nàng đọc kinh thì hắn nằm ngủ!!....

"Thế này, thế này! rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a!!?"

... ..

Lý Văn Chính gần đây công vụ nhiều nên tinh thần không tốt và mệt mỏi, nên ngủ một giấc thẳng tới sáng sớm. Cho đến lúc Nghênh Thuần ở bên ngoài thúc giục hắn vào triều, lúc này mới tỉnh lại.

Mở mắt thì nhớ lại trong phòng còn có một nữ tử vội vẫy tay sai người đưa Liễu Phiên Phiên trở về.

Hôm nay vào triều nói cái gì chính hần đều không nhớ , trong lòng chỉ nghĩ đêm qua cho người rước Liễu Phiến Phiến vào phủ không biết Thẩm Hoài Bích có thể là biết chuyện này hay không .

Không biết tức là nàng không cho người theo giám thị hần !"

Đã biết như vậy là nói lên tất cả nàng điều nói xạo

Bãi triều xong phải đi tới Đại Lý Tự Tam Đường hội thẩm , thẩm án một ngày lại đến tối mới hồi phủ

Đi lên bậc thang Bạch Ngọc , bước chân dừng lại theo thói quen nhìn phải nhìn trái một chút . "Ồ" hôm nay sau không có người hầu của Thẩm phủ đứng ở đại môn .

Sau khi nhìn một chút bên phải lại nhìn bên trái, cuối cùng ánh mắt rơi trên người của lính gác cổng . Người gác cổng rung mình một cái nom nớp lo sợ mở miệng "Vương gia , Thẩm phủ hôm nay không có phái người qua đây!"

Lý Văn Chính sắc mặt bỗng trầm xuống . "Bỏn Vương hỏi người nói sao ?Thật to gan .!!"

Người gác cổng sợ đến mức lập tức quỳ trên mặt đất "Tiểu nhân biết sai rồi vương gia tha tội !" Trong lòng hần khóc không ra nước mắt . Không phải ánh mắt của người nhìn hần như vậy là muốn hần nói chuyện sao !!?"

Lý Văn Chính sầm mặt bước qua đại môn đi vào vương phủ .

Hon một tháng tới nay , lần đầu tiên không được ăn điểm tâm ngon lành mà cũng không có nhận được bức thư gấp hình hạc giấy nào

Ngày hôm sau cũng không có

Ngày thứ ba cũng không nhận được !!

Trên mặt của hần mây đen cuồn cuộn . Quả nhiên nàng đã biết, không ngờ nàng cho người giám thị hần !!

Bọn hạ nhân Khang Vương phủ trong ba ngày nay kêu khổ thấu trời . Bọn họ hầu hạ trong vương phủ này mười lăm hai mươi năm , nhưng chưa từng thấy tính tình Vương gia âm trầm khó dò giống như hiện tại ..

Hậu viện của vương phủ có nuôi một đôi Bạch Hạc, Vương gia vô cùng thích bọn nó . Nhưng hôm qua không biết vì sao đột nhiên mệnh lệnh cho người bắt bọn nó đóng gói ném ra khỏi phủ phủ

Thật thương cảm cho một đôi bạch hạc tiên phong đạo cốt ,bị ném ra bên ngoài tiếng kêu so sánh với vịt còn thảm thiết hơn..

Buổi tối lúc về đến vương phủ Lý Văn Chính vừa đi lên bậc thang . Người gác cửa theo như thường lệ cúi đầu hành lễ ,hần nhìn bọn họ vài lần đột nhiên sắc mặt trầm xuống, hạ mệnh lệnh quản gia đuổi toàn bộ bọn họ, đổi người khác thay thế !!

Nguyên nhân nhìn bọn hần giống hung thần ác sát, không biết hù dọa chạy biết bao nhiêu người không ai dám tiếp cận đại môn của Vương phủ !

Mấy ngày nay bầu không khí ở Vương phủ vô cùng căng thẳng, mà ở Tam Đường Hội Thẩm trong Đại Lý Tự cũng không ngoại lệ . Hần phụ trách hội thẩm phạm nhân , nhắc tới chất vấn mà phạm là trả lời chậm hoặc không khai nhận , hần lập tức cho người trực tiếp kéo xuống đánh bằng roi . Đánh cho các phạm nhân thấy Khang Vương đều sợ đến phát run !!

Đại Lý Tự Khanh và Hình Bộ Thượng Thư hiệp đồng xét án đều co lại đứng ở một bên không dám nói nhiều lời ,Khang Vương gia mấy ngày nay làm sau vậy ?Quả thực là đáng đáng sát khí a !!

Đến ngày thứ tư ban đêm khi Lý Văn Chính trở lại vương phủ rồi cuộc tại cửa nhận được hộp lễ vật của Thẩm phủ đưa tới ..

Hôm nay cái hộp so sánh với trước đây thì muốn lớn hơn nhiều sức nặng cũng nhiều hơn. Ngón tay hần khẽ chạm vào cái nơ hình con bướm rồi cuộc không nhận được bên trong chứa thứ gì hần liền đi qua tiền đình sau đó mở ra

"Ồ " không có điểm tâm chỉ có một quyển sách và một con hạc giấy ..

Khó trách nặng như vậy..

Cái hộp kia gói quyển sách cũng thật là kỳ quái ,chỉ dùng bìa sách màu lam bọc lại , ngoài bìa lại không có tên .Lý Văn Chính đưa tay mở ra trang đầu "Ngô " nhìn đến tên viết bên trong trang sách .!

Thấy rõ bên trong một nhóm chữ thật to hần mở to trừng hai mắt ,lại lấy tay dụi dụi mắt vài lần

"Không nhìn lầm ,thật sự không nhìn lầm"!!

Khí nóng bốc lên trong lòng như bị cái gì làm cho nghẹn, lại khó chịu đến mức thiếu chút nữa thổ huyết...

Bên trong trang sách nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh viết ...

"Bệnh hoa liễu và cùng với phương thuốc bách khoa toàn thư "

Hắn miễng cường nhin xuống tức giận đọc xong nội dung trong sách

Thật sự là ...Nội dung rất đầy đủ cho một quyển sách .

Hắn cắn răng ném quyển sách sang một bên cầm hạc giấy lên mở ra xem ,hắn muốn nhìn xem nàng giải thích thế nào !!

Nhìn chữ viết quen thuộc được viết trên giấy màu xiên xẹo nằm thành hai hàng . Chữ phía sau chính là một chuỗi dấu hiệu kỳ quái, hắn mắt dù xem không hiểu nhưng cũng đoán được là dùng cho biểu đạt tâm tình

sục sôi mãnh liệt .

Trên giấy màu viết

"Là nguy hiểm!"

"Triệu kỹ nữ là đáng xấu hổ !!!"

Nghênh Thuần đi theo chủ tử, ở phía sau thiếu chút nữa bị phản ứng của hắn hù chết ..

Từ lúc mở cái hộp kia ra ,sắc mặt của Vương gia lúc đỏ lúc trắng . Phải biết từ nhỏ hắn đã theo Vương gia, hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy Vương gia như vậy . Từ trước đến giờ Vương gia luôn là một bộ dáng thong dong , đầu có như bây giờ một bụng hỏa nghiêng răng nghiêng lợi hai mắt cũng sắp phun ra lửa rồi !!

Lý Văn Chính nén xuống tính khí , hai hàng mi phát run . Tại đình viện thổi qua một hồi gió lạnh ,hắn đột nhiên nở nụ cười lạnh "Nàng nếu là muốn trách cứ thì đến đây đi ! Nghênh Thuần đi xem một chút , người hầu của Thẩm phủ đã đi chưa . Nếu chưa có đi xa thì bảo người đưa hắn đến đây !!"

Sau khi người hầu của Thẩm phủ hành lễ với Vương gia, trong lòng vô cùng run sợ . Không biết Vương gia gọi hắn trở lại làm cái gì ?

* đạo khả đạo, phi thường đạo; nói đúng là, quy luật cuộc sống là có khả năng nhận thức, là có thể nắm giữ, nhưng tuyệt đối không phải như chúng ta nhận thức bình thường .

** danh khả danh, phi thường danh; là nói, danh cùng lợi đích thực là có khả năng cầu được, nhưng không phải cái loại "Hư danh" bình thường; Hai câu này là nói cho chúng ta biết một đạo lý. Nếu chúng ta muốn chính xác nhận thức quy luật cuộc sống, chỉ có sống lâu trong quy luật thì mới có thể cầu được hoàn toàn danh cùng lợi thật sự .

Lý Văn Chính phát tay, người hầu vương phủ liền ôm tới một cái hộp gỗ khá lớn, đưa trước mặt người hầu Thẩm phủ.

“Cái này... mang về đi, trả lại cho tiểu thư nhà ngươi!”

Người hầu Thẩm phủ vừa nghe liền biết có chuyện không ổn, vội vàng nhìn lại mấy lần.

Trời ạ! Quả nhiên là hộp lễ vật trước kia được mang đến, tất cả đều để ở chỗ này sao?

Hắn kinh hãi, vội vàng quỳ xuống, không ngừng dập đầu, “Vương gia, Vương gia, không biết nô tài làm sai điều gì khiến cho ngài tức giận, nhưng những thứ này đều không liên quan đến bọn nô tài!”

Lý Văn Chính lạnh lùng nói: “ Ngươi không làm sai, đứng lên đi. Mang đồ về nhà, thuận tiện hỏi tiểu thư nhà ngươi xem, mỗi ngày mất bao nhiêu tiền thuê người theo dõi hành tung của ta. Bỏn vương không liên quan gì đến tiểu thư nhà ngươi, số tiền này cũng không cần nàng trả lại”

Người hầu Thẩm phủ kinh ngạc há hốc mồm, lúc sau mới lắp ba lắp bắp nói: “Này, chuyện này có hiểu lầm gì sao? Huống chi, lễ vật này là đưa đến chỗ Vương gia , nay tiểu nhân cứ cầm đi như vậy, e là không tốt. Không bằng Vương gia ngài tự mình...”

Hắn chưa nói xong liền bị Lý Văn Chính cắt đứt.

“Cứ cầm đi, khiến cho tiểu thư nhà ngươi không còn thể diện nữa sao? Được, ta đây tìm người có đủ thân phận đến, ngươi quay về Thẩm phủ đi”

Hắn quay lại quát với Nghênh Thuần một tiếng: “ Ngươi đi tỉnh Nam hầu phủ, gọi Tiểu Hầu gia đến đây, nói là Bỏn vương có việc tìm hắn, làm phiền hắn một chuyến”.

Nửa canh giờ sau.

Phượng Tiểu hầu mặt mày ủ rũ, bước chân nặng nề đi vào Thẩm phủ.

Quả nhiên là đóng cửa ngồi ở nhà, vẫn bị họa từ trên trời giáng xuống.

Hắn đang yên đang lành ngủ ở nhà, kết quả lại bị người ta kéo từ trong chăn dậy, lại bị bắt đi giải quyết chuyện khó khăn.

Đi thì đắc tội với Thảm thừa tướng.

Mà không đi lại đắc tội với Vương gia.

Thảm thừa tướng mặt mày tươi cười chào đón, “Khách quý ít gặp, hôm nay ngày tốt gì, khiến cho tiểu Hầu gia ngài đại giá quang lâm?”

Phượng tiểu Hầu yếu ớt, khuôn mặt ỉu xiu phát tay, bảo tiểu đồng ôm một cái hộp gỗ tới, “Bản hầu hôm nay là thay người làm việc, là đến đưa lễ vật cho Thảm tiểu thư”.

Thảm thừa tướng liền biến sắc, “Đây là ý tứ của Khang vương? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Phượng tiểu hầu thở dài, “Nguyên nhân cụ thể, chắc là Thảm tiểu thư rõ nhất!”

Thảm thừa tướng cho người gọi con gái tới.

Hiểu rõ mọi chuyện từ đầu tới cuối, Thảm Hoài Bích bị kích thích đến phát ngốc.

Phượng tiểu hầu nói “Thảm tiểu thư, từ đầu đến cuối câu chuyện là như vậy. Nói thật, người bị giám thị hành động hàng ngày... khụ khụ, không có nam nhân nào chịu được, huống chi là người kiêu ngạo như Khang vương”

Thảm thừa tướng tràn đầy nghi hoặc, không tin tưởng. “Con gái, con thật sự thuê người đi giám sát vương gia?”

Nàng cúi đầu, âm thanh buồn bã: “Cha, người chẳng lẽ quên, từ sau khi người hạ lệnh, con gái ngay cả mua giấy màu đều phải qua tay quản gia, làm gì có cơ hội mà đi thuê người”.

Thảm thừa tướng gật đầu, lập tức giận dữ, dùng sức đánh lên tay vịn một cái, “Đúng vậy, cha biết rõ, con gái Thảm gia chúng ta làm sao có thể thuê người giám sát đàn ông! Ta hiểu được, chắc chắn là Khang vương gia muốn cự tuyệt ý tốt của Bích nhi nhà ta, tùy tiện tìm lấy cớ”.

Sắc mặt hắn thoáng chốc trầm xuống, lạnh lùng nói với Phượng tiểu hầu: “Kỳ thật Khang vương gia hà tất phải làm như vậy, làm phiền tiểu hầu gia trò về nói một tiếng với Vương gia, nếu hắn không muốn có bất kỳ quan hệ nào với tiểu nữ, Thảm gia cũng không dám trèo cao với đến Vương gia. Nếu lễ vật của tiểu nữ bị trả lại, sau này Thảm phủ với Khang vương phủ không còn liên quan gì nữa.”

Nói xong cũng không thèm nhìn Phượng tiểu hầu một cái, trực tiếp tiễn khách, phát tay áo đi vào bên trong.

Phượng tiểu hầu ngốc người tại chỗ, một lúc sau mới phản ứng lại. Hắn đường đường là tiểu hầu gia, lại bị người ta hạ lệnh đuổi khách.

Phía sau bình phong, Thảm phủ nhân sau một hồi nghe lén cũng không thể kìm chế được, từ sau bình phong bước ra, ôm lấy con gái khóc lớn.

“Con gái ta số khổ! Người như thế nào luôn gặp phải người như vậy, người khóc đi, khóc xong trong lòng liền dễ chịu”.

Thảm Hoài Bích gạt gạt khóe miệng, “Không có gì, bất kể chuyện gì, mọi việc con làm đều không thành công, đã quen với việc thứ mình muốn luôn không chiếm được.”

Thảm phủ nhân càng khóc lớn hơn, nước mắt giàn giụa, “Con gái số khổ, mẹ thật sự xin lỗi con”.

Phượng tiểu hầu còn đứng ở trong phòng, bèn cười khan vài tiếng, “Thảm tiểu thư không nên qua đau lòng, cái... kia... Ha ha, tại hạ cáo từ”.

Không ai để ý tới hắn.

Hắn sờ sờ mũi, nhấc chân chạy lấy người.

Thảm Bích Hoài vuốt vuốt khóe mắt có chút hồng, cao giọng nói “Hầu gia xin dừng bước, tiểu nữ còn có chuyện muốn nhờ”.

Phượng tiểu hầu không thể làm gì hơn đành phải quay lại, “Thảm tiểu thư cứ nói”.

Nàng buồn bã mở miệng nói: “Ta không có thuê người giám sát mọi chuyện của hắn, ta mỗi ngày leo lên cây, nhìn hắn ra vào trong phủ, chuyện này... cũng khó trách hắn sẽ hiểu nhầm”.

Nàng hạ lệnh cho Tiểu Hoàn đến cái hang ở cây hòe lấy đồ, còn mình thì chạy về phòng, lấy ra một ít giấy màu, nhanh chóng viết rồi xếp thành con hạc giấy.

Đồ Tiểu Hoàn mang tới để cùng một chỗ với hạc giấy, dùng cái hộp bọc lại, thật xinh đẹp.

Phượng tiểu hầu gạt mình hỏi: “Đây là?”

“Là lễ vật cuối cùng đưa cho hần”. Nàng buồn bã nói: “Làm phiền hầu gia giúp ta giao cho hần, nếu hần không nhận, liền vứt là được, không có chuyện gì”.

Nàng hít hít cái mũi, bây giờ không thể khóc, nếu như khóc trước mặt Tiểu hầu gia, thật sự mất mặt.

Phượng tiểu hầu đồng tình nhìn nàng một cái, cái mũi hồng hồng, đôi mắt cũng đều hồng.

Haiz, đây là chuyện hành hạ người ta nhất, mà cái cô nương mập này... xem ra cũng thật đáng thương.

Tâm hần liền mềm nhũn, ôm lấy cái hộp vào trong ngực cam đoan “Thẩm tiểu thư, người yên tâm, bản hầu sẽ không phụ sự nhờ cậy của người, sẽ thuyết phục Khang vương nhận lễ vật của người”.

Đứng ở trong phòng, thấy hần xách cái hộp, bóng lưng ngày càng xa, rõ ràng là ánh mặt trời chiếu xuống sáng chói, nhưng tâm trạng của nàng cực kì thê thảm.

Nhìn cảnh tượng này, nàng thì thầm một hơi:

“Xuân nhật du, hạnh hoa xuy mãn đầu.

Mạch thượng thủy gia niên thiếu? Túc phong lưu!

Thiếp nghĩ tương thân giả dư, nhất sinh lưu

Tùng sử bị vô tình khí --

Bất năng tu!”

Âm thanh truyền tới lỗ tai Phượng tiểu hầu, hai chân liền lao đảo, thiếu chút nữa ngã đụng vào cánh cửa.

Mẹ ơi, cái gì gọi là tình trường không được như ý, đội đàn sáo đắc ý, hần cuối cùng cũng biết được.

Thiên kim tiểu thư Thẩm phủ vì chuyện thất tình mà bị đã kích.

Lý Văn Chính ngồi bên trong thư phòng, nghe Phượng tiểu hầu nói lại.

“Thẩm tiểu thư nói, nàng không có thuê người giám thị Vương gia”.

Hần không từ không hừ.

Phượng tiểu hầu lại nói tiếp: “Thẩm tiểu thư nói, chuyện của người, nàng là mỗi ngày ngồi trên cây, nhìn người ra vào phủ”.

Lý Văn Chính không nói gì, ánh mắt liếc hần một cái, tầm mắt rơi vào chiếc hộp hần đang cầm trên tay.

Phượng tiểu hầu đẩy đẩy cái hộp cho hần “Cái ... này, là Thẩm tiểu thư đưa lễ vật cuối cùng cho ngài. Vương gia, Thẩm tiểu thư dù sao cũng là thiên kim thừa tướng phủ, lại còn một lòng say mê... ngài hãy nhận lấy...”

Lời nói chưa dứt, Lý Văn Chính liền đưa tay nhận lấy.

Phượng tiểu hầu ngốc ra. Trên đường quay về Vương phủ, hần chuẩn bị đầy đủ lời lẽ, tính toán dùng miệng lưỡi thuyết phục Vương gia nhận lễ vật, không nghĩ tới vừa nói, Vương gia liền bị thuyết phục? Hần từ lúc nào lại giỏi nói chuyện đến như vậy?”

Lý Văn Chính liếc hần một cái, hần rút cuộc cũng có phản ứng, ho khan hai tiếng “Vương gia không có việc gì nữa, ta liền cáo lui”.

Lý Văn Chính nhìn xuyên qua song cửa, xác định Phượng tiểu hầu đi xa, vùng phụ cận không có ai, hần mới đưa tay mở cái hộp.

Đặt ở bên trái là con hạc giấy, mà ở bên phải là đồ vật dài nhỏ tròn, bằng đồng, có hình thù kỳ quái.

Hần cầm lấy cái đồ vật đó, hai đầu là một khối lưu ly trong suốt.

Nghiên cứu hồi lâu không biết là cái gì, hần liền lấy con hạc, mở ra.

Lần này không có chữ, lại vẽ hai bức tranh nho nhỏ.

Bức tranh thứ nhất là vẽ lúc sáng sớm, mặt trời hiện lên đằng đông, một búp bê mập mập ngồi trên ngọn cây, trong tay cầm cái đồ đồng hình tròn, hướng phía tây nhìn xa, nơi đó có một nam nhân đang bước ra khỏi cổng.

Bức tranh thứ hai là vẽ ban đêm, mặt trăng từ phía tây hiện ra, vẫn là thiếu nữ mập mạp kia ngồi trên ngọn cây, trong tay cầm cái đồ đồng hình tròn, hướng phía tây nhìn xa, nơi đó có một nam nhân đang từ ngoài cổng đi vào.

Lý Văn Chính trầm tư một lúc lâu, lại thấy cái đồ đồng hình tròn kì lạ, học tư thế nữ nhân trong tranh, để nó sát vào trước mắt, hướng ngoài cửa nhìn lại.

Bức tường xa xa như gần hơn, giống như đang từ từ tiến lại.

Hắn kinh hãi, để đồ vật xuống, lại thấy bức tường đứng cách xa tầm hai mươi trượng.

Hắn cúi đầu nhìn bức tranh.

Thì ra là thế.

Lúc đầu... như thế.

Ngồi trước cửa sổ hồi lâu, Lý Văn Chính gấp lại con hạc giấy như cũ, cùng ống dóm cất vào trong hộp lễ vật, đứng lên, mở ra ngăn bí mật ở giá sách, để hộp lễ vật vào trong.

Thì ra các loại hộp đầy màu sắc tinh xảo đều để đầy trong ngăn bí mật, hiện tại đã trống rỗng, chỉ có một chút hương thơm, vẫn còn quanh quẩn trong phòng.

“Xuân nhật du, hạnh hoa xuy mẫn đầu.

Mạch thượng thủy gia niên thiếu? Túc phong lưu!

Thiếp nghĩ tương thân giá dư, nhất sinh hưu

Túng sử bị vô tình khí --

Bất năng tu!”

Nghĩa : "Du chơi ngày xuân , hoa hạnh bay rợp trời. Thiếu niên nhà ai thật phong lưu. Thiếp nghĩ đem thân gả cùng, một đời vui vẻ. Mặc dù bị vô tình vút bỏ, cũng không xấu hổ."

.

Thơ (sưu tầm)

Hoa hạnh xuân bay rợp rợp đầu

Trao trẻ phong lưu bước bước mau

Ước nguyện chung thân bên chàng ấy

Dẫu tình có nhạt cũng không sầu.

(Tư đế hương - Vi Trang)

Bản dịch thơ của hieusol – Tàng Thư Viện:

Giới thiệu bài thơ

Tư đế hương • xuân nhật du là một bài từ do một trong Ngũ Đại thi nhân thời đường mạt là Vi Trang sáng tác . Nó miêu tả nguyện vọng mãnh liệt của nữ nhân về yêu cầu tự do lựa chọn đối tượng trong cuộc sống hôn nhân . Tác giả lấy phương pháp tranh thủy mặc , bút pháp thanh tân trong sáng để vẽ ra hình tượng một thiếu nữ khờ khạo hồn nhiên, nhiệt liệt theo đuổi tình yêu .

Bạn đang đọc truyện *Ôm Được Vương Gia Vê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Edit : Thuc Quynh

Vụ án Bộ Hộ làm rối kỉ cương bán chức quan kia liên quan đông đảo, lại phải mất một tháng mới kết án.

Trong khoảng thời gian này, Lý Văn Chính bận rộn đến đầu óc quay cuồng. Chờ khi hần rốt cục có được rảnh rỗi mới phát hiện rằng hần đã trở thành kẻ "Bội tình bạc nghĩa", bị mọi người lên án công khai, là kẻ phụ lòng người.

"Mặc dù bị vô tình vứt bỏ, không thể xấu hổ', chắc chắn!"

Hoàng đế tại Ngự Thư Phòng đã nói với hần: "Lão Ngũ a, ngày thường ngươi coi như là giữ mình trong sạch, tại sao lại làm như vậy đối với Thiên kim của Phủ Thừa tướng. Mấy ngày hôm nay, Thẩm Thừa Tướng bị ngươi chọc tức đến nổi ngã bệnh, ngay cả nhìn Trầm đây cũng không thêm nhìn".

Sắc mặt của hần có hơi biến chuyển nhưng cũng lập tức khôi phục lại bình thường.

"Thần đệ gần đây đều vội vàng điều tra phá án, không hề chú ý đến lời đồn đại. Thần đệ đối với Thẩm tiểu thư cũng không có bội tình bạc nghĩa, trong này nhất định có phát sinh gây hiểu lầm cái gì đó."

Hoàng đế sờ sờ cằm, "Phát sinh hiểu lầm? Cái kia ngươi cần phải làm sáng tỏ mọi vấn đề thật tốt. Trầm nghe nói, Thẩm tiểu thư vì ngươi chẳng màng ăn uống, người đã gây một vòng rồi."

Lý Văn Chính sững sờ, gật đầu nói: "Thần đệ đã biết."

Ngồi cùng hoàng đế dùng cơm trưa xong, hiện tại ở Ngự Thư Phòng, Lý Văn Chính chơi cờ cùng Hoàng đế. Nhưng mà Lý Văn Chính không thể nào tập trung được, cuối cùng Hoàng đế đành để hần xuất cung.

Lý Văn Chính tinh thần không chú tâm, lên xe ngựa quay về Khang Vương phủ. Xe ngựa chạy trên đường, qua các khu phố. Đoạn phố này chỉ có ba phủ đệ lớn, phía đông là Thẩm tướng phủ, tiếp theo là Phủ Định Quốc Tướng Quân, rồi mới đến Khang Vương phủ nằm ở phía tây.

Thẩm Thừa Tướng và Khang vương gia gần đây quan hệ không tốt lắm, mà ngay cả phu xe cũng biết, rất tự động tránh né Thẩm tướng phủ, chuyển từ đường chính đi đường nhỏ, để chỉ đi ngang qua cửa phủ Định Quốc Tướng Quân.

Lý Văn Chính nhắc màn xe lên, tùy ý liếc mắt vào phủ Định Quốc Tướng Quân. Cửa phủ đỏ chót đóng kín, phía trước trang trí bằng hai con sư tử đá với tư thế đang ngồi châu vãn cứ như thế.

Đúng lúc hần đang để màn xe xuống, lại nhìn một chút bên ngoài, đột nhiên có cảm giác gì không đúng. Nhìn không được hần lại nhìn quanh vài lần.

"O?" Hần thắc mắc nhìn lên trên cổng phủ Định Quốc Tướng Quân.

"Này, tám biển tên của phủ tướng quân như thế nào không có? Nghênh Thuận, ngươi có biết đây là có chuyện gì không?"

Nghênh Thuận ở ngoài xe ngựa nói: "Khởi bẩm Vương gia, Định Quốc Tướng Quân chuẩn bị cáo lão hồi hương, nghe nói trước đây đã treo biển bán nhà"

"Thì ra là thế." Hần gật đầu, "Bán nhà cho ai?"

Nghênh Thuận nghiêng răng nghiêng lợi tâu lại "Định quốc tướng quân nguyên vốn là muốn bán cho Binh bộ Trương Thị Lang, giá tiền đều đã thỏa thuận. Ai biết Thẩm Thừa Tướng nửa đường nhảy ra phá đám, trả giá gấp đôi để mua được căn nhà kia, miễn cưỡng Phủ tướng quân đành chấp nhận! Sau này chúng ta mỗi lần đi ra ngoài phủ đều phải đi qua cửa nhà bọn họ, mà phủ đệ Thẩm Thừa Tướng cùng Khang Vương phủ chúng ta cũng chỉ cách một bức tường!"

Nghe được câu nói cuối cùng kia, Lý Văn Chính nhất thời bị nước bọt của chính mình làm sặc sụa, ho khan một hồi .

Nói lên chuyện này, Nghênh Thuận liền tức giận bất bình.

"Thẩm Thừa Tướng đoạt được tòa nhà này, khẳng định không có hảo tâm, ai chẳng biết rằng Thẩm Thừa Tướng nhìn Vương gia ngài không vừa mắt? Quân gia hôm qua nói, sau này phải tăng thêm năm mươi thị vệ ở trong Khang Vương phủ, đêm ngày tuần tra phòng ngừa Thẩm phủ từ đối diện ném độc xà độc dược sang đây! Nó tài nhìn ra, không bằng chờ bọn hần hạ thủ, chúng ta tiên hạ thủ vi cường, cứ quăng độc xà độc dược sang bên kia vây tường đối diện trước!"

Lý Văn Chính xoa xoa thái dương, "Các ngươi ồn ào đủ chưa? Nói đủ rồi thì đưa ta về nghỉ ngơi đi!"

Dùng xong bữa cơm, sắc trời cũng đã tối, cũng đến lúc đi ngủ. Những mà, hần thật ngủ không được, nằm trên giường lăn qua lăn lại.

Từ lần nhận được ống nhôm và tranh vẽ, hần biết rõ chính mình đã trách lầm nàng.

Nhưng hộp quà đã trả về toàn bộ , làm sao có thể lại gọi ngược được?

Trong lòng hần nổi lên sự áy náy không thôi. Hần ngay cả đi ra ngoài vương phủ đều tránh né cửa Phủ Thẩm Thừa Tướng, cứ nghĩ vui đầu trong xử lý

mọi việc, chờ thêm ít thời gian nữa rồi nói sau.

Kết quả là bị người mắng thay lòng đổi dạ, bội tình bạc nghĩa, hắn cũng chỉ có thể cười khổ.

Nếu như quả thật là sự thật thì cũng thôi, nhưng mà đúng là cái gì hắn cũng không làm, tự dung lại bị gánh chịu cảnh người ta bêu xấu.

Càng không nghĩ tới, hiện tại hai nhà lại tiếp giáp với nhau, chỉ cách có mỗi bức tường.

Hai canh giờ trôi qua, người nằm trên giường vẫn không thể nào nhắm mắt, hắn biết rằng đêm nay khẳng định chính mình hoàn toàn mất ngủ.

Lý Văn Chính bật dậy, khoác y phục, rời giường, dự tính đi lại trong vương phủ để tiêu khiển.

Vừa đi vừa suy nghĩ, kết quả liền đi đến bờ tường bên cạnh.

Hắn vừa đi men theo dọc bức tường vây giải sầu, vừa suy đoán. Thảm phủ ở phía đông bành trường mạnh, ở phía đông cả một đám lớn tường vây như vậy. Đến tận cùng là bức tường nào tách ra nhà cửa của hai bên?*

*Phủ ngày xưa xây nhiều lớp tường ngăn thành những khu độc lập để đón khách, họ hàng, chỗ cho phụ nữ ở riêng.

Bất tri bất giác, bước chân hắn đi càng lúc càng xa, đi vào Đông viện, Đông viện nằm ở phía đông của Tiểu Hoa viên.

Ở phía đông Tiểu Hoa viên là chiếc hồ nhỏ, phía đông hồ nhỏ là khu đình viện nhỏ . . .

Phía đông khu đình viện nhỏ hoàn toàn hoang vu, cỏ mọc um tùm không ai dọn dẹp, xem ra đã vài năm mà cũng không có một người chăm sóc đình viện này.

Đi vào bên trong khu nhà của đình viện này, phía trước chính là một bức tường vây chung quanh, không còn đường nào khác nữa.

Lý Văn Chính cảm giác rất mất mặt. Thì ra trong vương phủ vẫn còn có nhiều chỗ như vậy mà hắn chưa từng đi qua, khiến hắn lại không tìm được chỗ mà phủ đệ hai nhà tiếp giáp ở đâu.

Ánh nến trong chiếc đèn lồng lay động vài cái rồi vụt tắt, khiến cho khung cảnh xung quanh hoàn toàn tối om.

Hắn nheo mắt, suy nghĩ. Hiện tại nếu có người theo dõi hắn, muốn ám sát hắn thì đây là một nơi ẩn mình thật là tốt. Nghĩ tới đây hắn lập tức xoay người trở về phòng.

Đột nhiên, tiếng của một nữ nhân thét chói tai vang lên, xuyên qua màng nhĩ của hắn, vang vọng trong đêm tối tĩnh mịch.

"A a a —"

Hắn nhanh chóng quay người lại, giữa bóng tối quỷ dị, vừa đưa mắt nhìn lên thì hắn thấy ở bờ tường đối diện có gác một cái đầu.

Mơ hồ đó là đầu của nữ nhân, xuất hiện ở trên gờ bức tường cao đến ba trượng*. Trong cảnh tượng đáng sợ ấy, cái đầu kia vẫn còn giật giật mấy cái.

* Một trượng - 3,3 m. Như vậy bức tường này cao 10m

Mồ hôi lạnh chảy ra từ sau lưng hắn.

Trong thời gian ngắn ngủi, vô số sơn tinh quỷ quái trong truyền thuyết hiện ra trong đầu hắn. Một tay hắn cầm chùy thủ giấu trong tay áo, bày ra tư thế phòng ngự.

Ánh trăng tròn nhô ra từ trong một đám mây dày, chỉ một thoáng chiếu sáng làm cho cảnh vật hiện lên rõ ràng trước mắt.

Trong đầu hắn vừa mới ổn định suy nghĩ, đột nhiên cảm giác được cái đầu ở trên bức tường kia nhìn có hơi quen mắt. Hắn không nhận được lại đưa mắt nhìn qua thêm lần nữa. Không nghĩ tới rằng, cái đầu kia đang nhìn quanh quất về hướng căn nhà ở đình viện.

Bốn mắt nhìn nhau.

Hai mặt nhìn nhau.

Cái đầu kia quát to một tiếng, phút chốc biến mất, cái đầu ở trên tường đã không thấy bóng dáng.

Sau một lát, đối diện vang lên âm thanh một vật nặng trình trịch rơi xuống đất.

Lúc này Lý Văn Chính hoàn toàn tỉnh táo.

Hắn hiện tại vẫn kiên nhẫn đứng bên kia tường đợi, đối diện mơ hồ truyền đến âm thanh kêu đau, hắn ho nhẹ một tiếng cách bức tường hỏi han: "Thẩm tiểu thư, có cần phải Bốn vương hỗ trợ sao?"

Thẩm Hoài Bích che mặt, cảm giác được chính mình không còn mặt mũi gặp người .

Nàng đòi này, chưa lúc nào mất mặt như hiện tại.

Hắn hôm nay như thế nào đột nhiên trở về? Lại như thế nào đúng lúc này đứng ở tường đối diện vậy hả....?

Tiểu Hoàn cố hết sức đỡ nàng lên từ trên mặt đất, mà nàng vẫn cứ lấy tay che mặt như vậy , thất kinh.

Mới vừa rồi chẳng phải chỉ là mộng thôi sao , chẳng lẽ mặt cũng bị thương?

Nàng lo lắng bật thốt lên: " Tiểu thư không sao chứ?"

Đúng lúc này, phía đối diện truyền tới âm thanh Lý Văn Chính ân cần hỏi thăm .

Thẩm Hoài Bích trong lòng than một tiếng. Xong đòi, thị lực hắn thật sự là tốt nha, nhìn thấy rất rõ ràng.

Cái này quả là hay. Tiểu thư tướng phủ leo tường, lại bị tóm ngay lúc đó, thế này không biết hắn sẽ nhìn mình thế nào?

Nàng ôm ôm cái mộng, càng nghĩ càng ảo não, càng nghĩ lại càng ủy khuất.

Nàng thật sự chỉ là rèn luyện thân thể a!

Bản thân mất tinh thần một hồi lâu, biết trốn không xong. Nàng đành phải lại lần nữa ra sức trèo lên trên đầu tường, lấp ba lấp bấp chào hỏi, "Ngươi, nhĩ hảo."

Lý Văn Chính mỉm cười, "Đã lâu không gặp."

Ngây ngốc nhìn nét tươi cười của hắn thật lâu thật lâu, cho đến khi hắn quay đầu nhìn sang chỗ khác, nàng mới mãnh liệt bùng tỉnh, trong lòng hô to không tốt.

Hông hét, hông hét, hắn ghét nhất người nhìn chằm chằm mặt của mình, lúc này khẳng định lại muốn tức giận nha!

Nàng cuống quýt nói: "Thật là khéo, lại gặp ngươi. Kỳ thật ta, ta chỉ đang rèn luyện thân thể, thật sự ta không hề nghĩ tới thứ khác."

Hắn nhướn mày "Rèn luyện thân thể..... cho nên nửa đêm leo tường?"

Nàng giải thích với hắn "Ách, có loại hoạt động gọi là leo núi, có khả năng rèn luyện toàn thân cơ thể. Cả trong tường phủ chỉ có bức tường này kiên cố nhất, thích hợp nhất leo núi. Với lại ta sợ bị người gặp phải, cho nên đã định mỗi ngày lúc này ở chỗ này leo tường mười lần."

Lại trong vòng một ngày lần thứ hai bị nước bọt của chính mình làm sặc sụa, khiến Lý Văn Chính một hồi khụ khụ.

Hôm nay là xảy ra chuyện gì? Một nàng thiên kim tướng phủ mỗi ngày leo tường mười lần rèn luyện thân thể, một người là vương gia nửa đêm không ngủ lại đi loạn trong vương phủ .

Như thế nào hai người đó lại có thể ở chung một chỗ, cách bức tường nói chuyện phiếm.

Thật sự là điên rồi!

Bình thường lời đồn đại không nói làm gì, nhưng loại quang cảnh hôm nay nếu như bị người ngoài nhìn thấy, cái thanh danh kia mới thực sự đem đi quét rác.

Rất xa có tiếng bước chân dồn dập truyền lại đây, Nghênh Thuần tựa hồ hỗn loạn đang nôn nóng gọi to "Vương gia! Vương gia! Ngài ở đâu a?"

Lý Văn Chính giật mình một cái, không hề chần chờ nữa ngẩn đầu nhìn Thẩm Hoài Bích nói: "Ta đi, ngươi bảo trọng."

Nàng ở sau lưng của hắn gọi lớn, "Này, này! Như thế nào đột nhiên muốn đi ? Chúng ta thật vất vả mới gặp mặt, ít nhất cũng trò chuyện lát nữa a! Vậy, ngày mai, ngày mai vào tâm này ngươi lại đây có được hay không?"

Hắn ra khỏi căn nhà nhỏ ở đình viện, nhanh chóng trở tay đóng cửa viện môn, che đi bóng dáng của nàng ở sau cánh cửa.

Nghênh Thuần mang nhóm lớn hộ vệ vừa lúc đã chạy tới, ánh đèn đuốc soi khắp nơi sáng rực. Đám hộ vệ phía trước lao đi quá nhanh, thiếu chút nữa đụng vào người Lý Văn Chính.

Nhìn thấy hắn , Nghênh Thuần thở phào nhẹ nhõm rất nhiều.

"Gia của ta! Ngài nửa đêm canh ba chạy đến nơi này làm cái gì a?"

Miệng hắn nói, chân liền đi đến cánh cổng vừa mới khép lại, muốn mở ra nhìn một chút bên trong.

Lý Văn Chính bỗng nhiên quát: "Không được mở ra!"

Nghênh Thuần bị dọa đến hoảng sợ, đứng khựng ngay tại chỗ.

Hắn lại hạ lệnh "Các ngươi đi tìm một cái khóa, rồi đóng chặt cửa nơi này. Không có lệnh của ta bất luận kẻ nào cũng không được đi vào, kẻ nào vi phạm xử theo gia pháp."

Lập tức có tiểu đồng tóa đi khắp nơi tìm khóa, còn hắn đứng chặn trước cửa khu nhà.

Hắn vừa lòng gật đầu. Nếu như hắn ra chậm vài bước, những hộ vệ này sẽ phá cửa mà vào, không chừng cả tập thể thấy Hoài Bích leo tường.

Nghĩ tới đây, hắn tròn mắt nhìn Nghênh Thuần. Bỗng vương chính mình lạc đường cũng không gặp, hắn gặp cái gì? Tiểu đồng tùy thân hầu hạ cũng quá ân cần đi.

Hắn chỉ cửa khu đình viện, ra lệnh cho Nghênh Thuần, "Mấy ngày nay ngươi đừng theo ta, vì phòng ngừa có người một mình cạy khóa, ngươi liền canh giữ ở cửa này đi!"

Nghênh Thuần kêu thảm thiết, "Vương gia!"

Lý Văn Chính được hộ vệ đưa trở lại tẩm phòng, tắm rửa, ngủ.

Ngày hôm sau vào triều, tấu chương về vụ án Bộ Hộ (như bộ tài chính bây giờ) làm rối loạn cương bản chức quan đã được hoàng đế thẩm duyệt, phát xuống.

Đối với ý kiến xử phạt phạm nhân, trên mặt ngự bút viết hai chữ to "Chuẩn tấu".

Vì vậy, trong vòng ba ngày, hơn ba chục người nhà quan viên liên can đến vụ án, chín nhà bị cả nhà tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội, mấy ngàn người lưu đầy biên ải.

Pháp trường Thái Thị Khẩu ** đều bị huyết tươi bao phủ.

** Thái Thị Khẩu: địa danh Bắc Kinh, ở vào khu Tây Thành chỗ đường Quảng An Môn giao nhau với Tuyên Võ Môn, thuộc về ngoại thành Bắc Kinh cũ (cũng gọi là khu Nam Thành)

Lý Văn Chính phụ trách giám sát xử tử từ ngày thứ nhất đến ngày cuối cùng, nhìn thấy đao phủ chặt đầu tựa như chém cái trắng muối chua.

Cuối cùng lại là bận rộn không ngừng thẩm tư liệu quan viên duyệt thay thế bổ sung, đề bạt nhân tài hữu dụng.

Thời gian nửa tháng cứ như vậy nhanh chóng trôi qua.

Đến ngày hôm đó ăn xong cơm chiều, hắn rốt cục cũng có thời gian rảnh đi lại tiêu khiển trong phủ.

Ngẩng đầu nhìn đến tường cao ba trượng xây vây quanh vương phủ, trong lòng đột nhiên động một cái.

Mấy ngày này tựa hồ có chuyện gì bị hắn xem nhẹ.

Lại không mục đích mà đi, tới khi phát hiện chính mình lúc này đang nhắm hướng phía đông mà đi.

Nghênh Thuần từ đêm đó nửa tháng trước, cũng không biết đắc tội Vương gia như thế nào mà bị đẩy đến phía đông trông cửa cái tiểu viện này, thực sự là uế oải cùng chán nản.

Căn đình viện này thật sự hoang vắng, lại phải ngồi trước cửa viện cả ngày, ngay cả bóng người cũng không hề thấy.

Đêm ngày ngoài gió lạnh trận trận, hắn chính là lúc nào cũng căng thẳng vạn phần, bả vai đột nhiên bị người vỗ nhẹ nhẹ một phen.

Hắn sợ đến nhảy dựng lên. Sau khi thấy rõ người trước mặt, đưa tay dụi mắt, vừa mừng vừa sợ lộ lóng lánh bắt đầu rơi, ôm lấy Lý Văn Chính khóc lớn, "Vương gia! Ngài cuối cùng cũng đến đây, ô ô ô.... nơi này thật đáng sợ, đêm nào cũng có chuyện ma quái, ô ô ô ——"

Lý Văn Chính sùng sốt, "Chuyện ma quái? Xảy ra chuyện gì?"

Hắn khóc lớn: "Có âm thanh nữ nhân nói chuyện, tiếng thờ dài, tiếng kêu thảm thiết, còn nữa âm thanh huỳnh huyếch, bình bịch!"

Lý Văn Chính cố nén cười, phẩy tay: "Vất vả cho ngươi, về sau đi theo bên người bọn vương đi"

Lấy ra chìa khóa phòng, hạ lệnh Nghênh Thuần ở ngoài cửa canh giữ, chính mình đi vào cái tiểu viện hoang vu. Ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một cái đầu tròn trịa đang gối lên đầu tường....

Trạch viện nằm khuất sau tán cây rậm rạp, Thảm Hoài Bích không hề nhìn thấy Lý Văn Chính đi vào. Nàng nằm bò ở đầu tường, sâu kín thờ dài một tiếng, đầu nhỏ dựa vào tường liền biến mất không thấy.

Lý Văn Chính đột ngột dừng bước chân.

Sau một lúc lâu, đầu nhỏ của nàng xuất hiện ở đầu tường, nhìn trái phải xung quanh vài lần, trên mặt hiện ra sự thất vọng, lại sâu kín thờ dài một lần nữa.

Không lâu sau, cái đầu của một thiếu nữ khác xuất hiện ở đầu tường, nói với Thảm Hoài Bích: "Hắn tối nay sẽ không đến, chúng ta trở về đi!"

Nha hoàn Tiểu Hoàn ở trong lòng hô to bất đắc dĩ, đã luyện tập lâu như vậy, đến nay ngay cả nàng cũng học xong môn tay không treo tường.

Thảm Hoài Bích thất vọng nói: "Chính hắn đã hứa với ta"

Tiểu Hoàn muốn nói lại thôi.

Trầm mặc chốc lát, Thảm Hoài Bích thờ dài: "Kỳ thật, hắn cũng không ưng ta"

Nàng dựa vào đầu tường, nhìn tiểu đình viện mọc đầy cỏ dại ở trước mặt. "Người nghĩ xem, hắn có thể ngay cả nhìn ta cũng không muốn liếc một cái, lại càng không đến đây gặp ta.... Ôi, ai sẽ thích một nữ nhân béo ú đây!"

Tiểu Hoàn cong miệng: "Tiểu thư, đây gọi là mũm mĩm nha! Hơn nữa những đêm gần đây tiểu thư ngủ không ngon, nên đã gầy đi rất nhiều!"

Nàng sờ sờ mặt mình, "Có thật không?"

Tiểu Hoàn ra sức gật đầu, "Thật sự! Tiểu thư xem, người..."

Thảm Hoài Bích té "bịch" xuống tường.

Sau một lúc lâu, lại lần nữa cố gắng leo lên đầu tường, nàng buồn khổ nói: "Kỳ thật, ta cũng biết hắn sẽ không thích ta. Hắn là một người nam nhân có phong thái nhanh nhẹn như vậy, hẳn là sẽ thích một giai nhân vô cùng xinh đẹp. Ôi, hắn làm sao có thể thích người như ta đây! Nhưng ta chỉ là muốn thử một lần, muốn bản thân tự mình cố gắng một lần lớn nhất trong đời..."

Nàng lấy từ trong ngực ra một tấm giấy màu, Tiểu Hoàn thấy thế lấy ra nào là bút lông sói, nghiên mực. Nàng chăm vài lần, viết vài chữ trên giấy, gấp thành hạc giấy, đưa cho Tiểu Hoàn, buồn bã nói: "Treo lên đi!"

Lý Văn Chính nghe được thì sững sờ. Treo lên? Treo ở nơi nào? Đợi âm thanh ở phía đối diện bức tường hoàn toàn biến mất, hắn mới từ dưới tán lá đi lại. Khi đi tới góc tường, hắn ngửa đầu nhìn tường cao ba trượng. Hắn cao giọng hạ lệnh cho Nghênh Thuần canh gác ngoài cửa, "Nghênh Thuần, đi lấy một cái thang đến!"

Hắn từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên hắn treo cao như vậy. Đứng ở bậc cao nhất của chiếc thang, ở bên này đầu tường, thăm dò nhìn vào hướng đối diện.

Chỉ một thoáng, lập tức bị quang cảnh trước mắt làm kinh hãi.

Đối diện bức tường, cả một khu treo toàn hạc giấy. Hạc giấy đủ mọi màu sắc, dùng nhiều sợi dây treo lên, tùy ý đung đưa theo gió đêm. Cảnh sắc này, vô cùng đẹp mắt.

Hắn giật mình hồi lâu, thử dò xét vươn tay bút chỉ, nhẹ nhàng gỡ xuống một con hạc giấy, mở ra.

Đập ngay vào mắt, quả nhiên là chữ viết xiêu vẹo của Thảm tiểu thư kia. "Mười một tháng chín, nhiều mây. Trời ạ, hôm nay ta nhìn thấy hắn! Mặc dù cả quá trình rất mất mặt... Nhưng hắn hình như không ghét ta lắm, vẫn còn cười với ta một phen. ^__^ Cầu ái còn chưa thành công, Hoài Bích cố gắng, cố gắng lên, cố gắng lên!" Lý Văn Chính không nhịn được mỉm cười. Gấp hạc giấy giống như trước, treo lại trên sợi dây.

Tiện tay gỡ xuống một con khác, mở ra. "Mười hai tháng chín, trời mưa. Hạc giấy của ta đều bị xối ướt, ai. May là mưa nhỏ, ngày mai sẽ gọi người dựng lều. Hôm nay đọc sách đã đọc được một câu __ mặc dù ngàn vạn người đã đi qua. Là có ý tứ gì? Nếu như là vì hắn, coi như ở giữa có ngàn người ngăn cản, ta cũng phải đi tới. Ừ, ta đoán có khả năng đọc như vậy đi. Văn Chính, tuy là ngàn vạn người chần lối nhưng ta cứ hướng tới."

Hắn hơi thấy xúc động.

Treo hạc giấy lại như cũ, lại gỡ xuống một con khác. "Thảm Hoài Bích, hãy nhớ kỹ khẩu hiệu của người, hành trình đến với soái ca là...! Cố gắng! Cố gắng!"

Lý Văn Chính không nói gì. Hắn nhanh chóng phát hiện, hạc giấy là dựa theo ngày tháng mà treo lên, bên trong nội dung nào cũng có, rất hiển nhiên là nàng nghĩ đến đâu viết đến đó, vui buồn yêu ghét, không che dấu chút nào.

Ngón tay của hắn, cuối cùng lại lấy hạc giấy vừa mới treo lên hôm nay. Mực nước còn chưa khô, chữ viết bừa bộn, hiển nhiên là lúc viết tâm tình đang kích động. "Thảm Hoài Bích, cầm gương soi lại chính mình đi. Khang Vương sẽ thích một nữ nhân béo ú chỉ biết si mê sao? Khang Vương sẽ thích một

nữ nhân béo ú lại chỉ biết si mê sao? Khang Vương sẽ thích một nữ nhân béo ú lại chỉ biết si mê sao? Nhớ kỹ, là cóc nhái vĩnh viễn không thể ăn thịt thiên nga. Tinh tinh đi!"

Nắm chặt hạc giấy kia, hấn tựa đầu vào tường, trầm lặng thật lâu.

Buổi tối ngày hôm sau, Thảm Hoài Bích dựa theo kế hoạch giảm béo của chính mình, mang theo Tiểu Hoàn lại đây leo tường. Tiểu Hoàn treo thêm một con hạc mới, cuối cùng theo thói quen tính số lượng hạc giấy. Như thế nào số lượng hạc giấy lại không đổi! Nàng giật mình la lên, " Thiếu mất một con hạc giấy! "

Thảm Hoài Bích quá sợ hãi, mở từng con một để kiểm tra, đến tận cùng là con nào bị mất. Kiểm kê xong, nàng kêu thán, " Trời ạ! Là tên Hồn đản không có tình người nào làm? Không ăn trộm hạc giấy khác, ngược lại lấy mất con hạc ngày hôm qua! "

Bên kia, trong lúc vào cung diện thánh Lý Văn Chính đột nhiên hắt xì thật vang dội.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Được Vương Gia Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Edit : Tiêu Linh

Phương Tiểu Hân cảm giác bản thân giống như đang chìm vào một giếng sâu.

Hắn mười tuổi đã đi theo làm thư đồng cho Lý Văn Chính, nhưng chưa bao giờ thấy Lý Văn Chính hành động khó hiểu như bây giờ.

Lý Văn Chính hôm nay nhàn hạ không có việc làm, rảnh rỗi đi tới Tỉnh Nam Hân phủ thăm hỏi hắn, điều này cũng là bình thường, nhưng từ khi vô tình thấy trong vườn có một đôi bạch hạc, thì cứ mỉm cười mãi không dừng.

Phương Tiểu Hân thấy vậy lòng to toàn thân đều dựng thẳng hết lên, lại nghe được hắn tán thưởng “ Đôi hạc này thật đẹp.” Sau đó lại mỉm cười nhàn nhàn với đôi hạc, ước chừng cả nửa canh giờ mắt không rời, miệng không khép lại.

Phương Tiểu Hân trong lòng kinh hãi. Nghe nói hôm trước Khang Vương cho người quăng một đôi bạch hạc ra khỏi vương phủ. Cái... này, cái... này, hắn không phải là đang rất hối hận, muốn nuôi lại một đôi bạch hạc khác ?

Vì thế ngay hôm đó Phương Tiểu Hân vội vàng cho người đem đôi bạch hạc này đến Khang vương phủ.

Sinh thần của Phương Tiểu Hân sắp đến, vì mối quan hệ giữa hai phủ, Tỉnh Nam Hân phủ chọn mua không ít các thứ điểm tâm ngon miệng, bày trí mới mẻ, đẹp mắt, tinh xảo, tựa như món này được gọi là bánh Pudding trái cây.

Nghe đồn món này do một vị quan gia sáng tạo ra, cách làm rất lạ, sau này được lưu truyền ra ngoài, chỉ có ít sư phụ đầu bếp làm được, muốn ăn được món này số tiền bỏ ra cũng không phải ít ỏi gì.

Lý Văn Chính ở Hân phủ thấy loại bánh Pudding trái cây này, lập tức hạ lệnh , Khang vương phủ muốn toàn bộ các loại Pudding đang được bán ngoài.

Phương Tiểu Hân cảm thấy sau này bản thân không nên ăn mấy món mới lạ nữa, trong lòng hoài niệm, múc một muỗng bánh Pudding thật lớn, bỏ hết vào miệng.

Kết quả Lý Văn Chính quay qua, tặng cho Phương Tiểu Hân một cái liếc mắt sắc bén, còn giận hắn ba ngày.

Phương Tiểu Hân hối hận hết lần này đến lần khác, hận không thể phun toàn bộ miếng bánh vừa ăn ra, trả lại nguyên dạng.

Khang vương bình thường cũng đâu có nhỏ mọn như vậy !

Đến một hôm, Phương Tiểu Hân theo sự sắp đặt của phụ thân, tiến vào Khang vương phủ, đi theo Lý Văn Chính luyện thư pháp.

Hắn học thức cũng tạm được, khi còn bé lười biếng không chịu bỏ công học viết thư pháp, chữ như gà bới, chuyện này bị truyền ra nên ai cũng biết.

Ngày ngày không chịu chuyên tâm luyện chữ, nay đặt bút xuống, liền giật mình nhìn tờ giấy có mấy chữ xiên xiên xẹo xẹo.

Vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lý Văn Chính đang đứng bên cạnh nhìn chữ của mình, đứng nhìn thật lâu nhưng không nói gì.

Phương Tiểu Hân lập tức nói: “ Chỗ này, chỗ này ... là do ta viết hơi mạnh tay một chút.”

Lý Văn Chính nhìn hồi lâu. Nhớ ra nét chữ này giống với nét chữ của người nào đó, không khỏi mỉm cười một cái, “Viết không tệ lắm, nét chữ nghiêng nghiêng lệch lệch như vậy, xem ra cũng thú vị.”

Phương Tiểu Hầu tròn tròn mắt, vo viên tờ giấy thành một cục, nuốt hết vào trong bụng.

Hủy thi diệt tích.

Ài, đúng là người sinh ra trong hoàng gia, tâm tư sâu không lường được, thật khó để hầu hạ !

Ngày hôm đó, khi dùng xong bữa tối, Lý Văn Chính vẫn như mọi ngày khi dùng xong bữa tối sẽ đi dạo một vòng quanh vương phủ. Nhìn thấy bốn phía không có ai, bóng dáng chợt loé lên, liền vào Đông Viện, chạy một mạch tới tiểu đình viện ở phía đông.

Sau chừng hai tuần trà, khi vầng trăng đã nhô lên ngọn cây. Hần hình như nghe được ở bức tường đối diện có tiếng bước chân. Một lát sau, ở đầu tường xuất hiện một cái đầu.

Lý Văn Chính đi lại gần tán cây ở đình viện, nhìn về phía đầu tường, mỉm cười.

Nàng rất là đúng giờ nha.

Trải qua nhiều ngày quan sát, Lý Văn Chính phát hiện ra nàng có thói quen rèn luyện thân thể. Mỗi đêm đều đi leo tường mười lăm đến hai mươi lần. Cũng không biết nàng là một người ở Vương phủ, làm thế nào lại nghĩ ra cách luyện tập bằng phương pháp quái đản như vậy.

Gần đây, đại khái chính là nơi này rất hoang vắng, không có ai tới. Nên chủ tớ hai người mỗi tối sẽ tới, tựa đầu vào tường, nói ra nội tâm không chút để ý đến xung quanh.

“Tiểu, Tiểu Hoàn...” Thẩm Hoài Bích mới vừa chạy một vòng lớn, hiện tạo rất mệt, thở gấp “Người thấy ta có gầy đi không?”

"Đã gầy hơn nhiều, gầy hơn nhiều." Tiểu Hoàn hớn ha hớn hở trả lời "Tay của tiểu thư vốn to bằng bắp đùi của nô tỳ, hiện tại chỉ còn bằng bắp chân của nô tỳ."

Thẩm Hoài Bích “bịch” một tiếng nhảy xuống khỏi tường.

Vượt qua cảm giác thất vọng, lại tiếp tục ra sức leo lên tiếp.

“Giảm béo còn chưa thành công, Hoài Bích ta tiếp tục cố gắng!” “Nàng dựa vào đầu tường, múa quyền vù vù” “Cố gắng lên! Cố gắng!”

Lý Văn Chính không nhịn được cười.

Không ổn rồi, dạo gần đây hẳn cười hơi bị nhiều rồi. Như vậy không được, cười quá nhiều, ảnh hưởng đến tôn nghiêm hoàng gia của hắn mất thôi.

Hắn sờ sờ lên khoé miệng của mình, khi này mới hết cười.

Đứng nhìn thêm một lát, thấy sắc trời đã khuya gần tới giờ Tý, thường khi tới giờ này, chủ tớ Thẩm gia sẽ phải quay về, hắn cũng phải chuẩn bị rồi đi thôi.

Nhưng ngay lúc chuẩn bị rồi đi, hắn lại nghe được tiếng của Thẩm Hoài Bích: “Tiểu Hoàn, có mang theo sợi dây không?”

“Có mang theo đây.” Tiểu Hoàn rụt rè trả lời, nhưng sau đó lại có chút chần chừ: “Nhưng mà, phía bên kia là Khang vương phủ, chúng ta làm như vậy hình như không được hay lắm?”

Nàng không thấy có chỗ nào không phù hợp cả, “An tâm, không có ai nhìn thấy đâu, sợ cái gì, người Thẩm phủ đều bị cấm lại nơi này. Không tìm thấy con hạc giấy kia, theo như ta thấy, có khả năng nó đã bị bay qua bên kia.”

Tiểu Hoàn vẫn cố gắng khuyên nhủ “Nhưng mà, nó chỉ là một con hạc giấy thôi, người không cần phải mạo hiểm——”

“Không được, hạc giấy kia nhất định không được để bị người khác nhặt được!”

Nhớ lại nội dung được viết bên trong con hạc đêm đó, nếu như bị người khác nhặt được, mở ra xem... Nàng cảm giác được lòng tơ toàn thân đều dựng ngược lên, bày ra tư thế chém đinh chặt sắt nói: “Tuyệt đối không thể! Ta nhất định phải tìm được con hạc giấy đó!”

Theo sau chỉ thấy một sợi dây thừng to ném qua đầu tường, nó đu đưa mà rủ xuống đến mặt đất.

Lý Văn Chính lấy làm kinh hãi, nhắc chân đi về phía cửa viện.

Đúng ngay lúc này, trên không trung truyền tới tiếng hét khủng khiếp “Á! Á! Á!” Một bóng đen mập mập mang theo khí thế kinh người, hai chân đạp mạnh vào bức tường, lấy thế, từ đầu tường bay thẳng xuống. Ở giữa không trung tạo nên một đường cong Pa-ra-bol duyên dáng rồi cứ thế đáp xuống mặt đất.

Thẩm Hoài Bích ngồi dưới đất, bị rơi đến nỗi đầu choáng mắt hoa, cái mông đau đớn kịch liệt.

Ôi, lần đầu leo tường mà hoàn toàn thất bại.

Căn đình viện nhiều năm không ai quét dọn, trên mặt đất đã sấm tích đầy một tầng bụi đất với lá khô thật dày, bị lực đập xuống, chỉ một thoáng đã mịt mù bụi đất, bay mù trời.

Âm thanh của hai người đồng thời vang lên.

Hai người ngẩng đầu, mặt đối mặt.

Một người là thiên kim Thẩm phủ, một người là Khang vương gia.

Một người ngồi dưới đất, một người đứng cạnh cửa.

Nàng trở mặt đứng nhau, Lý Văn Chính á khẩu không nói được lời nào.

Mặt đối mặt nhìn nhau.

Nhìn chăm chăm lẫn nhau ước chừng thời gian nửa chung trà, Lý Văn Chính hơi cảm thấy xấu hổ, cộng thêm một ít chột dạ. Hắn ho khan vài tiếng, chủ động mở miệng chào hỏi:

"Đã lâu không gặp."

Loại chuyện không hẹn mà gặp này, hắn có thể nói gì.

Thẩm Hoài Bích không biết chính mình nên nói cái gì, đôi mắt càng mở càng lớn, giống như chuông đồng nhỏ, nhìn chăm chăm Lý Văn Chính vô duyên vô cớ xuất hiện. Nàng nhìn từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, cuối cùng chỉ ngân người trả lời: "Là ngươi."

Hắn cũng chỉ đáp lại: "Là ta."

Nàng hỏi: "Ngươi vẫn luôn đây?"

Hắn đáp "Ta luôn ở đây."

Nàng lại ngân người hỏi: "Con hạc giấy của ta?"

Hắn vội ho một tiếng "Nó ở chỗ của ta."

"Ách, ở chỗ của ngươi."

Sau một lúc lâu, nàng đột nhiên quát to một tiếng, nhảy dựng lên từ trên mặt đất, chỉ vào mũi hắn, "Ngươi ở nơi này? ! Ngươi, ngươi đã đọc trộm?!"

Lý Văn Chính trên mặt có hơi đỏ lên. Nhìn trộm chuyện riêng tư của người khác, nói như thế nào thì đây cũng không phải là hành vi quang minh chính đại.

Nhưng mà hắn thân phận tôn quý là bậc vương gia, nhất ngôn cửu đỉnh. Làm thế nào có thể nói dối với một nữ nhân, nhất là đối với Thẩm Hoài Bích.

Vì vậy hắn chỉ có thể thành thật thừa nhận: "Ta đã xem"

Ngón tay của nàng run rẩy, âm thanh càng hơn thế. Đột nhiên nhớ ra một điều đáng sợ hơn có thể xảy ra.

Nàng chỉ về hướng tường vây đối diện "Những ... con hạc giấy này, ngươi, ngươi đều đọc?"

Ánh mắt của hắn dao động, lướt qua đầu tường, nhìn lên trên bầu trời trắng sáng đầy sao, cách một hồi lâu mới trả lời "Ta, ta đều đọc rồi."

Sắc mặt của nàng một hồi xanh một hồi đỏ, ngón tay chỉ trỏ, hồi lâu nói không ra lời.

Lý Văn Chính đợi một hồi lâu, không nghe được nàng nói chuyện, cảm giác có hơi không đúng, "Thẩm tiểu thư?"

Nàng run run môi, khó nhọc nói: "Nhật, nhật kí tâm tình thiếu nữ của ta, mà ngay cả lão cha lão mẹ ta cũng không cho nhìn. Nhưng ngươi, ngươi lại. . ."

Vừa thẹn vừa giận vừa vội lại hỏi, ngay cả nói cũng nói không hoàn chỉnh. Đột nhiên một hồi khí huyết công tâm máu xông lên đầu, nàng ánh mắt trắng dã, ôm ngực mà ngã thẳng xuống.

Một tiếng thét chói tai từ đầu tường phát ra, Tiểu Hoàn cao giọng giật mình la lên: "Ôi! Bệnh tim lại phát tác! Tiểu thư cố gắng chống đỡ a!"

Trong phút chốc, Lý Văn Chính sắc mặt đại biến!

Khang Vương phủ cả đêm đại loạn.

Bọn hạ nhân bị gọi dậy nửa đêm, đám nô bộc phòng bếp cả đêm phải lên bếp nấu nướng, nhóm lửa sắc thuốc.

Canh nóng, nước nóng, trà gừng, cùng thuốc an thần, được đưa đến Đông viện dường như nước chảy.

Bọn hạ nhân bị đánh thức giống như một đám ruồi không đầu, gặp người quen biết liền hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì? Ai đã xảy ra chuyện? Trong Đông viện vốn không có người ở a!"

Tin tức thứ nhất từ tiểu đồng thân cận của Lý Văn Chính là Nghênh Thuần truyền tới.

Được đám đông vây quanh, Nghênh Thuần miêu tả sinh động như thật cảnh tượng lúc ấy.

"Không sai, chính là cái căn đình viện phía đông có chuyện ma quái kia. Nó đã bị Vương gia hạ lệnh khóa chặt. Vương gia lúc đi vào là một người, nhưng lúc ra lại biến thành hai người, hi hi, còn là ôm ra ngoài một người nữa. Cái gì? Hỏi ta khuôn mặt nàng kia? Sắc trời quá tối, không thấy rõ. Nhưng mà vóc người tựa hồ có hơi lớn."

Bọn hộ vệ vương phủ đi theo Lý Văn Chính vào nói như thế: "Là một vị không sai, không biết làm thế nào rớt xuống từ trên đầu tường. Vương gia vốn là muốn ôm về chủ phòng của mình, nửa đường không ôm nổi, không thể làm gì khác hơn là thu xếp tại Đông viện."

Mà bọn nha hoàn may mắn đi vào Đông viện hầu hạ, lúc ra báo lại: "Vị ...kia sau khi tỉnh dậy liền muốn tìm cái chết, khóc ô ô nói: 'Rất mất mặt! Ta không muốn sống! Hạc giấy của ta, hạc giấy của ta, hẳn thấy được toàn bộ! Ô ô ô, các người không nên cản ta, để ta đi tìm khối đầu hũ đập đầu chết đi!'"

Đám người hầu trong Vương phủ tụ tập chung một chỗ, lén lút nhỏ giọng nói chuyện "Nhìn dáng người này, nghe giọng điệu nói chuyện của nàng, làm thế nào lại thấy giống như vị Thảm gia thiên kim kia?!"

Chỉ trong một đêm, tin giật gân không hẹn mà truyền khắp trong ngoài Kinh thành.

Làm mọi người kinh ngạc, làm trong ngoài triều chấn động theo.

Nội dung là - Thừa Tướng thiên kim lén lút hẹn hò Khang vương gia ở hậu viện vương phủ. Tin tức vô cùng xác thực.

Lý Văn Chính bị phiền phức nhiều nhất, đầu to như cái đầu.

Sau đó mỗi ngày lúc vào triều, văn võ bá quan thỉnh thoảng theo dõi chính mình, hoặc người nào đó thờ dài, còn đám quan viên trong ngày thường thân cận thì lén lén tới gần, ghé vào lỗ tai nói: "Khang vương gia, chúng ta biết người là bị nàng xếp đặt tính kế cho vào bẫy. Thịnh Vương gia không nên khuất phục với nàng, cứ đối kháng với áp lực trong ngoài triều mới phải."

Gần đây hoàng đế cũng không bảo hần cùng đánh cò, mỗi ngày gặp mặt, chỉ lấy ánh mắt thương tiếc nhìn hần, "Lão Ngũ a, người ngày thường làm việc coi như ôn hòa. Làm thế nào lần này hồ đồ như vậy đây? Hiện tại chuyện huyền ảo lớn như vậy, Thảm Thừa Tướng ngày ngày đuổi theo trầm than khóc, muốn trảm cho Thảm gia một cái công đạo. Tình thế bức người thế này, ngay cả trẫm cũng không giúp được người nha!"

Hoàng thái hậu ngồi ở trên giường, càng không ngừng lau nước mắt.

Thất Hoàng thúc thì xoắn tay áo, ở bên cạnh tức giận bất bình, "Thương cảm a lão Ngũ của chúng ta là một đóa hoa tươi, cứ như vậy cắm ở trên bãi phân trâu Thảm gia thiên kim kia a!"

Lý Văn Chính nhủ mi không nói. Tại sao chuyện tình trên đời này lại kỳ quái như thế?

Trước mấy ngày, hần không hề trả lời cho Thảm Hoài Bích, lúc đó trong ngoài triều mắng hần thay lòng đổi dạ, lòng như sắt đá. Sao bây giờ, bọn họ bị người tận mắt thấy lén lút hẹn hò ở hậu viện, hần nếu như không muốn danh tiếng hoàng thất mất sạch, ắt phải thành thân với Thảm Hoài Bích, dư luận lại đảo ngược, mọi người mặt mày tiếc hận nói: "Khang Vương đáng thương."

Thật sự là không hiểu ra sao cả.

Lý Văn Chính suy nghĩ hết lần này đến lần khác, rồi đến cửa tướng phủ, cầu kiến Thảm Thừa Tướng.

Thảm Thừa Tướng bụng đầy con tức giận, đúng lúc không có chỗ trút. Nghe nói đầu sỏ gây nên chuyện đến cửa cầu kiến liền không nói hai lời. Lão đứng lên, cầm lấy cái chổi liền lao ra ngoài cửa, nhắm vào đường đường Khang vương gia mà xuất một chiêu "quét ngang thiên quân".

"Người còn dám tới cửa? Nghĩ rằng người là Vương gia thì lão phu cũng không dám động người? ! Lão phu phụ tá tiên vương người vẫn còn bú sữa mẹ đây! Tiểu tử khôn kiếp, làm mất hết danh tiết của con gái ta!"

Rầm một tiếng, lão dùng sức đóng chặt đại môn ngay trước mũi Lý Văn Chính.

Hần đứng ở trước cửa tướng phủ, cúi đầu, nhìn quần áo gấm vóc mới dính thêm một lớp tro bụi bùn đất mà ngẩn người chỉ chốc lát, xác nhận điều chính mình đã gặp phải.

Thì ra cái này là bị đuổi ra khỏi nhà?

Phương Tiểu Hầu đi theo phía sau, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Thừa Tướng thật sự là lão hồ đồ, lão, lão lại thật sự động thủ đánh người! Cũng không nhìn người mình đánh là ai!

Người mà lão đánh chính là Khang vương gia vài ngày trước đó vừa mới chém roi rụng mấy trăm cái đầu a!

Một kẻ đắc tội hần, hiện tại mộ phần cỏ xanh đều mọc cao nửa thước.

Cái này, này, này. . . Cái này làm sao bây giờ. Vương gia hôm nay lại bị đánh trước mặt mọi người, hần trong con giận dữ, có thể giết toàn bộ mọi người ở đây để diệt khẩu hay không?

Ô ô, không nên a! Hần Phương Tiểu Hầu còn muốn sống lâu vài năm nữa đây!

Phương Tiểu Hầu khóc than túm lấy ống tay áo của hần, "Vương gia, thể tình vi thần đi theo ngài hơn mười năm, xin ngài khoan hồng độ lượng."

Lý Văn Chính đưa tay phủi vết bẩn trên quần áo, vẻ mặt vẫn bình thường, dường như không có việc gì, "Người qui ở chỗ này làm cái gì? Còn không đứng lên đi với ta."

Phương Tiểu Hầu kinh ngạc nhìn một hồi lâu, vô cùng tin phục đi theo.

Thế này mới gọi là không quan tâm hơn thua, thế này mới gọi là phong thái hoàng gia. Xin thụ giáo!

Hai người trước sau đi vào Nhã Tọa trong Tự Hương Trà Lâu, nhai hạt dưa uống trà giải sầu.

Trong trà lâu yên tĩnh không tiếng động, mọi người mở to hai mắt, dựng thẳng lỗ tai, đang nghe tiên sinh Thuyết Thư kể trên đài.

Thuyết Thư tiên sinh chính lúc đang kể đến chỗ bi thương, trông thật buồn bã, sắc mặt đau xót.

"Thẩm gia thiên kim kia quả nhiên là có thủ đoạn, ngay cả đường đường Vương gia tôn sư cũng khó chạy thoát khỏi tay nàng. Ai, tiểu lão nhi vào mấy tháng trước đây đã từng lớn mật đưa ra thăm dò suy đoán. Hiện nay xem ra, sau cuộc Du Viên Yến tháng bảy mừng bảy năm nay, người chịu khổ độc hại của của Thẩm thiên kim, là Khang vương gia a!"

Lão phi phò thờ dài, vỗ Kinh thất một nhịp, quát to: "Hôm nay đề mục kể chuyện chính là — Thẩm thiên kim lật thủ tội hoa (thủ đoạn cường bạo), Khang vương gia rơi vào mả trào!"

Phụt một tiếng, nước trà trong miệng Phương Tiểu Hầu phun tung tóe mọi nơi.

Hần nói với giọng run run: "Vương gia, những lão kể chuyện này đều là nói bậy, ngài bớt giận, bớt giận."

Một hồi lâu không hề có động tĩnh gì cả, hần len lén ngược mắt lên, chỉ thấy Lý Văn Chính thông thả uống ngụm trà, động tác chậm rãi hời hợt, trên mặt hờ hững thản nhiên như không.

Trong lòng Phương Tiểu Hầu trấn an, cảm động không thôi.

Nhìn lại đi, đây mới là phong thái hoàng gia, dẫu đứng trước núi Thái Sơn sụp đổ thì vẫn không thay đổi sắc mặt!

Lý Văn Chính cầm ly trà lên, lại nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ như có điều suy nghĩ. Qua rất lâu, hần quay đầu, nói với Phương Tiểu Hầu: "Lần đầu tiên khi ta nhìn thấy nàng, là tháng sáu năm nay. Lúc ấy, Thẩm thiên kim có ba ngón cầm, thân hình mập mạp, to gấp đôi người."

Phương Tiểu Hầu rơi lệ nói: "Vương gia, khổ cho ngài. Bị gán chung một chỗ với loại nữ nhân tròn vo, quả thực là làm nhục danh tiếng tốt của ngài."

Lý Văn Chính lại hớp một ngụm trà, chậm rãi nói: "Chính là hiện tại thân hình của nàng, so với người cũng chỉ to hơn một chút mà thôi. Hơn nữa Bồn vương gần đây phát hiện, ừ, đã có khả năng nhìn thấy cổ của nàng."

Phương Tiểu Hầu té xỉu, "Vương gia a, rốt cuộc ngài muốn nói cái gì?"

Hần nhìn xuống dưới "Trong thời gian không được nửa năm, nàng toàn lực giảm béo, gầy đi mấy chục cân. Thay đổi là người, người có được quyết tâm như thế sao?"

Phương Tiểu Hầu sững sờ, Lý Văn Chính đã đặt ly trà xuống."Đi."

"Đi đâu? Chúng ta quay về vương phủ?"

"Không, chúng ta lại đi Thẩm tướng phủ một chuyến."

Phương Tiểu Hầu trở mặt, "Đi ăn đòn sao?"

Hắn trả lời, "Đi cầu hôn."

Phương Tiểu Hầu bịch một cái gục trên mặt đất. Hắn run rẩy ngóc đầu lên, túm ống tay áo của Lý Văn Chính mà nói với âm thanh nghẹn ngào: "Ngài, ngài rốt cuộc vẫn bị áp lực trong triều cường bức, nên phải kết hôn Thảm gia phi nữ làm vợ, Vương gia, uất ức cho ngài quá, ô ô ô. . ."

Nói đến chỗ động tình, hắn không ngừng đưa tay lau nước mắt.

Lý Văn Chính mỉm cười, không nói gì.

Ngón tay của hắn, nhẹ nhàng mon trớn con hạc giấy màu sắc rực rỡ trong tay áo .

*

**

Lúc màn đêm buông xuống căn nhà đình viện phía đông vương phủ, Thảm Hoài Bích sau khi tỉnh táo lại, lập tức gắng gượng trở về tướng phủ.

Thảm phu nhân ôm nàng, khóc đến nước mắt tung hoành "Nữ nhi của ta a! Tại sao con hồ đồ như thế vậy? Bị người ta thấy nửa đêm lên lút hẹn hò với nam nhân. Con, con thân là nữ nhi bị mất hết danh tiết nha!"

Thảm Hoài Bích nghĩ thầm, từ lúc con gái của bà cưỡng đoạt Tần Thảm Hoa vào phủ trở đi, Thảm gia thiên kim đã sớm không có danh tiết rồi.

Thảm Thừa Tướng chính là đứng ngồi không yên, một lúc gật đầu mỉm cười, một lúc thì nghiêng răng nghiêng lợi, khi thì nhân từ dễ gần, khi thì mặt đầy giận dữ.

Nàng càng nhìn càng sợ hãi, không nhịn được lên tiếng hỏi: "Cha a, người bị làm sao vậy?"

"Nữ nhi không nên lo lắng, cha đang suy nghĩ đủ loại tình huống, cùng với đủ loại phương thức trả lời." Lão đi tới đi lui ở trong sảnh đường, đang tự nói một mình: "Chúng ta lần này chính là muốn ôn ào, huyền não càng lớn càng tốt, để cho họ Lý hỗn trướng kia không thể không lấy con. Nếu như hắn thật là có ý dám giả cảm vờ điếc, cự tuyệt không cưới, lão phu liền cậy mình nhiều tuổi, đi vào chỗ Hoàng thái hậu khóc lóc kể lể!"

Thảm Hoài Bích cảm động không thôi. Thân là thể hệ trung thân, Thảm Thừa Tướng có thể vứt bỏ mặt mũi là để làm đến loại trình độ này cho con gái, coi như là hiếm có.

Đợi đã! Mới vừa rồi lão cha nói cái gì?

Đi đến chỗ Hoàng thái hậu khóc lóc để khiến Khang Vương không thể không lấy? !

Cái này, cái này, lão cha, mặc dù là nàng yêu quý Khang Vương, nhưng tình yêu là chuyện người tình ta nguyện. Có câu nói "Dưa hái xanh không ngọt", nàng còn không muốn lấy ép buộc để bắt cưới a!

Nàng nhảy dựng lên từ trên ghế "Cha a, mọi người đợi đã ——"

Liền vào lúc đang nói ra thành lời, đồng thời từ ngoài phòng có người hầu học tốc chạy vào, thở gấp mà bẩm báo "Tướng Gia! Khang vương gia hắn, hắn lại ở ngoài cửa cầu kiến!"

"Cái gì?!"

Thảm Thừa Tướng và Thảm Hoài Bích đồng thời kêu lên.

Thảm Hoài Bích vừa mừng vừa sợ, Thảm Thừa Tướng vừa sợ vừa tức.

Lão nghiêng răng nghiêng lợi "Tiểu tử hỗn trướng, hôm nay bị đánh một lần chưa đủ phải không? Thất Phúc, Gia Nhạc, các người đi tìm vài cái chổi thật to đến đây! Những người khác nghe đây, hôm nay nếu như Khang Vương không đáp ứng cưới vợ, mấy người các người liền dùng cái chổi lớn quét hắn ra ngoài! Hung hăng đánh thật mạnh cho ta, không cần phải khách khí!"

Thảm Hoài Bích nghe được những lời này hoảng đến toát mồ hôi lạnh, vội vàng kêu lên.

"Cha, người không thể làm như vậy, lưu cho hắn một chút mặt mũi đi."

Chưa dứt lời, Thảm Thừa Tướng nghe thấy vậy liền giận tím mặt.

"Mặt mũi?, Lý Văn Chính hắn cũng không lưu mặt mũi cho Thảm gia ta. Ta vì cái gì phải lưu cho hắn mặt mũi đây?" Ông thở hỗn hển tức giận nói tiếp.

"Bích nhi, chuyện này liên quan đến việc chung thân đại sự của người, người không cần tránh, cứ đứng sau bình phong nghe đi."

Bổng chốc, tướng phủ hỗn loạn không thôi. ...

Lý Văn Chính mang theo Phương Tiểu Hầu đứng chờ ngoài cửa tướng phủ gần nửa canh giờ mới thấy quân gia xuất hiện, dắt hai người họ vào.

Vào đến đại sảnh, đã thấy Thảm Thừa Tướng đang đứng chờ đứng ở đó, gương mặt lạnh như băng. Lão gượng gạo hành lễ với Lý Văn Chính một cái, rồi nói mấy lời khách sáo. Sau khi cả hai ngồi xuống, lão bèn trực tiếp hỏi thẳng.

"Khang vương gia, hôm nay ngài hai lần ghé phủ, xin hỏi có việc gì không?"

Lý Văn Chính nhấp một ngụm trà, bình tĩnh trả lời.

"Thảm tiểu thư ngày đó hoảng sợ quá mà ngất, nghi ngại cũng đã vài ngày, Bôn vương hôm nay tới thăm nàng xem đã khỏe lại chưa?."

Thảm Thừa Tướng lạnh lùng đáp lại.

"Không sao, đã tốt hơn nhiều rồi."

Hai người bốn mắt nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ, căn phòng bỗng chốc trở nên trầm lắng.

Đột nhiên, Lý Văn Chính từ bên hông gỡ xuống một đôi ngọc hoàn trong suốt màu lục bích, đưa tới Thảm Thừa Tướng mà nói:

"Ngọc này gọi là 'Dao Trì Bích', mặc dù không là vật phẩm gì quý giá, nhưng dù sao đó cũng là di vật Tiên Hoàng để lại. Bôn vương từ nhỏ vẫn luôn mang theo bên người, nếu như Thừa Tướng không chê. . ."

Thảm Thừa Tướng lập tức ngẩn người.

Khang Vương mặc dù nói nó không phải vật gì quý giá, nhưng nhìn qua màu của khối ngọc này, tuyệt đối là hàng thượng hạng."

Phàm là đồ xuất từ cung đình, có cái nào không phải là cực phẩm đây?

Mới sáng ra đã bị hấn gõ cửa. Chẳng những không có hỏi tội, mà ngược lại còn tặng lễ vật quý giá, thật sự là không hiểu ra sao cả, không biết hấn đây là có dụng ý gì?

Thảm Thừa Tướng nhìn chăm chăm khối ngọc Dao Trì Bích, vắt óc suy nghĩ.

Bổng dung, lão đột nhiên tỉnh ngộ.

Thì ra là thế! Thì ra là thế!

Khang Vương lại rắp tâm hiểm ác như vậy! Hấn, hấn lại cố ý dùng hai khối ngọc hoàn thượng đẳng này hối lộ cho mình, khiến cho Thảm gia buông tha không truy cứu hấn bội tình bạc nghĩa !!! Hay, quả là rất hay!!!

Chẳng lẽ hấn cho là vì hai khối ngọc này mà Thảm gia lại có thể hy sinh hạnh phúc của con gái mình hay sao?

Thảm Thừa Tướng giận tím mặt, hung tợn vỗ bàn một cái.

"Không ngờ người lại là người như vậy, người cho rằng Thảm gia chúng ta là loại gia đình gì?"

Lý Văn Chính bị hấn mắng mà sùng sốt, mù mờ không giải thích được.

Người hấn cười là Thảm Hoài Bích, tại sao Thảm Thừa Tướng lại không vui đây?

Phương Tiểu Hầu ngồi ở bên cạnh vì hấn bị mắng mà cũng thấy bất bình thay.

Sính lễ của Vương gia, Tướng Gia lại không cần???.Mà không cần lại càng hay, nếu như có thể nhân cơ hội này khiến cho Vương gia bỏ ý định đón dâu, đó thì còn gì bằng. . .

Hấn đưa tay đề lại đôi ngọc trong tay Lý Văn Chính, đề thấp giọng nói.

"Vương gia, ngài cần phải nghĩ lại. Ngọc này là di vật của Tiên Đế, nếu như làm quà đính hôn, hôn sự này cũng không thể hủy được! Không bằng ngài trước tiên cứ cắm cây quạt này của ta làm sính lễ vậy!"

Lỗ tai nhóm người hầu Thảm phủ phút chốc vểnh hết lên. . . "Đính hôn? Sính lễ?"

Thảm Thừa Tướng miệng há hốc, kinh ngạc xen lẫn nghi hoặc.

"Đính hôn? Sính lễ? Không phải hối lộ?"

Lý Văn Chính gật đầu khẳng định.

"Là đính hôn, ta mang sính lễ đến."

Phương Tiểu Hầu khần trương, nói thầm

"Vương gia, mau lấy lại ngọc hoàn, mau lấy lại"

Thẩm Thừa Tướng rốt cục cũng phản ứng lại, lập tức cầm hai khối ngọc hoàn, quan sát kĩ một phen, rồi nói.

"Này, này. . . Ai nha! Hiền tể không cần phải khách khí!"

Haha. khối ngọc này xanh ngọc tinh khiết không hề có tý vết nào, trên mặt điêu khắc hoa văn càng vô cùng tinh xảo, quả nhiên là ngự dụng cực phẩm, sính lễ tốt, sính lễ tốt. Có đôi ngọc hoàn này, Khang Vương gia ...ách... con rể này tuyệt đối trốn không thoát được .

Nữ nhi ngoan, người có số được hưởng phúc rồi!

Thẩm Thừa Tướng mặt mày hớn hờ, mắt híp lại thành một con khe nhỏ, vội vàng sai người thêm nước vào trà, thái độ bỗng chốc trở nên thân thiện vô cùng, nhắc nhở hạ nhân.

"Người, nhanh đi thư phòng, lấy bao trà thượng hạng màu đỏ ở trong ngăn tủ của ta ra đây! Người, lấy cho Khang vương gia một chút điểm tâm! Người, đi dặn phòng bếp chuẩn bị thức ăn, tối nay cha vợ con rể ta muốn uống rượu đến say mới thôi."

Ngay trong lúc bầu không khí đang vui vẻ, bỗng nghe thấy tiếng mọi người gào thét... ngẩng mặt nhìn lên, chỉ thấy tám bình phong Từ Đàn Mộc cao tám thước đang chậm rãi đổ nhào.

"AAAAAA!" tiếng kêu sợ hãi liên tục vang lên

"A, bình phong đổ rồi, còn có người nữa ,đổ rồi, aaa, ai đến đỡ tiểu thư lên đi!"

Thẩm Hoài Bích ngã trên ở bình phong, căn bản không để ý tới mọi người chung quanh đang cố đỡ nàng dậy, chỉ trợn hai mắt nhìn chăm chăm vào Lý Văn Chính trước mặt, vẻ mặt đầy nghi vấn hỏi.

"Thật sự?"

Lý Văn Chính nhướn mày.

Ánh mắt của hắn, lại công thêm động tác kia khẳng định 100% "Thật sự."

Thẩm Hoài Bích nhắm hai mắt lại, lấy tay che ngực, nhỏ giọng thì thầm .

"Lão Diêm Vương ời là lão Diên Vương, ta không nên chửi người như vậy,ta đã trách lầm người rồi. Có thể sau này chuyển thế ta biến thành người siêu mập, sống ở hoàn cảnh siêu không tốt, nhưng mà hiện tại ta thật sự quá hạnh phúc. Hạnh phúc này ,quả thực không giống thật sự mà." Nghĩ đến cuộc sống trước mắt , nàng cảm thấy kích động cơ hồ trái tim cũng nứt ra.

Có điều, bỗng dưng nàng cảm thấy kì khó thở, trước mắt phút chốc biến thành màu đen, cảnh vật từ từ trở nên mơ hồ, bên tai giống như nghe thấy bọn nha hoàn kêu hét.

‘Ầm’ một cái, Thẩm Hoài Bích lại lần nữa ngã quy, mất đi tri giác.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Được Vương Gia Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Edit: dương_dương

Không khí xung quanh im lặng phi thường.

Thẩm Hoài Bích mở mắt, vội vàng nhìn lại bản thân rồi giật mình hoảng sợ.

“Trời ạ! Sao ta lại biến thành trong suốt thế này?!”

Nàng lơ lửng giữa không trung cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy thân thể Thẩm tiểu thư kia nằm trên mặt đất, một đám người vây xung quanh, vợ chồng thừa tướng vì quá kinh hoàng mà trở lên luống cuống, mọi người hoàn toàn rối loạn.

Nàng thiếu chút nữa phát điên. Đã xảy ra chuyện gì? Nàng bối rối nhìn trái ngó phải mà hô lớn:

“Lão Diêm Vương! Ngươi ra đây cho ta!”

Một luồng sáng bạc hiện ra, qua một lúc Diêm Vương các hạ vốn đã từng uống trà mười tám lần với nàng, phải qua một lúc mới chậm chạp tiến đến, trên tay còn cầm theo một cuốn cổ thư xuất hiện trước mặt nàng.

Nàng chỉ tay xuống căn phòng đang lộn xộn kia, giọng điệu tra hỏi.

“Ngươi giải thích cho ta xem đây là chuyện gì hả?”

Diêm Vương nhẹ nhàng lật quyển cổ thư, liếc nhìn nàng thương hại.

“Cái này đâu liên quan đến ta, là do vận số của ngươi quá kém, ngay cả thân thể đại phú đại quý như vậy cũng ngăn cản không nổi!”

Câu này của Diêm Vương chính thức làm nàng phát cuồng, “Nói vào trọng điểm!”

Biết nàng bất mãn, Diêm Vương vội vã giải thích: “Vị Thẩm tiểu thư này từ lúc sinh ra đã mắc bệnh tim, trước giờ vẫn hay đau ốm. Vốn dĩ bệnh không quá mức nghiêm trọng, nhưng từ khi ngươi nhập vào thân thể của nàng ấy, tâm tình biến đổi, bệnh tình càng ngày càng nghiêm trọng. Hôm nay, vì quá xúc động mà dẫn đến phát bệnh, kết quả chính là ...”

Diêm Vương nói xong nâng tay chỉ về phía thân thể Thẩm tiểu thư đang nằm im dưới đất. “Đó là phản ứng bản năng thôi, thân thể này kháng cự hồn phách của ngươi, vì vậy ngươi bị đẩy ra ngoài này. Đơn giản mà nói chính là linh hồn xuất khiếu”

Nàng thật không dám tin!

“Ta cứ như vậy mà bị đẩy ra ngoài sao? Không thể trở về được nữa?”

Diêm Vương gật đầu.

Nàng thật muốn khóc “Các ngươi không có biện pháp khác sao? Ta cùng hấn vất vả lắm mới có thể ở chung một chỗ, hôm nay hấn tới cầu hôn ta, ta sẽ nhanh chóng gả cho hấn thôi!”

Diêm Vương nhìn nàng thương hại “Ngươi muốn tiếp tục chuyển thế sao? Chỗ này của ta còn nhiều chỗ khuyết lắm, gia thế bối cảnh đều rất tốt, ngươi có muốn... nhìn qua một chút hay không?”

“Ta không cần!” Nàng che mặt, thật sự không đành lòng nhìn cảnh khóc lóc dưới kia nữa.

“Lý Văn Chính là chân mệnh thiên tử của ta, vất vả lắm ta mới theo đuổi được hấn, hấn rút cuộc cũng đồng ý lấy ta, chúng ta, chúng ta còn chưa kịp làm gì cả! Các ngươi... an bài vận mệnh thật quá tuyệt tình!”

Diêm vương chụm lấy bả vai nàng, cố gắng an ủi “Vận mệnh của mỗi người dù được định đoạt thế nào cũng tất có đạo lý riêng. Đối với ngươi, việc này có lẽ là nạn kiếp nhưng đối với Khang vương gia mà nói không chừng chính là giải thoát đấy!”

“Giải thoát?” Thẩm Hoài Bích nghe mà giận tím mặt, “Ngươi nói ta bị thế này là sự giải thoát cho Khang vương gia sao?!”

Diêm vương tay chỉ xuống phòng, điềm nhiên mà nói “Ngươi nhìn xem, ngươi đột nhiên hồn phách xuất khiếu, trở nên ngây ngốc, vợ chồng thừa tướng khóc đến muốn ngất đi, nhưng Khang vương gia ngay cả một giọt nước mắt cũng không rơi xuống. Dù cho hôm nay hấn đến cửa cầu hôn, ngươi có bao giờ nghĩ tới hấn làm vậy là thực lòng thực dạ muốn lấy ngươi, mà không phải vì áp lực trong triều khiến hấn làm như vậy?”

Thẩm Hoài Bích ngây người.

Thấy nàng như vậy, Diêm vương tiếp tục khuyên nhủ: “Lòng người khó đoán, ngươi làm sao biết được người khác nghĩ gì. Nói không chừng hấn thấy ngươi trở lên ngu ngốc, dựa vào đó làm cái cớ mà từ hôn, lúc này không khéo còn đang mò cò trong bụng đấy!”

Thẩm Hoài Bích sững sờ hồi lâu. Hấn sẽ như thế ư?

Có lẽ... nói không chừng...

Diêm vương vẫn đứng một bên tự biên tự diễn “Mấy ngày nay ta thật sự rất bận, không rảnh an bài cho ngươi chuyển thế, ngươi trước hết cứ ở tạm chỗ này, sau vài ngày nữa ta sẽ trở lại”

Thẩm Hoài Bích ánh mắt vẫn luôn đặt tại căn phòng kia, tinh thần hỗn loạn, không yên lòng nói: “Được, ngươi bận thì cứ đi đi. Ta ở đây chờ ngươi... ai...!”

Lúc sau nàng chợt tỉnh lại, quay người gọi với theo bóng lưng hần rồi đi “Ta bị thế này, người lại để cho 1 người, à không, một con quỷ là ta bị bỏ mặc ở chỗ này? Người nói rõ ràng cho ta, rốt cuộc là mấy ngày nữa người trở lại gặp ta...?”

Nhưng bóng dáng Diêm Vương đã biến mất từ lâu, nàng không thể làm gì khác hơn là ở lại phủ Thừa tướng canh giữ xác Thẩm tiểu thư, vô lực mà nhìn mọi thứ phát sinh, khí lạnh bao trùm cả phủ.

Thẩm tiểu thư đột nhiên biến thành ngu ngốc, cả ngày chỉ biết ăn cơm, ngủ hoặc ngẩn người, đối với mọi thứ xung quanh không mấy may phản ứng. Tướng phủ từ trên xuống dưới, từ Thừa tướng, phu nhân đến nha hoàn, người hầu tất cả mọi người đều rung rung nước mắt, Thẩm phu nhân thậm chí còn xỉu đi mấy lần.

Đại phu đến khám cũng thờ dài nói: Thẩm tiểu thư tâm tình quá kích động, khí huyết dâng lên, làm bệnh cũ tái phát, tổn thương đến thần trí, thuốc gì cũng vô hiệu”

Ý tứ chính là, không thể cứu vãn được nữa, nàng sẽ ở bộ dạng này cả đời.

Lý Văn Chính đứng bên giường Thẩm tiểu thư nhìn mọi người ai nấy đều kinh hoàng, vợ chồng Thừa tướng khóc thất thanh, đại phu cảm thán không ngừng, trong lòng hần cảm giác được tất cả điều này rất chân thật.

Một người đang vui sướng, mấy hôm trước vẫn cười đùa với hần, vui vẻ, sinh động như thế sao giờ lại trở nên ngu dại?

Nàng năm nay mười tám tuổi, là tuổi hoa của thiết nữ.

Nàng mỗi ngày treo cây hộc ngắm hần, viết thơ tình cho hần, mỗi ngày đều làm đủ món điểm tâm hấp dẫn hần, khiến hần ăn đến nghiện, làm hần động tâm mà cảm theo ngọc bội Dao Trì tới cầu hôn.

Sao bỗng nhiên lại thành ra như thế này?

Hồ hấp của hần dồn dập, tay nắm chặt thành quyền, ống tay áo có chút run rẩy.

Đùa hần sao? Thẩm Hoài Bích, người đang giỡn chơi thôi phải không?

Cái này... tuyệt đối không buồn cười, người nhanh nhanh mở mắt nhìn Bốn vương, lại đọc một bản thơ một bài từ cho Bốn vương nghe, làm một bản điểm tâm cho Bốn vương nhắm nháp.

Quản gia của tướng phủ lau nước mắt, khuôn mặt gượng gạo cố nén bi thương đi tới khuyên nhủ Thẩm thừa tướng: “Lão gia, thế này không phải là biện pháp hay, một người bình thường sao bỗng trở lên như vậy, nàng hoàn toàn không nhận ra chúng ta. Theo lão nô thấy, hạ nhân bên người tiểu thư nhiều như vậy, tiểu thư sẽ không gặp chuyện gì mới phải!”

Nghe được năm chữ “hoàn toàn không nhận ra” này, hồ hấp Lý Văn Chính như ngừng lại.

Nàng thật sự không nhớ?

Nàng mất thời gian, giờ dù mọi cách để mê hoặc dụ dỗ hần, cuối cùng cũng thành công. Giờ nàng lại bỏ mặc tất cả, cứ như vậy mà quên hết?

Lý Văn Chính đen mặt đứng bất động hồi lâu, sau đó quay mặt phẩy tay áo bỏ đi!

Thẩm Hoài Bích nhìn hần rời khỏi mà lòng quặn đau.

Nàng hờn phách xuất khiếu, Thẩm Hoài Bích biến thành ngu ngốc, hần một giọt nước mắt cũng không rơi mà còn nổi giận dưng dưng bỏ đi.

Đây là cái phản ứng gì?

Vài ngày sau, nghe được tin từ miệng người hầu trong phủ, Thẩm Hoài Bích càng thêm thương tâm.

Nàng thành ra ngu ngốc chỉ có người tướng phủ đau lòng còn lại những đại thần khác đều thật cao hứng, mỗi lần gặp mặt đều vui vẻ mà thảo luận một phen.

Định quốc tướng quân còn nói: “Các người cũng biết, lão phu năm nay mới năm mươi tuổi, tại sao lại muốn lão nhanh chóng cáo lão hồi hương chứ? Chính là bởi nằm bên cạnh Thẩm tướng phủ kia. Hai nhi tử khôi ngô tuấn tú của ta mỗi ngày đều phải đi ngang qua cửa lớn Thẩm phủ, lão phu thật sự lo lắng, sợ hãi một ngày nào đó bọn chúng bị Thẩm tiểu thư nhìn trúng, cường thế mà ép vào phủ. Ai... sớm biết rằng Thẩm tiểu thư sẽ biến thành kẻ ngu, cả ngày si ngốc ngây ngô, ta cần gì phải khẩn cấp bán đi tướng phủ đây!?”

Cố thương thư thì vui mừng ra mặt “Nếu Thẩm tiểu thư thành kẻ ngu si, vậy thì... vị trí Khang vương phi..., hi hi... trừ Nhị nữ nhi của lão ra còn có thể là ai đây?”

Hần chưa kịp dứt lời, Hồ đại nhân và Trì đại nhân bên cạnh liền mất hứng, mặt lạnh nhạt hừ nhẹ một tiếng đồng thời nói “Có thể lên làm Khang vương phi chỉ có thể là tiểu nữ nhà ta!”

Trong triều các quan nhân bàn luận sôi nổi. Khang vương gia thì sao? Hắn phản ứng thế nào?

Lý Văn Chính phiên muộn!

Mấy hôm nay, Hoàng Thái hậu và Hoàng thượng thay nhau ra trận, vừa đâm vừa xoa, mỗi ngày cảm mười lăm, hai mươi bức họa đến cho hắn nhìn, nói Thẩm tiểu thư giờ thần trí không rõ, một kẻ ngốc đương nhiên không thể làm Vương phi, hắn cần phải chọn một nữ nhi khác môn đăng hộ đối.

Khang vương gia ngồi trước một bàn đầy hình nữ nhân, lạnh lùng trả lời “ Muốn cho Bôn vương chọn lựa? Vậy thì chọn thời gian, mời tất cả các vị thiên kim này đến Vương phủ đi! Ai thông qua được khảo nghiệm của Bôn vương thì chính là Vương phi!”

Vì vậy, mấy hôm sau, vào một ngày trời xanh âm áp, hơn hai mươi vị thiên kim tề tụ tại Khang vương phủ.

Trong khoảnh khắc, các thiếu nữ tranh tài đua sắc, một người lại một người đẹp tựa hoa xuân.

Lý Văn Chính ngồi trên ghế, đôi mắt nhắm lại, nhìn kỹ từng người rồi đưa ra khảo nghiệm.

Hắn hỏi “Ngươi am hiểu cái gì?”

Thiên kim Ngư sử Ôn tiểu thư mặt hồng xầu hổ, bẽn lẽn trả lời “Tiểu nữ tinh thông tài nấu nướng.”

Bạn đang đọc truyện *Ôm Được Vương Gia Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 8-2

“Ồ?” Hắn ngẩng đầu nhìn lên, “Nếu tinh thông tài nấu nướng, vậy hãy làm cho Bôn vương vài món điểm tâm ngọt đi!”

Ôn tiểu thư nghe được liền vui mừng không thôi, sau đó hỏi lại “Vương gia, ngài muốn ăn cái gì?”

Hắn suy nghĩ một lúc rồi thuận miệng nói: “Hiện tại trời đang vào thu, vậy làm bánh pudding hoa quế đi”.

Ôn tiểu thư đứng nhìn với vẻ sững sốt.

Hắn nhú mày rồi lại mở miệng “Không làm được à? Không sao, vậy thì thử làm vài cái bánh su kem, đừng quá ngọt—— cái gì, cũng không biết làm? Nếu không, liền đổi thành bánh kem trà xanh, bánh Tiramisu (là một loại bánh ngọt tráng miệng rất nổi tiếng của nước Ý) —— cái gì, ngươi lại không làm được? Vậy ngươi vẫn còn dám tự nhận mình tinh thông tài nấu nướng?”

Hắn không nhịn được xua tay, Ôn tiểu thư thút thít nghẹn ngào liền bị đuổi ra ngoài

Kế tiếp là thiên kim của Trì Hàn Lâm.

Nàng hành lễ với hắn , sau đó trả lời một cách điềm tĩnh: “ Tiểu nữ ngưỡng mộ Vương gia đã lâu, nguyện vì Vương gia, tiểu nữ sẵn sàng trèo cây”.

Vì vậy Lý Văn Chính chỉ một gốc cây hòe, chính mình ngồi dưới tán lá cây, quan sát nàng vì hắn mà trèo cây.

Trì không biết mình ở nhà đã luyện bao lâu, liền cởi giày thêu bước lên thang cuốn và nhanh chóng trèo lên cây.

Khi đã trèo được lên cây, nàng liền hướng tới hắn mà thân nhiên cười một tiếng, có ý định muốn leo xuống.

Bỗng hắn mở miệng ngăn cản nàng: “Khoan. ... Ngồi đợi ở trên cây hai canh giờ”.

Sắc mặt Trì lập tức biến đổi.

Nàng bình sinh đã có bản tính ưa sạch sẽ, lần này vì muốn lấy lòng Lý Văn Chính, nguyện leo thang cuốn trèo cây, ngồi trên thân cây dơ bẩn đã là cực hạn mà nàng có thể chịu đựng.

Nàng cắn răng thầm nghĩ, không phải chỉ là hai canh giờ thôi sao, Thẩm Hoài Bích có thể ngồi trên cây cả đêm, tại sao nàng lại không thể.

Lý Văn Chính nhắm mắt dưỡng thần dưới tán lá cây, chưa được một khắc, trên cây bỗng truyền đến một tiếng kêu sợ hãi “Ồi! Có sâu cắn ta!”

Hắn vẫn không mở mắt mà lên tiếng: “Trên cây có thuốc diệt sâu”.

Sau một lúc lâu, Trì thiên kim lại hét chói tai: “Nha! Ta dùng rồi nhưng con sâu chết ở trên áo ta!”

Hắn vẫn ở dưới tán lá cây mà bình thân nói: “Nhặt lên rồi ném nó xuống”.

Lại một lúc sau, tiếng thét chói tai lần thứ hai lại vang lên, “Nha! Con sâu già chết! Nó còn có thể bay nha!”

Nàng không chịu nổi nữa rồi, trên cây chỗ nào cũng toàn là sâu. Nàng sắp bị bức cho bị điên mất thôi!

Nếu như làm Khang Vương phi, mỗi ngày đều phải treo cây, nàng ... nàng thà không lấy Khang Vương gia!

Nàng treo xuống gốc cây, khuôn mặt trắng bệch, cũng không quay đầu mà vội vã chạy ra ngoài Khang Vương phủ.

Lý Văn Chính chẳng buồn để ý, vẫy tay nói “Kế tiếp”.

Sau khi chứng kiến tình trạng thê thảm của hai người trước đó, người thứ ba trong lòng không khỏi run sợ, lắp bắp mở miệng: “Tiểu nữ am hiểu. am hiểu thơ ca, nguyện. nguyện vì Vương gia làm một bài thơ”.

Lý Văn Chính sai người hầu lấy giấy bút.

Bài thơ nhanh chóng được viết ra, mực vẫn còn chưa khô hẳn, hắn liền cầm lên đọc:

"Hoa tự phiêu linh thủy tự lưu.

Nhất chủng tương tư, lưỡng xử nhân sầu.

Thử tình vô kế khả tiêu trừ

Tài hạ mi đầu

Khước thượng tâm đầu." *

(Hoa rơi rụng, nước chảy mau,

Tương tư một mối đeo sầu đôi nơi.

Tình này chẳng thể khuây nguôi,

Vừa nơi khóe mắt đã nơi đáy lòng.)

Khi vừa đọc xong, hắn liền tức giận, đập bàn “Ngươi không đi sao chép thơ từ của ai, ngược lại đi sao chép của Thẩm Hoài Bích! Bài từ này rõ ràng là của người nào đó làm ban đêm, khi nàng leo lên đầu tường, nhìn về hướng Khang Vương phủ.”

Không nói hai lời, hắn vung tay lên, bài thơ đạo văn kia trực tiếp bị ném ra ngoài phủ.

Đêm cũng đã khuya, hơn hai mươi người, lại không một người nào vượt qua được thử thách của hắn.

Đến người cuối cùng, Nhị thiên kim của Sĩ Thượng Thư.

Hắn nhìn cũng lười nhìn, trực tiếp hạ lệnh, "Nghênh Thuần, mang người này đi Đông viện... tiểu đình viện kia, nhìn nàng leo tường mười lần, đi xong lại mang nàng trở về gặp ta."

Nàng đứng thẳng lưng, lạnh lùng nói: “Tiểu nữ nghĩ không cần phải đến đó! Trong lòng Vương gia chỉ có Thẩm Hoài Bích, dù người khác có muôn vàn chỗ tốt thì Vương gia cũng không thấy được.”

Hắn chỉ lạnh nhạt nói "Ai nói Bồn vương trong lòng có nàng? Bồn vương hiện tại không phải đang chọn lựa Vương phi sao?"

"Vương gia những ... điều kiện chọn lựa này, cách này so sánh với cách kia đều thực kì dị cổ quái. Dựa theo phương thức chọn lựa của Vương gia ban ra, ngoại trừ Thẩm Hoài Bích đang si ngốc không nhớ rõ ai là ai kia, thì có ai có thể làm Khang Vương phi!"

Lý Văn Chính bất ngờ, không kịp phòng, nghe được vài từ này... "ngoài kẻ si ngốc, đều không nhớ rõ ai". Ở nơi nào đó bị xúc động nặng nề, giống như bị miên cưỡng cướp đoạt vết sẹo, cực kì đau đớn.

Hắn cắn răng nói: "Ai nói chỉ có Thẩm Hoài Bích mới có khả năng làm Khang Vương phi? Ngươi tên là gì?"

Nàng ngừng đầu trả lời, "Tiểu nữ từ Cố Tông Dong, nữ từ Cố Thượng Thư."

"Hào, Cố Tông Dong, ngươi chính là Khang Vương phi, Nghênh Thuần, đưa Vương phi đi xem phủ."

Lý Văn Chính đứng lên, thần sắc lạnh lùng, cũng không quay đầu lại mà rời đi, chỉ để lại Cố Tông Dong đứng sững sờ, Nghênh Thuần tròn mắt há hốc

mồm

Thẩm Hoài Bích nhìn mà ngây ra .

Hồn phách nàng lơ lửng mấy ngày nay. Nguyên lai tại Thẩm phủ, nghe tôi tớ bàn tán, Lý Văn Chính hôm nay tuyển phi tại vương phủ, nàng khó có thể tin, lập tức chạy đến vương phủ để xem

Không nghĩ tới hần lại thật sự tuyển được Vương phi? !

Lúc này hồn phách nàng đã Xuất Khiếu ngày thứ ba?

Nàng run lên vì giận dữ, chỉ muốn thổ huyết. Nàng căm giận nhìn chăm chăm bóng lưng của hần. Hần lại muốn... muốn đi làm cái gì? Hạ lệnh tôi tớ chuẩn bị đồ bái đường để lập gia đình sao?

Lý Văn Chính đi đi lại lại không rõ mục đích gần nửa canh giờ, chỉ cảm thấy trong lồng ngực buồn bức, khí càng ngày càng đậm, cước bộ càng chạy càng nhanh, lần đầu tiên trong đời, lại có một ý muốn điên cuồng, gào thét lên tiếng lòng.

Hần đột nhiên dừng bước, nhìn cây cối cao xung quanh, rồi chỉ vào cây cao nhất mà hạ lệnh "Cầm cái thang đến đây, để ở nơi này!"

Đám người hầu lĩnh mệnh, để cái thang xuống rồi lui về phía sau hai bước, ngẩng nhìn hần đang treo cây.

Lúc còn bé cho đến bây giờ, có lẽ đây là lần đầu tiên hần treo cây..... cũng không mất nhiều thời gian, liền ngồi vào trên cây, vỗ vỗ đám bụi trên vạt áo.

Đám người hầu đứng dưới tán cây, ngược mắt nhìn nhau, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Vương gia, ngài đây là làm sao vậy?

Lý Văn Chính ngồi ở trên cây, phóng tầm mắt ra xa về hướng Đông, mơ hồ có thể thấy được cổng lớn của Thẩm tướng phủ.

Nàng chính là trưởng thành mười tám năm ở trong tòa phủ đệ kia.

Đến tận cùng là như thế nào có thể tạo ra một nữ nhân đặc biệt như nàng?

Hần kinh ngạc nghĩ, nhân sinh thật sự khó đoán trước điều gì. Hần vẫn nhớ rõ, chỉ mới cách đây mấy tháng ngắn ngủi trước, khi bọn họ lần đầu tiên gặp nhau, hần đối với nàng có bao nhiêu khinh thường.

Lúc ban đầu, Thẩm tiểu thư cường đoạt Tần Thám Hoa về tướng phủ, trong ngoài triều đều bị chấn động.

Hần nghe thế tin tức, trong lòng chỉ nghĩ , như thế nào lại có một nữ nhân hoang đường vô si như thế? Thấy người ta vác người tuần tú, lại cường trối hôn, làm gì có cái lý đó.

Sau này Tần Thám Hoa chạy thoát, hần tại sân sau lại bất ngờ thấy nàng, ánh mắt của nàng, chỉ có thể dùng từ “nóng bỏng” để hình dung, trong lòng cảm giác khinh thường càng đậm.

Mới sau mấy ngày mất tích của Tần Thám Hoa, nàng như thế nào lại tỏ ra bạc tình bạc nghĩa, thấy nam nhân có tướng mạo tốt liền xông tới?

Nhưng mà bắt đầu từ lúc nào, loại cảm giác khinh thường dần dần nhạt đi ?

Lý Văn Chính chính mình cũng không rõ ràng, hần chỉ biết là, dần dần, đối với con người này, tên này, cảm giác của hần trở nên không giống.

Nàng, mặc dù mập mạp, nhưng khi cười rộ lên cũng không khó coi.

Nàng, mặc dù nói chuyện luyên thuyên, nhưng đôi khi cũng rất linh hoạt nhanh trí.

Hần từ từ phát hiện, ngoại trừ tướng mạo bên ngoài, nàng thật sự là một nữ nhân tốt.

Sáng sủa, linh hoạt, hơn nữa còn có chấp.

Hần, một đại nam nhân leo treo cây đã cảm thấy khó khăn, vậy mà nàng một nữ nhân, như thế nào lại luôn kiên trì ?

Một người cô độc ngồi ở trên cây, nhìn ra xa hướng tây Khang Vương phủ, chờ mong sẽ có người xuất hiện ở cửa, trong lòng nàng mang cảm giác thế nào?

* Đây là câu trong bài thơ Nhất Tiễn Mai của Lý Thanh Chiếu

Nhất tiễn mai

Hán việt

Hồng ngẫu hương tàn ngọc điệp thu,

Khinh giải la thường,

Độc thương lan chu.

Vân trung thủy ký cầm thư lai?

Nhạn tự hồi thì,

Nguyệt mãn tây lâu.

Hoa tự phiêu linh thủy tự lưu,

Nhất chủng tương tư,

Lưỡng xứ nhân sầu.

Thử tình vô kế khả tiêu trừ,

Tài há my đầu,

Khước thương tâm đầu.

Dịch nghĩa

Hương tàn như ngọc lạt màu thu, ngó sen hồng nhạt

Khẽ vén áo the

Lên thuyền sóng một mình bờ cát

Thư cầm trong mây ai gửi về

Nhạn đến cùng gió mát

Trăng tràn đầy lầu tây

Hoa tàn phiêu dạt nước trôi đi

Hai bờ buồn lặng

Một tình si

Thoát đã tận đáy lòng

Một chút vừa thoáng mi

Vẫn còn lại trong tâm

Bạn đang đọc truyện *Ôm Được Vương Gia Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 8-3

Edit : Lạc Hoa Từ

Lý Văn Chính ngồi ngây ngốc trên cây một lúc lâu, lại từ tay áo lấy ra một con hạc giấy

Gấp hạc giấy nhiều lần như vậy, bây giờ hán cũng biết gấp rồi.

Khi đó nàng, một bên vừa nhìn về phía Trứ Khang vương phủ, một bên vừa gấp hạc giấy, gấp tới gấp lui, là tưởng nhớ đi.

Hắn thì thảo nói: "Thật là một cô nương ngốc"

Sau một lúc lâu, hắn lại nghiêng răng, "Nàng cứ như vậy không thèm nhớ ta ! Là có chủ tâm trả thù ta sao?"

Trên tay bị cắn nhói một cái, hắn cúi đầu nhìn, thì ra là một con sâu lá ngũ sắc bò qua tay hắn. Hắn nhú mày

Cảm giác bị sâu cắn thật không dễ chịu.

Chọn người làm Khang vương phi cũng đã xong.

Tuy rằng quá trình lựa chọn lại rất cổ quái, nhưng Hoàng thái hậu lại thập phần vui vẻ

Một hôm, Hoàng thượng đến thỉnh an Hoàng thái hậu, hai người ngồi nói chuyện phiếm. Bỗng nhiên thái giám lão đạo chạy từ ngoài điện vào, miệng hô to: "Thái hậu, Hoàng thượng! nô tài nghe được một chuyện quan trọng."

Thái hậu lập tức quay ra nhìn, là thái giám Vương Hi, bình thường là một người vô cùng thông minh lanh lợi, bây giờ không ngờ lại lỗ mãng như vậy, hiển nhiên là đã nghe được chuyện gì đó không hay rồi.

Bà lập tức khẩn trương: "Có chuyện gì?"

Wang Hi lấp ba lấp bắp nói: Nghe nói... vài ngày nay, tính tình Khang vương gia không đúng lắm"

Hoàng thái hậu càng khẩn trương, vội vàng hỏi: "hắn không đúng chỗ nào?"

"Hạ nhân vương phủ đều nói, hành vi gần đây của Khang vương gia càng ngày càng kì quái, so với trước đây không giống. Vương gia ngài ấy, ngài ấy mỗi ngày lại trèo lên cây hai lần, còn gấp hạc giấy, trèo tường, viết thơ tương tư... trên dưới trong phủ đều truyền tin, nói là từ sau khi Thẩm Tương phủ và Khang vương phủ trở thành hàng xóm. Trước là Thẩm tiểu thư không biết làm thế nào đã rơi vào sân sau, sau đó lại bất ngờ biến thành ngớ ngẩn. Bây giờ Khang vương gia lại biến thành thế này, e là... e là trong chuyện này có gì kì quái."

Hoàng đế và Hoàng thái hậu thất kinh

Hoàng thái hậu run rẩy hỏi Hoàng thượng: "Thế này... Chính nhi mặc dù dụng phải ác thần, trúng tà gì đó rồi chăng?"

Hoàng đế bỗng nhiên đứng dậy: "Wang Hi, truyền khẩu dụ của trẫm, gọi Định Quốc tướng quân trở về tướng phủ của hắn, cách li hai nhà ra. Ngoài ra, hôn sự của Khang vương và Cố thiên kim không được chậm trễ nữa. Lệnh cho hai nhà bọn họ bây giờ chuẩn bị, nửa tháng sau kết hôn, xưng hi cho Khang vương."

Wang Hi lĩnh khẩu dụ, lập tức chạy đi.

Khi đến Khang vương phủ, đúng lúc nhìn thấy thằng nhóc cầm cái thang, dựa vào thân cây ngô đồng. Lý Văn Chính thay quần áo, đang trèo lên trên cái thang.

Nghênh Thuần đứng dưới gốc cây, mặt biến sắc gào lên: "Gia của tôi, ngài nghìn vạn lần phải giữ gìn thân thể của mình, đừng có ngã xuống."

Wang Hi vội vàng kêu lên: "Khang vương gia, trước đừng vội trèo lên cây. Tiểu nhân đến truyền khẩu dụ của Hoàng thượng, muốn vương gia cùng thu xếp hôn sự cùng Cố nhị tiểu thư. Nửa tháng sau thành hôn, thánh chỉ rất nhanh sẽ đến, mong gia ngài chuẩn bị một chút."

Lý Văn Chính dừng động tác, dừng lại trên cây thang rất lâu, từng bước từng bước đi xuống.

Nghênh Thuần vội vàng đuổi theo phía sau: "Wang gia, người định đi đâu?"

Hắn lạnh lùng đáp: "Muốn đi đâu thì đi đó."

Nghênh Thuần không dám nói tiếp, âm thầm chạy theo phía sau hắn, một mạch hướng cửa lớn vương phủ mà đi.

Lý Văn Chính tâm phiền ý loạn, chính mình cũng không biết muốn đi đâu, chính là không muốn ở trong vương phủ nữa, bất luận là đi đâu cũng được.

Vu vơ lang thang đường phố ở kinh thành cả buổi chiều, mắt thấy trời đã sắp tối, Nghênh Thuần giục rất nhiều lần, hắn vẫn từ từ chậm rãi đi về vương phủ.

Bước lên bậc cầu thang, chuẩn bị bước qua ngưỡng cửa, bỗng xuất hiện một bóng dáng từ trong cửa lớn bước ra, là một nam nhân mặc quần áo hạ nhân, tay hắn ta đang cầm mấy cái hộp, hành lễ đối với Lý Văn Chính, nói: "Wang gia."

Tìm Lý Văn Chính nhảy lên một cái.

Mặt hắn bắt tri bắt giác hiện lên một nụ cười, Nghênh Thuần vội bước qua, giọng ra nói: "Đưa cho ta đi."

Người hạ nhân kia đưa mắt kinh ngạc nhìn hần, rồi đưa cái hộp sang.

Cầm lấy trong tay, thấy nặng, không phải những hộp quà màu sắc đã quen nhìn. Hơn nữa trên phổ thường là những hộp gỗ cứng nhắc, trên hộp cũng không có những nút thắt.

Hần thất kinh, trái tim đang xao động chợt lạnh xuống.

Hần cẩn thận nhìn hạ nhân trước mặt. Quả nhiên là không giống với người hàng ngày đưa hộp kia tới.

Hần cười nhạo mình đang chờ mong cái gì. Nghĩ vậy cái gì? Nàng... Đời này chỉ sợ sẽ không bao giờ tặng cho hần hộp quà như vậy nữa.

Lý Văn Chính chậm rãi nói: "Là Thẩm tướng gia sai người tới đây?"

Hạ nhân kia bấm báo: "Đúng! Lão gia nhà tôi dặn, nhất định phải giao tận tay cho Khang vương gia, phải tận mắt nhìn thấy ngài nhìn mới được."

Hần mở nắp hộp ra, nhìn qua loa qua nắp hộp.

Một cặp ngọc lục bảo, yên lặng nằm ở đáy hộp.

Hần ngừng lên, nói với hạ nhân Thẩm phủ: "Thẩm tướng quân đây là có ý gì?"

Đối phương quỳ xuống nói: "Thẩm lão gia nói, không có phúc khí, không làm được Khang vương phi. Lễ vật của vương gia quý giá, Thẩm phủ không dám nhận, bây giờ vật về với chủ, xin vương gia tặng lại cho Khang vương phi đi."

Mí mắt Lý Văn Chính giật một cái, tay không còn cảm giác, một tiếng vang nhẹ, hộp trong tay rơi xuống.

Toàn thân hạ nhân Thẩm phủ rung mình một cái, nhưng vẫn quỳ ở đó, không ngừng run rẩy nhắc lại: "Lão gia...lão gia còn nói, thần khí thất thường, chỉ sợ cả đời này cũng không hồi phục được. Lão gia chuẩn bị ngày mai cáo lão hồi hương, mang mọi người trở về quê sống. Nếu vương gia muốn gặp mặt lần cuối, vậy mời sáng mai vương gia tới. Nếu như...nếu như không muốn tới, vậy, vậy bỏ đi!" Sau khi nói xong đứng khựng xuống, hần liền chạy một mạch về mất.

Lý Văn Chính cúi xuống nhặt hộp quà, đứng bất động hồi lâu trước cửa Vương phủ.

Nghênh Thuần chậm rãi lại gần, nói nhỏ: "Vương gia, sắc trời không còn sớm nữa, vương gia có phải nên vào phủ nghỉ ngơi rồi? Lại nói, công công trong cung vẫn đang chờ người quay lại, còn hướng Hoàng thượng bấm báo nữa."

Bà vai hần khẽ rung lên, như bước trên Dao trì, bỗng nhiên bước xuống bậc thang, hướng tướng phủ chạy đi.

Sau khi Hoàng thái hậu dùng xong bữa tối, bà nhìn bức chân dung của Cố nhị thiên kim dưới ánh đèn, càng nhìn càng vừa ý. Lúc đang cùng Hoàng đế cười nói, Vương Hỉ lại cấp tốc chạy vào, mặt đầy kinh hãi, quỳ sụp xuống nói: "Thái hậu, Hoàng thượng! chuyện lớn không thành rồi."

Hoàng đế chậm rãi nói: "Mở miệng ngậm miệng đều nói chuyện lớn không thành, lần này lại là chuyện gì nữa?"

Vương Hỉ run rẩy nói: "Chính là chuyện lúc này, Khang vương gia ngài ấy, ngài ấy mang người vào Thẩm tướng phủ, sắp sửa, sắp sửa cướp cô nương Thẩm về làm Khang vương phi."

Ngay lập tức, Hoàng thái hậu ghen muốn chết, Hoàng đế bị nước trà làm sặc sụa chết, trong điện loạn một hồi.

Hoàng thái hậu ho khan một hồi, dùng khăn tay lau mặt, bi thương khóc: Hoàng nhi của ta a... con như vậy là làm sao?

Hoàng đế đau đầu : "Lão ngũ hồ đồ đến điên rồi sao? Sao lại liên quan đến Thẩm Hoài Bích, chính là không bình thường rồi. Vương Hỉ, mau truyền khẩu dụ, gọi hần từ Thẩm phủ quay về."

Vương Hỉ vội vã xuất cung.

Hai giờ sau, lại khóc lóc quay về.

"Khang vương gia không đồng ý."

Hoàng đế bị vị hoàng đệ này làm cho tức đến ói máu rồi.

Ngài mở bức họa của họ Thẩm, nhìn chăm chú cả nửa ngày, đau khổ hỏi ông trời

Thẩm Hoài Bích này có chỗ nào tốt? Mà ngài nhìn không ra a.

Hơn nữa nàng ta đã biến thành một đóa ngọc. Từ đầu vốn đã chẳng có gì đặc biệt, bây giờ ngay cả nói cũng không biết. Lão ngũ tại sao vẫn muốn cưới nàng ta vào phủ?

Ai, thật không rõ!

Ngài đứng dậy, căn dặn: "Lão già muốn làm chuyện ngốc nghếch, trăm không thể không quản. Vương Hi, ra ngoài triệu tập năm mươi ngự lâm quân, trăm muốn tự mình đến Khang vương phủ một chuyến."

Bạn đang đọc truyện *Ôm Được Vương Gia Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: CHUÔNG 9-1

Nàng ngẩn người nhìn hắn.

Tối nay không biết hắn muốn làm trò gì tự nhiên mang người vương phủ chạy thẳng đến tướng phủ. Trong lúc Thẩm Hoài Bích nàng đang ngẩn người thì bị khiêng vào xe ngựa quay về vương phủ.

Thẩm thừa tướng vừa vội vừa tức mang người đuổi theo sau mắng to: "Lí Văn Chính ngươi muốn làm gì con gái ta!"

Hắn không quay đầu lại lạnh lùng đáp: "Ta sẽ cưới vương phi khi tân vương phi vào phủ ta muốn nàng ở bên cạnh nhìn."

Thẩm thừa tướng đuổi theo không kịp, tức tối đến dậm chân mắng hoàng gia tổ tông mười tám đời nhà hắn.

Hắn mang Thẩm tiểu thư đang bị ngớ ngẩn về phủ. Hắn ôm nàng vào phòng, đặt nàng trên giường mình.

Sau đó đuổi tất cả người hầu ra khỏi phòng đóng kỹ cửa phòng trở lại bên giường ngắm nhìn khuôn mặt im lặng đang tái nhợt kia.

Thẩm Hoài Bích lạc mất hồn phách, không có năng lực ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn nghiêng răng nghiêng lợi, nước mắt đều nhanh rơi xuống.

Hắn muốn làm cái gì?

Hắn không phải chỉ muốn nhìn chăm chú đi?

Hắn chẳng những muốn cưới nữ nhân khác làm vợ còn muốn nàng ở bên cạnh nhìn.

Hắn làm sao có thể đối xử với nàng như thế?

Lí Văn Chính cúi đầu nhìn xuống người mà hắn đoạt về đang nằm ở trên giường mặt tái nhợt ánh mắt vô hồn.

Rõ ràng đều cùng một khuôn mặt, cùng là một người, nhưng trước sau lại khác biệt như vậy.

"Tại sao không cười. Trước kia ta nhìn nàng như vậy, nàng sẽ cười cả ngày với ta. Hiện tại nhìn nàng lâu như vậy tại sao nàng lại không cười."

Thẩm Hoài Bích ngẩn người. Hắn hiện tại đang nói chuyện với nàng sao? Lại nói chuyện một cách thân thiết như vậy.

Chẳng lẽ đây là thổ lộ tình cảm trong truyền thuyết sao?

Có khi nào hắn bắt nàng trở về chỉ là để thổ lộ tình cảm? Không thể nào!

Lí Văn Chính ngồi trên giường tiếp tục nhẹ nhàng nói: "Thẩm Hoài Bích nàng thật sự là người nhẫn tâm. Trước kia nàng thích Tần Thám Hoa lâu như vậy, hắn bỏ đi nàng liền quên hết tất cả. Sau này nàng lại thích ta lâu như vậy, khiến ta động tâm nàng lại quên hết tất cả, bỏ lại một mình ta."

Thẩm Hoài Bích ngây dại, hắn đang nói cái gì? Hắn nói hắn động tâm, đối với nàng động tâm ư?

Hắn nhẹ nhàng vuốt tay trên giường trên mặt không chút biểu cảm nhẹ giọng nói:

"Nàng có biết hay không mấy ngày nay ta thử làm những việc trước kia nàng từng làm. Trèo cây, gấp giấy hạc, ngó ra bên ngoài, nhìn về phương xa, lấy giấy viết ra tâm tình mỗi ngày. Ta nghĩ thử trải nghiệm một phen, nàng mỗi ngày trải qua như thế nào. Thì ra toàn tâm toàn ý yêu một người thật là mệt chết"

"Thẩm Hoài Bích nàng nghe cho rõ bốn vương cho nàng thêm một cơ hội. Hiện tại nàng lập tức tỉnh táo lại bốn vương liền bỏ qua chuyện cũ đồng ý lấy nàng, bằng không sáng sớm ngày mai bốn vương sẽ đi Cổ phủ. Nhớ kỹ chỉ trong tối nay nàng phải lập tức tỉnh táo lại thời gian không còn nhiều"

Hắn nhẹ nhàng nói liên tục hồi lâu nàng vẫn không nhúc nhích không hề có phản ứng.

Hắn nổi giận đứng lên nắm lấy bả vai nàng nghiêng răng quát:” bốn vương hiện tại nói chuyện với nàng, nàng có nghe thấy không, có nghe hay không trả lời ta!”

Thảm Hoài Bích lòng lo lắng chua xót, trông lòng nàng gào thét:” ta muốn trả lời chàng, ta muốn...”

Nàng không thể kiềm chế được, vươn hai tay hướng về chỗ hắn đang đứng yên . Còn chưa kịp lại gần, đột nhiên một nguồn năng lượng từ bốn phương tám hướng vọt tới, khiến nàng liên tiếp bị đẩy ra.

Thảm Hoài Bích lòng chợt lạnh lẽo, chẳng nhẽ đây là vị người ma khác biệt sao Chỉ Xích Thiên Nhai?. (gần nhau trong gang tấc mà biển trời xa cách)

Hắn đang ở chỗ này gần chính thân hình nàng , nhưng nàng vĩnh viễn không chạm vào được.

Nàng sống mũi cay cay, nước mắt nhịn không được chảy ra.

Một đêm này, trong phòng được đèn chiếu sáng chưa bao giờ tắt.

Lí Văn Chính suốt đêm yên lặng không ngủ ánh mắt gắt gao nhìn nàng chăm chăm, từng cử động nhỏ.

Mỗi một lần nàng cử động, môi mấp máy, con mắt chuyển động, ngón tay di động, hắn đều sẽ lập tức lại gần, hết lần này đến lần khác.

Hy vọng, thất vọng, lại hy vọng rồi lại thất vọng, cảnh đêm dần dần biến mất, mặt trời dần mọc lên.

Ánh nắng ban mai xuyên qua cửa sổ chiếu vào trên giường. Chiếu lên khuôn mặt tái nhợt vô hồn của nàng, bả vai Lí Văn Chính run lên.

Trời đã sáng.

Hắn chỉ cảm thấy khí lực toàn thân đều bị ánh nắng này hút hết, ngã ngồi trên giường mệt mỏi che ánh mắt.

Khung cảnh như vậy khiến cho tâm Thảm Hoài Bích nàng đều đau.

Nàng không ngừng hít mũi lau nước mắt, hắn hy vọng nàng tỉnh táo lại, hy vọng được cùng nàng một chỗ. Sau một đêm thương tâm thất vọng, coi như hắn cười tân vương phi, nàng cũng sẽ chấp nhận.

Lí Văn Chính mệt mỏi nằm xuống, lấy tay che đi hai mắt của mình, ngăn lại ánh sáng mặt trời kia.

Hắn nhẹ giọng nói:” Nha đầu ngốc nàng thật sự không tỉnh táo lại sao? Nếu như nghe được ta chuẩn bị lấy người khác nàng nhất định sẽ nghĩ mọi biện pháp tỉnh lại.”

Hắn nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, không hề có động tĩnh. Hắn quay đầu lại về mặt mang theo mắt nhắm nói không ra lời.

“Đúng, là ta lừa gạt nàng, bất kể nàng có tỉnh táo lại hay không? Ta đã cướp nàng trở về thì nàng là vương phi của ta, hôn sự của Cố gia ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết. Hiện tại ta chỉ hối hận mấy tháng trước đây ta đối với nàng cái gì cũng không nói. Nên hôm đó đột nhiên tới cửa cầu hôn , mới khiến nàng thành ra như này.”

Thảm Hoài Bích há miệng kinh ngạc suy nghĩ.

Nàng ngăn ngăn nước mắt, hít hít cái mũi, hai dòng lệ nóng lần thứ hai chảy ra.

Hắn kiên trì muốn cưới nàng thành vương phi.

Thì ra, trong lòng hắn cũng có nàng, nàng cũng không phải là một mình tương tư đơn phương.

Thảm Hoài Bích trong lòng vui vẻ, hạnh phúc tưởng sắp ngất đi. Nàng cười khúc khích với Lí Văn Chính, đột nhiên trước mắt nàng xuất hiện một hình ảnh!

Lí Văn Chính cử động thân thể chăm chú nhìn người bên cạnh hồi lâu, ngón tay khẽ vuốt đôi môi nàng, vẻ mặt đau khổ, chậm rãi cúi người xuống.

Nàng kinh ngạc , trái tim cũng sắp ngừng đập.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Được Vương Gia Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 9-2

Ôi, không, thực ra trái tim của nàng vẫn còn đập vững vàng. Nhưng đối với nàng mà nói, cho dù hiện tại trở thành linh hồn, cảnh tượng này cũng làm cho nàng thật sự rất kinh hãi.

Nàng cảm thấy một hồi lại một hồi choáng váng, hỗn loạn, trong đầu lặp đi lặp lại chỉ có một ý nghĩ.

Hắn hôn ta? Hắn muốn hôn ta? Hắn vậy mà muốn hôn ta!

Con người Thẩm Hoài Bích mở to như chuông đồng, nàng nín thở nhìn chăm chú ở chính giữa, Lý Văn Chính hạ xuống nụ hôn mềm mại, bờ môi của hắn chạm được môi của nàng.

Ngay trong khoảnh khắc vô cùng kinh ngạc này, nàng đột nhiên cảm giác được một trận choáng váng, có lực lượng thần bí nào đó đánh về phía nàng.

Nàng không biết xảy ra chuyện gì, trong lúc đang hoang mang, âm thanh Diêm vương bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau, "Hừ! Suy Tinh lúc này không trở về trần gian, còn đợi đến khi nào!"

Nàng còn chưa kịp quay đầu lại xác nhận, Diêm vương đã dùng hành động chứng minh sự tồn tại của hắn.

Hắn đá một cước vào trên hông nàng, đầu nàng lập tức cảm xuống tiến vào bên trong thân thể.

"Khụ khụ khụ khụ. . ."

Đã lâu mới có cảm giác hô hấp, Thẩm Hoài Bích bị sắc nước bọt của chính mình, đau đớn ôm cổ họng, bắt đầu ho khan kịch liệt.

"Khụ khụ. . . Mẹ kiếp, tên lão nhân hỗn đản nào, đá cái hông của ta đau muốn chết! Khụ khụ ôi. . ."

Cố sức ngược mắt lên, nhìn thấy khuôn mặt hơi tiêu tụy của Lý Văn Chính ở đối diện đang lúc thần sắc mờ mịt, môi khẽ nhếch, ngăn người nhìn nàng chòng chọc.

Lý Văn Chính, người này trong mắt mọi người là Khang vương gia tinh táo biết kiềm chế, vô cùng trầm ổn. Từ lúc gặp Thẩm Hoài Bích, cũng thường xuyên có biểu hiện khó tin, trợn mắt há hốc mồm, tựa như hiện tại.

Thế này, đây là có chuyện gì?

Nàng, nàng như thế nào vừa mở miệng là nói lời thô tục?

Đợi chút! Nàng mở miệng nói chuyện!

Ánh mắt của hắn lập tức sáng lên, thử đưa tay dò xét, quơ quơ ở trước mắt nàng.

Con mắt Thẩm Hoài Bích chuyển động theo tay của hắn, nghiêng trái rồi đến phải, nghiêng phải rồi đến trái, cuối cùng tầm mắt dừng ở trên mặt của hắn, lộ ra một nụ cười ngây ngốc.

Tay hắn giống như điện giật bỗng lùi về, "Nàng. . ."

Nàng cười hi hi, đưa tay chào hỏi, "Hi, ta đã tỉnh."

Hắn mạnh mẽ che dấu tâm tình chấn động mãnh liệt, cố gắng trấn tĩnh tâm tình, "Nàng, thật sự tỉnh lại rồi?"

Nàng gật đầu, "Uh, vốn là không tỉnh. Thế nhưng Diêm vương hắn nói bẽ bộn nhiều việc, không có thời gian trông nom ta, cũng không có những người khác để ý ta, ta cũng không biết như thế nào. . . Liên tỉnh dậy."

Hắn tràn ngập hoài nghi sờ sờ tay nàng, gò má của nàng ửng đỏ, lại véo mặt của nàng, nàng đau đến kêu to, "Đau đau đau!"

Hắn có chút tin, nhưng vẫn lo lắng hỏi: "Người có phải đã đột nhiên ngu dại, ai cũng không nhận biết?"

Nàng ngẩn người, ảo não nói: "Cái này ta cũng không biết. . ."

Lý Văn Chính không nhịn được mỉm cười. Bộ dáng nàng buồn phiền thật sự rất dễ thương.

Nói lâu như vậy, hắn rốt cục cũng tin tưởng, nàng thật sự đã tỉnh lại.

Hắn nhắm mắt. Chẳng lẽ là trong lúc mơ màng màng, có thần tiên nghe được tiếng lòng hắn, rủ lòng thương xót cho bọn hắn, làm cho nàng khôi phục thân trí?

Cảm giác vui sướng mãnh liệt, khoe miệng của hắn không nhận được cong cong về phía trước, lại cong cong. Hắn không chế xúc động cười to, hắn vươn cánh tay, đỡ thân thể của hắn.

"Nếu đã tỉnh lại, cũng đừng nằm đó nữa, đứng lên đi!"

Thẩm Hoài Bích mở trừng hai mắt, "Việc ấy, lại đỡ ta ngồi dậy trước. . ."

"Ừ?"

"Có thể hôn ta lại một lần hay không?"

Lý Văn Chính ngẩn người, lập tức tỉnh ngộ, lúng túng.

"Nàng, chẳng lẽ nàng. . ."

"Ta đều thấy được." Nàng cười hì hì, ánh mắt híp lại cong cong như vàng trắng non.

Phuong Tiểu Hầu sáng sớm mới vừa rời giường, liền nghe nói đêm qua xảy ra chuyện lớn.

Đường đường là Khang vương gia, Đại Tư Mã, Nhất Đẳng Uy Quốc Công, hắn lại không để ý thể diện hoàng gia, mang theo thị vệ vương phủ tiến vào Thẩm tướng phủ, cướp đi Thẩm tiểu thư bị si ngốc!

Phuong Tiểu Hầu trẻ cảm đến muốn rớt xuống.

Khang vương gia mà hắn biết có khả năng làm ra chuyện như vậy sao? Không có khả năng! Hắn không tin, tuyệt đối không tin!

Hắn lập tức sai người chuẩn bị kiệu, đi Khang Vương phủ xem xét tình hình.

Vào vương phủ, nghe được Lý Văn Chính tại tẩm phòng*, hắn chạy thẳng tới.

*tẩm phòng: phòng ngủ

Nghênh Thuần đang khóc lóc thảm thiết canh giữ ở cửa tẩm phòng. Thấy Phuong Tiểu Hầu tới, mắt hắn sáng lên, vội vàng chạy tới, nhỏ giọng bật thốt lên: "Tiểu Hầu gia! Mau tới khuyên nhủ Vương gia đi!"

Hắn kinh sợ hỏi: "Vương gia làm sao vậy?"

Âm thanh Nghênh Thuần ư ử oái, "Đêm qua sau khi Vương gia ôm Thẩm tiểu thư quay về tẩm phòng, đuổi chúng ta ra ngoài. Trong phòng đốt nến cả đêm, Vương gia một đêm không ngủ, nói cả đêm cùng Thẩm tiểu thư si ngốc!"

Cầm Phuong Tiểu Hầu lại rớt xuống.

Thì ra là. . . Thật sự đã cướp người về!

Hắn buồn rầu đến cực điểm, ở ngoài cửa do dự một hồi lâu. Rồi đuổi toàn bộ hạ nhân ra xa mười trượng, tự mình đứng cảm đảm thùng giấy dán trên cửa sổ, trước ghé một con mắt tới, nhìn vào bên trong.

A? Thẩm tiểu thư không phải trở thành ngu ngốc sao? Như thế nào nàng, nàng lại có thể cười với Vương gia?

A? Đây là có chuyện gì? Thẩm tiểu thư ngu ngốc lại nói chuyện với Vương gia!

A? Bọn họ lại có thể ôm nhau ở một chỗ!

A? ! Phuong Tiểu Hầu quá sợ hãi, lao đảo lui về phía sau vài bước, ngã ngồi ở trên cỏ.

Hắn nhìn thấy gì? Kia, đó là Khang vương gia sao? Là Khang vương gia trước sau như một điềm tĩnh thông dong?

Làm sao lại ôm Thẩm tiểu thư ngu ngốc, cười đến mức giống như kẻ ngu!

Nghênh Thuần đang ở ngoài mười trượng gấp đến độ dậm chân, không ngừng nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Hầu gia? Tiểu Hầu gia người nhìn thấy cái gì?"

Hắn run rẩy chống tay đứng từ trên mặt đất đứng lên, một câu cũng không nói, xoay người chạy ra bên ngoài.

Toàn thân hắn phát run, chạy như điên, vừa chạy vừa thảm kêu hồng hét. Xong, xong rồi! Hắn đến chậm một bước, Khang Vương đã bị nữ nhân kia phá hủy hoàn toàn!

Vừa mới đi qua chỗ ngoặt, hắn chỉ cảm thấy hoa mắt, hình như đụng vào người nào, rồi lao đảo lùi lại vài bước, ngã xuống đất.

Lập tức có người xông đến, xách cổ áo hấn giữ trên mặt đất, một âm thanh chói tai mắng to: "Hỗn trướng! Ngươi là ai, dám xúc phạm thánh giá!"

Thánh giá? !

Hấn ngừng đầu nhìn lại, đập vào tầm mắt là nam nhân mặc long bào cửu triều, khuôn mặt anh tuấn, khí thế bức người, không cần tỏ ra mạnh mẽ mà vẫn lại oai phong.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Được Vương Gia Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: chương 9-3

Hoàng đế dừng bước chân lại, sờ sờ cằm, quan sát hấn vài lần: "Ồ, đây không phải tiểu tử Tĩnh Nam Hầu Phủ sao? Chuyện gì bối rối như vậy a?"

Ánh mắt Phụng Tiểu Hầu tỏa sáng lấp lánh, thấy được hoàng đế, chỉ cảm thấy hy vọng vô biên vô tận dấy lên.

Hấn phát động tất cả lực lượng, hướng về phía hoàng đế kêu thảm một tiếng: "Cứu mạng a! Thảm tiểu thư nàng, nàng cũng biến Vương gia thành ngu ngốc !"

Rầm một tiếng, cửa chính phòng ngủ bị tạ hữu xô vào.

Sắc mặt hoàng đế khó coi, dẫn trước năm mươi tên Ngự lâm quân, nhanh chân bước vào phòng.

Hấn muốn nhìn xem, Thảm Hoài Bích này rốt cuộc là hạng người gì, khi đang trở thành ngu ngốc , còn có thể mê hoặc thần trí hoàng đế hấn !

Trên giường hai bóng người dựa sát vào nhau bỗng nhiên tách ra.

Sắc mặt Thảm Hoài Bích ửng hồng, Lý Văn Chính quần áo lộn xộn, hai người bị số lượng lớn nhân mã đột nhiên xuất hiện bị dọa đến hoảng sợ, lập tức làm bộ như đường như không có việc gì, ngẩng lại không đứng, lại liếc nhìn nhau.

Thấy thế nào bị gặp phải đúng lúc đang có tình thế gian tình như vậy a!

Lý Văn Chính sắc mặt có hơi phát hồng, rất lúng túng, lập tức giận dữ. Hấn trợn mắt nhìn hoàng đế liếc mắt, lạnh lùng nói: "Hoàng huynh, ngài đến quý phủ thần đệ, lại không trước thông báo một tiếng sao?"

Hoàng đế đè nén được thiếu chút nữa thổ huyết.

Hấn đường đường một người cửu ngũ chí tôn, xuất phát từ quan tâm đối với hoàng đế, tự mình đến tới cửa vương phủ dò hỏi, kết quả đây, lại bị hấn trách tội !

Lão Ngũ trước kia tịnh không nói thiếu đạo lý như vậy a! Không phải lỗi của hấn, như vậy tất cả điều này, nhất định đều là lỗi của Thảm Hoài Bích!

Hoàng đế hung tợn nhìn chằm chằm trước mặt, Thảm tiểu thư đang được đồn đại là ngu ngốc.

Ồ, ánh mắt linh hoạt, vẻ sinh động, thấy thế nào đều không giống như là ngu ngốc mà!

Lại chuyển sang, nhìn hoàng đế một chút. Hấn khí sắc mặt mảy đỏ bừng, còn có thể mắng chửi người, cũng không giống như là ngu ngốc mà!

Hấn nhìn cái này một chút, lại nhìn cái kia một chút, sừng sốt hồi lâu, gờ lên ngón trỏ, chỉ trước Thảm Hoài Bích nói: "Trẫm hỏi ngươi, phụ thân của ngươi là người phương nào? Mẫu thân là người phương nào? Nhà ở đâu? Năm nay bao nhiêu tuổi?" Ánh mắt ở trên người của nàng đảo hai vòng, trên dưới đánh giá, lại bổ sung một câu, "Ngô, thế trọng bao nhiêu?"

Vấn đề này hoàng đế quả thực là xâm phạm riêng tư mà!

Thảm Hoài Bích tức giận trả lời, "Tiểu nữ từ năm nay mười tám, cha mẹ đều ở cùng Khang Vương phủ cùng con phó tướng phủ ở trước đây! Nguyên bản thể trọng khoảng chừng hai trăm cân, hiện tại một trăm hai mươi cân, Hoàng thượng có muốn ... hay không thuận tiện hỏi một chút tiểu nữ từ ngày sinh tháng đẻ, số vòng eo bao nhiêu a?"

Hoàng đế bị nàng đáp lời ngăn chặn, xấu hổ sờ sờ cằm.

Sặc, phản ứng nhanh trí, nói chuyện êm ái hàm chứa cứng rắn, nếu như người như vậy cũng gọi kêu ngu ngốc, như vậy đại thần cả triều tất cả đều là ngu ngốc .

Ngài lại gơ lên ngón trỏ, chỉ vào Lý Văn Chính nói: "Này trăm hỏi ngươi, phụ thân của ngươi là người phương nào? Mẫu thân là người phương nào? Nhà ở đâu? Năm nay bao tuổi rồi?" Suy nghĩ một chút, lại bổ sung nói: "Nói một chút chuyện xấu hổ của ngươi khi còn bé ."

Lý Văn Chính trợn mắt nhìn hấn liếc mắt, "Hoàng thượng cùng cái đó hỏi thần đệ, không bằng hỏi cung hỏi Thái Hậu đi! Về phần chuyện xấu hổ khi còn bé, thần đệ không có bao nhiêu, hoàng thượng cũng không thiếu, có muốn ... hay không thần đệ nói một chút?"

Hoàng đế bị hấn đáp lời ngăn chặn, xấu hổ sờ sờ cằm, lập tức cảm giác được cực kỳ mất mặt.

Hai người kia chỗ nào là ngu ngốc ?

Rõ ràng là hai cái người này cực kì bình thường mà! Đều là cái tên Phương Tiểu Hầu kia qua loa nói chuyện, lừa gạt ngài!

Hoàng đế xoay người gào thét, "Phương Tiểu Hầu!"

Phương Tiểu Hầu thấy tình thế không tốt, đã sớm chạy được không thấy bóng dáng.

Ngự lâm quân kêu loạn ầm ĩ đi tìm một vòng, không tìm được cừu con thế tội. Hoàng đế đành ho khan hai tiếng, chỉ có thể nói đạo lý: "Kỳ thật, trăm lần này đến đây Khang Vương phủ, đầu tiên là xuất phát từ quan tâm ngươi. Thứ hai , trăm . ."

Ngài đột nhiên nhớ ra đầu đuôi câu chuyện, tại sao mình chạy tới Khang Vương phủ? Đều là vì chuyện thật là tốt do hoàng đế làm !

Ngài thấy hợp tình hợp lý, tay trái để sau lưng, tay phải chỉ vào Lý Văn Chính nói: "Thứ hai, trăm đến giáo huấn ngươi! Tiếp qua nửa tháng sẽ cưới Vương phi, ngươi lại đoạt Thẩm tiểu thư vào vương phủ! Lúc mà Trăm tới , Thẩm Thừa Tướng vẫn còn mắng trước cửa vương phủ đây! Thế này, thế này còn thể thống gì!"

Lý Văn Chính giả bộ ngu đạo: "Cưới Vương phi? Vương phi không phải đã tại Khang Vương phủ sao?"

Hoàng đế ngăn ngo, "Vương phi tại Khang Vương phủ? Nơi nào?"

Hấn gơ tay lên, chỉ hướng Thẩm Hoài Bích bên cạnh "Đây này!"

Hoàng đế đề nén thiếu chút nữa đã bất tỉnh, gào thét "Ngươi quả nhiên là đàn độn? Vương phi ngươi phải cưới vẫn còn ở Cổ phủ, cái này rõ ràng là Thẩm gia!"

Lý Văn Chính kiên trì nói: "Thẩm gia chính là Khang Vương phi!"

Hoàng đế ngó hấn, lại nhìn một chút Thẩm Hoài Bích, vẻ từ ngạc nhiên, mờ mịt, cuối cùng bùng tỉnh.

Ngài túm lấy ống tay áo Lý Văn Chính kéo đến bên cạnh đi, nhỏ giọng thương lượng "Lão Ngũ a, ngươi không lại suy xét cân nhắc? Thiên hạ nhiều nữ nhân xinh đẹp như vậy , ngươi thật là muốn kết hôn Thẩm gia cái...này. . . Khụ khụ, 'Châu tròn ngọc sáng' làm vợ?"

Hấn đáp: "Thực sự xảo, ta liền thích cái 'Châu tròn ngọc sáng' Thẩm gia này ."

Hoàng đế trợn mắt nhìn một hồi lâu: "Lão Ngũ, trăm không thể không nói, ngươi thương thức thật sự là. . . đặc biệt."

Hấn liền ngay cả tầm mắt cũng không buồn ngước lên: "Tạ hoàng huynh khích lệ!"

Hoàng đế bị lời đáp được thiếu chút nữa mắt trợn trắng:"Trăm không dây dưa với ngươi ! Chuyện này trăm mặc kệ, một mình ngươi vào cung mà nói với mẫu hậu!"

Dứt lời phẩy tay áo bỏ đi, tất cả người ở đây đều quỳ xuống đất đưa tiễn.

Chờ hoàng đế đi xa , Lý Văn Chính đỡ Thẩm Hoài Bích từ trên mặt đất lên.

Nàng kéo ống tay áo của hấn, kéo hấn đến bên cạnh đi, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng đế bên kia phải chăng là đã xong ?"

Hấn cười một tiếng, vỗ vỗ cánh tay của nàng "Yên tâm"

Xúc cảm ấm áp xuyên thấu qua vải vóc truyền đến, Thẩm Hoài Bích trong lòng giật mình một cái, lập tức không ngừng kinh hoàng. Nàng làm bộ nhìn bốn phía bức tường, tầm mắt cũng không ngừng len lén ngắm hướng hấn.

Lý Văn Chính đuổi hết tôi tớ ra khỏi phòng, chính mình đi tới cái bàn bên cạnh rót ly trà uống xong, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ đến xuất thần.

Ánh nắng buổi sáng sớm từ ngoài cửa sổ chiếu vào, soi đến trên người của hấn, còn trên mặt, cũng chiếu sáng khuôn mặt của hấn.

Ô, hẳn như thế nào có thể tướng soái như vậy sao. Quả thực tướng soái tuyệt vời giữa nhân gian, tướng soái đến làm cho người ta giật sột.

Thẩm Hoài Bích đột nhiên nhớ lại hình ảnh bọn họ vừa nãy ôm chung một chỗ. Nếu như không phải hoàng đế xông tới, bọn họ nói không chừng đã hôn đến... uh... .

Tim của nàng đập thình thịch, bản tính sắc nữ trào dâng, bất tri bất giác di chuyển bước chân đến phía sau hắn, vờn má trao.

Ngón tay tại giữa không trung thả tiến tới, từ từ di động về hướng hắn, lại di động, lại di động... Liên chạm vào ống tay áo của hắn... .

Bạn đang đọc truyện *Ôm Được Vương Gia Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chương : 9-4

Lý Văn Chính từ đầu đến cuối đứng ở cửa sổ nhìn cảnh sắc bên ngoài đến xuất thần.

Thẩm Bích Hoài có hơi do dự, trong đầu có chút bối rối. Không biết nên tỏ vẻ lớn mật tiếp tục sờ soạng, hay làm bộ như thực nữ e lệ.

Lúc này, Lý Văn Chính đột nhiên giật giật ống tay áo, liền trong lúc nàng chưa kịp phản ứng, hắn đã giơ tay phải lên nhanh chóng tóm lấy tay nàng, dùng sức kéo nàng vào lòng.

Màn trướng tầng tầng lớp lớp được buông xuống, lại vẫn không ngừng lay động tiết lộ một cảnh xuân kiều diễm.

Tiếng thờ dốc dồn dập kịch liệt, những âm thanh không kiềm chế được vang lên khe khẽ, hỗn hợp chung một chỗ, loáng thoáng truyền ra từ trong phòng, xuân tình phơi phới.

Bọn nha hoàn lớn tuổi một chút che miệng mà cười, rất tự động thối lui ra ngoài tới mười trượng. Chỉ thương cảm cho tiểu xử nam Nghênh Thuận ở ngoài trông cửa, thực hiện chức trách không được tự tiện rời khỏi, nghe được mặt đỏ tới mang tai.

Đương nhiên, hỗn hợp tiếng vang trong không trung, còn vãn giường không chịu nổi gánh nặng, không ngừng phát ra tiếng “kêu kệt kêu kệt” cùng với tiếng cầu xin tha thứ.

Bắt đầu từ đêm qua, Thẩm Thừa Tướng liền mang những người hầu, hộ vệ, một mực đứng tại cửa ngoài vương phủ lớn tiếng mắng to.

Nháo lớn như vậy, dẫn đến một vụ tai tiếng, Thẩm Thừa Tướng tức tối, khí huyết tăng cao sắp bị thổ huyết.

Lão ngồi trên bậc thềm ngoài cửa Khang Vương phủ, sau lưng là đại môn Vương phủ được đóng chặt, người gác cổng Khang Vương phủ thấy trận thế này sớm không biết đã trốn đi nơi nào.

Thẩm Thừa Tướng càng nghĩ càng giận, râu không ngừng lay động.

Đây là cái thói đòi gì, tướng phủ mà cũng có người dám vào đoạt?

Cái gì gọi là ý thế hiếp người? Chính cái này kêu là ý thế hiếp người!

Hôm nay nếu không đòi được người, lão liền mặc kệ gương mặt già nua này. Ngày mai đi vào cung lão liền trước mặt tất cả các quan văn, võ trong triều đình mắng to Khang Vương Lý Văn Chính hèn hạ vô sỉ, cướp đoạt con gái!

Trong lòng lão hiện tại đang tràn đầy phẫn nộ, thì cánh cửa đại môn đỏ chót sau lưng đang đóng chặt đột nhiên vang lên âm thanh nặng nề của trục bánh đà chuyển động.

Đại môn từ từ mở ra.

Thẩm Thừa Tướng giật mình nhảy dựng lên, một hồi lâu liền nhìn thấy người họ Lý đầu sỏ gây nên chuyện đang đứng ở cửa.

Lão lập tức bước vượt qua vài bậc thang, tiến lên tóm lấy vạt áo của Lý Văn Chính bắt đầu mắng: “Người, cái đồ hỗn trướng! Hèn hạ xấu xa, hoang dâm vô sỉ! Người trả lại nữ nhi cho ta đi”.

Lý Văn Chính đời này còn chưa bị người ta chỉ thẳng vào mặt mắng hắn “Hoang dâm vô sỉ”, con tức giận bốc tận đỉnh đầu. Nhưng nể mặt lão là bậc cha mẹ của Thẩm Hoài Bích, mới miễn cưỡng kìm nén con tức giận, cắn răng nở nụ cười.

“Thẩm Tướng Gia mạnh khỏe. Hôm qua tự tiện đến phủ, Bôn vương đã đắc tội, thỉnh Tướng Gia bao dung”.

Nói xong, ngay trước mặt tất cả tôi tớ trong phủ chấp tay xá dài, cúi đầu cừ đại lễ.

Thẩm Thừa Tướng ngay tại chỗ ngậy ngấn cả người.

Lý Văn Chính là ai, là em ruột của đương kim Thánh Thượng, Nhất Đẳng Uy Quốc Công, trù Hoàng Đế, Thái Hậu, hoàng gia trường bối, có người nào chịu được đại lễ của hắn?

Liền trong lúc lão đang đứng sững sờ, Lý Văn Chính đã hành xong đại lễ.

Thẩm Thừa Tướng trong đầu oanh một tiếng.

Xong! Hắn Thẩm Thừa Tướng lại dám nhận đại lễ của Khang Vương trước mặt mọi người! Ngạo mạn vô lễ thể này, khinh thường Hoàng tộc, tội danh này lão tuyệt đối không trốn thoát được. Tội danh này có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch!

Thẩm Thừa Tướng bất động trong chốc lát, đột nhiên khác trước đây, xông đến ôm lấy ống tay áo của Lý Văn Chính lớn tiếng gào khóc, nước mắt giàn giụa, “Khang vương gia! Là cừu thần hồ đồ, cừu thần không nên mắng chửi trước cửa Khang vương phủ! Vương gia, Ngài liền thương cảm cho cừu thần, buông tha nữ nhi của cừu thần đi!”

Lý Văn Chính sững sờ trong chốc lát, chỉ là cúi đầu không nói.

Thẩm Thừa Tướng khản trương, cho là hắn không chịu buông tha Thẩm gia, vì vậy ôm chặt lấy ống tay áo của hắn không buông, khóc lớn lên: “Vương gia! Niệm tình Bích nhi nhà thần đối với Vương gia cuồng dại si tình, cừu thần van cầu Vương gia không nên lại làm tổn thương danh tiết của nàng! Thỉnh... thỉnh Vương gia phóng thích Bích nhi hồi phủ đi!”

Lý Văn Chính cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Đã muộn rồi!”

Thẩm Thừa Tướng ngậy người. Đã muộn? Cái gì đã muộn?

Lão lại không nói gì thêm nữa, nghiêng đầu đi, không biết lại nghĩ đến cái gì mà ngay cả lỗ tai đều đỏ.

Thẩm Hoài Bích ôm lấy bao lớn bao nhỏ lễ vật, nhảy nhót bước ra Vương phủ, không nghĩ tới trước mắt lại xuất hiện Thẩm Thừa Tướng và Lý Văn Chính đối diện im lặng nhìn nhau.

Nàng ngẩn người. Hồngбет, quên là cha vẫn còn ở tại cửa Vương phủ.

Nàng lấy lễ vật của Lý Văn Chính đưa ném cho tôi tớ bên cạnh, bước tới trước bật thốt lên “Cha!”

Thẩm Thừa Tướng vừa mừng vừa sợ, chạy lại ôm lấy nữ nhi, giọng run run nói: “Bích nhi! Ngươi, ngươi tỉnh táo?”

Hai người ôm nhau khóc rống một hồi, Thẩm Thừa Tướng lau nước mắt, “Khang vương gia, lúc đầu là cừu thần trách lầm ngài. Vương gia để tiểu nữ ở lại quý phủ là vì điều trị bệnh cho tiểu nữ, hiện nay tiểu nữ khôi phục thần trí, tất cả là nhờ ơn của Vương gia!”

Trong lòng tràn ngập cảm kích, nói xong liền nhắc tới là sẽ đưa nữ nhi về nhà.

Thẩm Hoài Bích khản trương “Đội đã, gươm đã”. Quay đầu nhìn lại, liếc mình dùng ánh mắt ra hiệu cho Lý Văn Chính.

Hắn ho nhẹ hai tiếng, bước tiến lại, “Kỳ thật, bôn vương giờ phút này xuất phủ, chính là muốn nói chuyện cầu hôn với Tướng gia. Ta và Thẩm tiểu thư... tình đầu ý hợp lẫn nhau đã... ưng thuận chung thân.”

Hắn đòi này chưa có từng nói rõ ràng rành mạch loại chuyện tình ái như vậy. Chỉ có mấy câu mà nói lấp bắp, thật vát vả nói xong, trên mặt đã nổi lên một mảng đỏ ửng.

Thẩm Thừa Tướng quá sợ hãi, “Tình đầu ý hợp, đã... ưng thuận chung thân?!”

Không, không phải ý tứ kia như lão nghĩ chứ?

Thẩm Thừa Tướng khó có thể tin, run giọng hỏi: “Bích nhi... Bích nhi, ngài ấy nói... chính là sự thật?”

Thẩm Hoài Bích trả lời ngắn gọn hơn nhiều.

“Cha à, chúng con đã có quan hệ vợ chồng, cha nhanh đồng ý một chút đi!”

Nàng nói những lời này tựa như thể sét đánh ngang tai, oanh một tiếng, Lý Văn Chính mặt đỏ tới mang tai, Thẩm Thừa Tướng mặt mày lúc trắng lúc xanh.

Chung quanh tôi tớ hóa đá ngay tại chỗ, cả Khang vương phủ lạnh ngắt như tờ.

Qua một hồi lâu, Thẩm Thừa Tướng thở một tiếng.” Nữ nhi lớn rồi không giữ bên người được! Thôi, thôi.”

Hung tợn trừng mắt nhìn đầu sỏ phá hư nữ nhi, xoay người lao đảo rồi đi.

Đưa mắt nhìn bóng lưng Thẩm Thừa Tướng rời khỏi, Lý Văn Chính lôi kéo tay Thẩm Hoài Bích nhẹ nhàng hỏi nhỏ:” Cha nàng nói câu kia, phải chăng là đồng ý hôn sự của chúng ta?”

“Hắn là... là như vậy!”

Nàng không trả lời chắc chắn, lại hỏi ngược lại:”Ngoài cha mẹ thiệp ra, chúng ta còn cần trưng cầu ai đồng ý sao?”

“Đúng, nhưng cũng sẽ không quá nhiều người, chỉ là...”. Chỉ là cần nói trước văn võ bá quan trong triều, hoàng gia trên dưới, nhất là vị... mẫu hậu đại nhân kia.

Hắn đau đầu day day thái dương.

Phong tiêu tiêu hề, lộ mạn mạn hề! Thành hôn chi nan, nan vu thượng thanh thiên hề!*

* Gió vi vi thổi hề, đường dài dằng dặc hề! Lập gia đình khó khăn, khó như leo lên trời xanh hề!

Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn, lộ mạn mạn kỳ tu viễn hề. Ngô tương thượng hạ nhi cầu tác

câu này xuất xứ từ danh tác 《ly tao》của Khuất Nguyên. Ý tứ là nói: đang truy tìm chân lý (hiểu biết chính xác) phương diện, phía trước con đường vẫn còn rất dài dằng dặc, nhưng ta vẫn bất khuất, dốc hết sức lực theo đuổi và tìm kiếm dưới trời cao .

Thành hôn chi nan, nan vu thượng thanh thiên hề!

Lập gia đình khó khăn, khó như leo lên trời xanh hề

Lý Thái Bạch trong bài thơ 《 thực đạo nan - thực đạo khó khăn 》 có viết: ""Kiếm các tranh vanh nhi thôi ngôi, nhất phu đương quan, vạn phu mạc khai."

(Kiếm Các cao chót vót ngắt ngưỡng, một người đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể - khai thông.)

Bạn đang đọc truyện *Ôm Được Vương Gia Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Kết cục

Về việc chọn ai làm Khang Vương phi đã khiến mọi người trong triều tranh cãi ầm ĩ hết cả lên.

Khang Vương kiên trì muốn kết hôn Thẩm gia, Hoàng thái hậu kiên trì muốn chọn Cố gia, hoàng đế ngồi một bên không cho ý kiến chỉ tọa sơn xem hổ đấu.

Phương Tiểu Hầu cảm đầu một nhóm quan viên trẻ tuổi trợ giúp Lý Văn Chính, Cố Thượng Thư cảm đầu một nhóm đại thần có thâm niên trong triều trợ giúp Hoàng thái hậu. Vì vấn đề chọn người, trong triều đình, mỗi ngày cãi nhau tới gà bay chó sủa không yên, mái nhà hoàng cung giương như sắp bị bay nên đến trời rồi.

Tuy nhiên, sau một đêm nào đó, Hoàng thái hậu vốn kiên quyết ủng hộ muốn Cố gia là Khang Vương phi đột nhiên đổi giọng, không hề hỏi đến hôn sự của Khang Vương nữa .

Hoàng đế vì vậy dựa theo ý kiến của Khang Vương ý, tuyên bố sẽ cùng Thẩm tướng phủ làm thông gia.

Đối với chuyện thay đổi kinh người như vậy, trong ngoài triều đều chấn động, văn võ bá quan sôi nổi bàn luận ồn ào.

Nghe nói, vào đêm đó, Thẩm gia vào cung ra mắt Hoàng thái hậu.

Nghe nói, nàng dâng lên một cái hộp màu xinh đẹp, bên trong có tám thứ điểm tâm thần bí, đều là những món ăn lạ mắt chưa ai từng thấy bao giờ.

Nghe nói, Hoàng thái hậu sau khi nếm thử những món điểm tâm đó đã kích động tới mức cả đêm không ngủ ngon được.

Nghe nói . .

Tóm lại, từ sau khi chiếc hộp điểm tâm thần bí kia xuất hiện, tất cả liền thay đổi.

Việc chọn người làm Khang Vương phi cũng từ đó mà chính thức được ấn định.

Thời gian cưới Vương phi vào phủ càng ngày càng gần, một đồng chuyện lớn chuyện nhỏ cần phải chuẩn bị khiến cho quản gia của Khang Vương phi gần đây vội vàng tới vô cùng chật vật quần bách, tính tình nóng còn hơn lửa.

Vậy mà hiện tại, hồng bào của chú rể được may xong đưa đến phủ, lại không thấy Khang vương gia đâu!

"Vương gia người đâu? Rốt cuộc đi nơi nào ? Các người có ai nhìn thấy không?"

Triệu đám người hầu trong phủ ra hỏi hỏi lâu hồi lâu, cuối cùng Nghênh Thuần nhảy ra nhỏ giọng nói: "Vương gia sáng sớm nay muốn đi ngắm cảnh nên đã mặc y phục của người đánh xe, đuổi người đánh xe ra, tự mình đánh xe ra khỏi thành ."

Quản gia lập tức quá sợ hãi, nói chuyện đều nói lắp , "Đuổi, đuổi, đuổi phu xe, ra khỏi thành ? Vương, vương, Vương gia hẳn đây là có chuyện gì? Đây, này, này còn thể thống gì!"

Nghênh Thuần cúi thấp đầu không nói lời nào. Không có biện pháp, ai khiến cho ngoài Tây Thành có một mảnh rừng phong lá đỏ bạt ngàn đây?

Một mảnh rừng phong đẹp đến độc nhất vô nhị, mỗi lần gió thổi là lại có hàng ngàn chiếc lá đỏ theo gió tung bay tạo ra cảnh đẹp tuyệt trần.

Trên mặt đất tràn ngập những lá phong tùy ý rơi trên mặt đất tạo thành thảm đỏ, trên thảm đỏ ấy có bày một hộp đựng thức ăn tinh xảo, trong các ngăn hộp là vô số món điểm tâm ngọt đầy đủ sắc, hương, vị, lạ mắt.

Lý Văn Chính ngồi dựa ở cây phong, tay trái cầm một quyển sách, tay phải lấy một miếng bánh ga tô, bỏ vào trong miệng.

Thẩm Hoài Bích gói đầu ở trên đùi hắn, đưa tay lên trước mặt che đi ánh mặt trời, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy lá phong tung bay.

Hôm nay khí trời vô cùng tốt, rừng phong bên cạnh Lý Văn Chính và Thẩm Hoài Bích cũng hiện lên vẻ đẹp hữu tình. Xung quanh cũng không ít người, ví dụ như nói hiện tại, trong không khí truyền đến nữ nhân nũng nịu, "Chàng không phải nói thích ta sao? Thích ta liền trèo cây!"

Thẩm Hoài Bích nghe xong khoe miệng nhếch lên cười một tiếng, một công tử trẻ tuổi đứng bên cạnh thiếu nữ liền ôm lấy một gốc cây cây phong cao lớn nhất, ra sức leo trèo bầu vuu.

Lý Văn Chính cố nén cười, đưa tay nhặt lên nhặt một chiếc lá phong còn vương trên tóc Hoài Bích.

"Sau này nàng cũng đừng trèo cây nữa , coi chừng té xuống đất đấy."

Thẩm Hoài Bích không muốn bèn phản bác, "Ta muốn tiếp tục trèo. Trèo cây là một phương pháp rất tốt để giảm béo, so với leo tường, mỗi cái đều có một cái lợi ích riêng. Mục tiêu của ta là bốn mươi kg!"

"Uh, kg là có ý tứ gì?"

"Ách, một kg ước chừng là hai cân . Mấy từ 'Hí', 'Fix' này, đều là ngôn từ của chúng ta ở quê bên kia. . . Nó là ngôn ngữ dùng hàng ngày ấy!"

"Thì ra là thế. Nói như vậy, mục tiêu của nàng là để mình chỉ còn tám mươi cân?"

"Đúng rồi!"

"Không nên như vậy, hiện tại cái bộ dạng này của nàng đã ta liền cảm giác rất tốt , rất gầy, ta không thích nàng giảm cân nữa."

"Ách, không có biện pháp, nhất định phải giảm xuống. Nghe nói thiên triều có cái quy củ bất thành văn đó là trước khi báỉ đường, chú rể nhất định phải ôm tân nương từ ngoài cửa vào lễ đường?"

"Không sai, xác thật như thế."

"Cho nên ta mới chịu giảm đi a! Nếu như vào ngày thành thân chàng mới ôm ta đi được một nửa đã không đi được nữa thì làm sao bây giờ?"

"Không sao, ta sẽ cho người chuẩn bị sẵn sàng, ôm tới chỗ nào, là ở chỗ này ngay tại chỗ đó sẽ bố trí lễ đường."

"Chính là, nếu như liền ngay cả nội đường của Vương phủ cũng không bước qua được thì chẳng lẽ chúng ta phải báỉ đường ở ngoài trời sao ?"

". . . Thẩm Hoài Bích, nàng cứ nói những lời vậy, chẳng lẽ là xem thường sức khỏe của Bôn Vương?"

"Ha ha, đương nhiên không phải , người không nên tức giận a!"

Ngô, mặc dù nói ra chuyện khiến đến hần tức giận, nhưng mà lối đi trong vương phủ dài như vậy, nếu bất ngờ phát sinh tình huống ngoài ý muốn cũng không phải là không từ. . . Xuất phát từ việc suy tính một cách toàn diện, có lẽ vẫn là cố gắng giảm bớt đi!

Đề phòng tình huống vạn nhất . (Không sợ nhất vạn hoặc một vạn , chỉ sợ vạn nhất, đại khái nó là ý này.)

Thẩm Hoài Bích quyết tâm, buông lỏng thân thể, ngưỡng mộ ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh không một bóng mây.

Hôm nay trời, thực sự là xanh a!

Có thể bay đến đám mây trắng kia cũng thật là tốt, hoàn mỹ.

Ồ, như thế nào đám mây trắng kia lại có chút giống với khuôn mặt của lão già Diêm Vương nhỉ?

Diêm vương ngồi ngay ngắn ở địa phủ đại điện, nhắm lại ánh mắt, xuyên thấu qua một mặt gương chú ý tới bóng dáng hai người trong rừng phong rộng lớn, đắc ý hi hi cười rộ lên.

Ồ da! Rốt cục đối phó một Suy Tinh*, địa phủ cuối cùng cũng thoát khỏi cục diện suy khí bao trùm rồi!

* Suy Tinh : sao chủ suy vong

Hắn mở dây buộc cuốn sách cổ, vận dụng ngòi bút như bay, xoẹt xoẹt viết ra:

"Thẩm Hoài Bích đời thứ mười chín, cùng cũng tìm được người tâm đầu ý hợp, phá tan suy tinh Thiên Kiếp, Chuyển Vận thành công. Từ nay về sau, phúc tinh chiếu rọi."

【 toàn bộ hoàn văn 】

Bạn đang đọc truyện *Ôm Được Vương Gia Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.